

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1
ΑΡΙΘ.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΓΙΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΛΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βάτ	πρός Δραχ. 30
40 »	» 32
60 »	» 43
75 »	» 50
100 »	» 54
150 »	» 76
200 »	» 95
300 »	» 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,

ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΑΗΡΑΜΗΣ

Απαντα τὰ ηλεκτρικά υλικά δι' εγκα-
ταστάσεις.
Μία επίσκεψις είνε αρκετή νά σᾶς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 58
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩ-
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΑΓΟΡΑΖΩ !! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙ, ΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους ωρολό-
για, παλαιά άσημια, παντός είδους
παράσημα, νομίσματα ΚΑΡΟΛΙ-
ΔΙΣΤΡΙΑ Φεϊνίξ (και χαρτίνα)
παλαιά Έλληνικά χαρτονομίσμα-
τα (άκέραια), παντός είδους πα-
λαιά κεχρηπάρια, παντός είδους
φιλιτισένια, αντικείμενα, με ά-
νωτέρας τιμᾶς όλων των άλλων
καταστημάτων.

Όστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσὸν
του ωρολογίου, ἀναλαμβάνομεν
τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του
εἰς νικέλινη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά
σας, προεὺ μὲ ἐπισκέψη, καὶ
τεὺτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Μὴ πιπτετε θύματα τῶν διαφό-
ρων ἐπιτηδεύων.

Ἐπειδὴ πολλοὶ συναδέλφοι ἐν-
μεταλεύονται τὸ ὄνομα μὲν, πρὸς-
σέζατε εἰς τὴν διέδωσιν μου,
καὶ τὸν ἀκριβὲς ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογοποιὸς-χρυσόχοος
ΑΘΗΝΑΣ 56.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝ ΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Μὴ γελοιάσθε ὑποθέτοντες
πὼς τὰ δόντια σας εἶναι φυσι-
κῶς κίτρινα καὶ ξεθωριασμένα,
ἀλλὰ δοκιμάσατε δις τῆς ἡμέ-
ρας ἓνα ἐκατοστομέτρον ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑκρᾶς ψήκτρας
καταργούντες τὰ ἀνώφελα καὶ
ἐρεθιστικά ἄλλα προϊόντα.

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς
τὰ δόντια σας θὰ γίνουν λευ-
κότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις,
τὸ στόμα σας θὰ ἐξυγιανθῇ, ἡ
ἀναπνοή σας θὰ ἀρωματισθῇ.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντογέ-
μα, διότι ἐν σωληνάρῳ διαρ-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΤΕΡΑ

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ασυναγωνίστος καὶ πασίγνω-
στος. Μὲ πλεῖστον ἔρωτα. Διεξέ-
θη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν
ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς καί-
τητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Πανεπιστημίου,
ἀριθμὸς 103 καὶ 104.

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ ἀκα-
εξαστίαν Ἐπιμελητῆς τῆς Ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδῶς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθήνα. Τηλ. 1-60

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἐμεθεὶς ἀπεδύνη μόνον Μεταξωτῶν καὶ
τὸ συμφέρον μᾶς ἀπαιτεῖ τὰ πωλούμενα
καρτὴν ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε σύλληψη παν-
τός ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου πού παράγει
ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑμεθεὶ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ λαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλων Αἰδηψοῦ-ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
λαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

Παναθήναια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη γιὰ τὴν ἐξωτική ὀμορφιά της, καλλιτέχνις τοῦ Κινηματογράφου Μύρνα Λόου,
ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἓνα ἔργο κινεζικῆς ὑποθέσεως.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1137

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑΣΗΜΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιά είνε σήμερα ή διάσημότερη γυναίκα τής Ούγγαρίας. 'Η μυστηριώδης (ή τής Μαρίας Χάμερνικ. Τό τρελλό «ταξι-γκέρλ» του «Μουλέν-Ρούζ» τής Βουδαπέστης. 'Η κωμικοτραγική περιπέτεια τής Γαλλίδος συγγραφέως Κλώντ Νταζίλ, κλπ.

Μαρία Χάμερνικ θεωρείται τον τελευταίο καιρό ως ή διασημότερη γυναίκα τής Ούγγαρίας. Μή νομίζετε όμως ότι είν' εύκολο πράγμα σ'ε μιά γυναίκα νά γίνη διάσημη. Μόνο αν μπορεί νά πετάξη με άεροπλάνο επάνω από τούς ωκεανούς, γιά νά καταρλήν' ένα ρεκόρ, ακόμη κι'αν αυτό είνε το ρεκόρ του συζύγου της. Άμπως έκανε ή τολμηρή αεροπόρος "Άμ Τζόνσον, ή αν γίνε ή ήρωίδα μιάς έρωτικής τραγωδίας, όπως έγινε έδω και λίγo καιρό ή 'Άλίκη Κουσεά, ή όμορφη Ρουμανίδα ήθοποιός που αναστάτωσε το Παρίσι με τούς αιματηρούς έρωτές της, μόνο μ' αυτός τούς δυο τρόπους μπορεί μιά γυναίκα νά κάνη ένδοξο τ' όνομά της...

Η ήρωίδες όστόσο τών έρωτικών δραμάτων, τίς περισσότερες φορές, δέν έχουν διόλου τύχη, γιατί ή φήμη τους παίρνει άμέσως την κάτω βόλτα κι' αυτό άκριβώς έπαθε ή 'Άλίκη Κουσεά, ή άπιστη φίλη του Γάλλου ύποπλοιάρχου Πουάν, ό οποίος σκοτώθηκε τελευταία στην Κυανή 'Ακτή, γιά τ' άποκτονία. Έπροκάλεσε την αγανάκτηση του κόσμου και τολμάει πείν' νά παρουσιάσθ' στις σκηνές τών Παρισινών θεάτρων, γιάτί σφυρίζεται άγρια από τούς θεατές...

Όστε μένει το άεροπλάνο σ'ε μιά γυναίκα που θέλει νά γίνη διάσημη; "Όχι βέβαια... Το άεροπλάνο είνε ένα κάπως επικίνδυνο σπόρ, και άπόδειξις είνε ή συνταρακτική άποκτονία τής Λένας Μπερνστάιν, τής περίφημης Γαλλίδος άεροπόρου, ή όποια κατάντησε στο τέλος νευρασθενική από την ύπερβολική φήμη της!

Θά ύπάρχουν, δίχως άλλο, και μερικοί άλλοι τρόποι γιά την κατάρτιση τής διασημότητας. Αυτούς τούς τρόπους όμως δέν τους επιδιώκει κανείς... Έρχονται μόνο τούς. Και μιά τέτοια περίπτωση άκριβώς ήταν ή περιπέτεια τής Μαρίας Χάμερνικ, ή όποια θεωρείται σήμερα, όπως είπαμε, ή διασημότερη γυναίκα τής Ούγγαρίας.

Η Μαρία Χάμερνικ είνε μιά καταξάνθη κι' εξαίρετικά όμορφη φοιτήτρια τής Νομικής, 22 χρόνων, ή όποια βρέθηκε μιά μέρα στη δύσκολη θέσι ν' αναγνωρίση, ότι ή Πανεπιστημιακός σπουδές, είνε βέβαια ένα όμορφο πράγμα, αλλά κοστίζουν όσο δέν φαντάζεται κανείς... Έπειδή λοιπόν δέν είχε λεπτά, συλλογίστηκε νά κερδίση τή ζωή της και νά μπορέση νά συνεχίση τίς σπουδές της, πουλώντας μ' ένα έντιμο τρόπο την όμορφή της και τή χάρι της. Μην ύποθέσετε όμως ότι έγινε μοντέλλο...Οι ζωγράφοι τής εποχής μας ύποφέρουν κι' αυτοί τρομερά από την οικονομική κρίσι. Η Μαρία Χάμερνικ πρότιμος νά γίνη ένα «Ταξι-γκέρλ» στο πιο άριστοκρατικό καμπαρέ τής Βουδαπέστης.

Έζέρτε τώρα τί είνε τ' «Ταξι-γκέρλ»; Είνε μιά μόδα άμερικάνικη. «Ταξι-γκέρλ» λέγεται μιά όμορφη χορεύτρια που διασκεδάει τούς θαμώνες ενός νυχτερινού κέντρου, χορεύοντας μαζί τους με την... ώρα! Η Μαρία Χάμερνικ λοιπόν με την

ξανθή όμορφιά της και το πλαστικό σώμα της κατώρθωσε νά προσληθθ' ως «Ταξι-γκέρλ» στο «Μουλέν-Ρούζ» τής Βουδαπέστης. Από τίς 11 ή ώρα τής νύχτας, ως τ' άσημέρι, ή όμορφη φοιτήτρια φορούσε ένα μικροσκοπικό κόκκινο μαγιό και παρέσυρε στην «πίστα» του χορού κάθε εύθυμο θαμώνα του καμπαρέ που ήθελε νά διασκεδάση. Η Μαρία μ' αυτό τον τρόπο απέκτησε πολλούς θαυμαστάς οι όποιοι τίς προσέφεραν γιά ένα μόνο χαμόγελό της πολύτιμα δώρα και πη μαζί τους μιά μπουτίλα σαμπάνια... Κι' έτσι το ξανθό «Ταξι-γκέρλ» με το κόκκινο μαγιό που έσκάνδαλίζει όλους τούς άνδρες, αναστάτωνε με τ' αέλια του και την τρελή εύθυμία του το «Μουλέν-Ρούζ» ως τίς 5 ή ώρα το πρωί. Από εκεί και πέρα γινόταν άφαντο και κανείς ποτέ μέχρι προχθές δέν είχε μπορέσει νά έξιχνιάση αυτό το σκοτεινό μυστήριο τής πρωινής εξαφανισώς του...

Οι ξενύχτες λοιπόν που περνούσαν τ' άσημέρια από τίς όμιχλώδεις και

μελαγχολικές όχθες του Δουνάβεως και συναντούσαν μιά σεμνή νέα με μεγάλη άμερικανικά γυναικά κι' ένα μαύρο χαρτοφύλακα στο χέρι, δέν φανταζόντουσαν ποτέ τους, ότι αυτή ή σοβαρή φοιτήτρια που πήγαινε πρωί-πρωί στο Πανεπιστήμιο, ήταν ή Μαρία Χάμερνικ, το τρελλό «Ταξι-γκέρλ» του «Μουλέν-Ρούζ»!

Αυτή ή μεταμόρφωση της γοητευτικής Ούγγαρικής τής ημέρας σ'ε μιά ρωμαντική φοιτήτρια και τή νύχτα σ'ε ένα ύπερμοντέρνο κορίτσι, κράτησε ένα όλόκληρο χρόνο, και δέν θά γινόταν πολύ κροτο «σκάνδαλο», αν ένας από τούς καθηγητάς της ήξερε νά κρατήσει τή γλώσσα του και δέν φερνότανε με πολύ άδιάκριτο τρόπο...Συνέβη δηλαδή το έξης: Ο καθηγητής τής Πολιτικής Οικονομίας στο Πανεπιστήμιο τής Βουδαπέστης Γιόσεφ Μιλάνοβιτς, είχε πάει ένα βράδυ με μερικούς εύθυμους φίλους του νά διασκεδάση λιγάκι, άδειάζοντας μερικές μπουτίλιες σαμπάνιας, στο «Μουλέν-Ρούζ».

Η κατάπληξη του λοιπόν ήταν άπερίγραπτη, όταν είδε ότι το όμορφο «Ταξι-

γκέρλ» με το κόκκινο μαγιό που είχαν καλέσει στη συντροφιά τους, έμοιαζε καταπληκτικά με την καλύτερη φοιτήτρια τής Νομικής Σχολής, τή Μαρία Χάμερνικ, ή όποια θά γινόταν άσφαλώς, ύστερα από λίγα χρόνια, ή περιφημότερη δικηγόρινα τής Ούγγαρίας.

Ο καθηγητής τής Πολιτικής Οικονομίας τότε, γιά νά βεβαιώθ' αν το έκόκκινο-γκέρλ ήταν πράγματι ή φοιτήτριά του, σηκώθηκε και χόρεψε μαζί του ένα μοντέρνο χορό. Η δύστυχησμένη Μαρία Χάμερνικ τ' άχασε κυριολεκτικά, όταν άντλησθή άξαφνα από την κρατούσε στην... άγκαλιά του, έτσι όπως ήταν μισόγυμνη, ό σοφός καθηγητής τής Γιόσεφ Μιλάνοβιτς! Η φοιτήτρια — χορεύτρια λοιπόν, χλωμίωσε και δέν μπόρεσε πείν' νά πάρη τ' άποδιά της... Η ταραχή της όμως αυτή την έπρδωσε κι' έτσι ό καθηγητής της δέν είχε πείν' καμιά άμφωβία, ότι ή τρελή χορεύτρια του «Μουλέν-Ρούζ» ήταν ή φοιτήτριά τής Νομικής Σχολής Μαρία Χάμερνικ! Τι σκάνδαλο! Ήταν άπίστευτο!...

Την άλλη ημέρα, όταν ή όμορφη Μαρία πήγε στο Πανεπιστήμιο, είδε σ'ε λίγο νά την πλησιάσ'ε ένας κλητήρας και νά της λή μ' ένα ύποπο χαμόγελο, ότι τή ζητούσε ό κ. Πρύτανις. Η μοντέρνα φοιτήτρια κατάλαβε τότε, ότι ό σκανδαλισμένος καθηγητής της είχε άποκαλύψει το μυστικό της... Τι μπόρεσε λοιπόν νά κάνη; Έσκυψε το κεφάλι και με το σεμνότερο ύφος του κόσμου, παρουσιάσθηκε μπροστά στον άστυρο Πρύτανι. Ο Πρύτανις του Πανεπιστημίου τής Βουδαπέστης τής ύπέδειξε άμέσως, ότι το έπαγγελμα του «Ταξι-γκέρλ» δέν έταίριαζε διόλου, μ'α την αλήθεια, σ'ε μιά άξιόπρεπη φοιτήτρια τής Νομικής, ή όποια φιλοδοξούσε νά γίνη ύστερα από λίγο μιά σοβαρή δικηγόρινα!.. Η Μαρία Χάμερνικ τότε αναγκάσθηκε νά παραδεχθ' ότι είχε μεγάλο δίκιο ό κ. Πρύτανις και του ύποσχέθηκε, ότι θά φροντίζε ν' αλλάξ'ε το κόκκινο μαγιό της με το σεμνό φόρεμα μιάς ύπαλλήλου σ'ενα όποιοδήποτε γραφείο...

Αυτό το «σκάνδαλο» όστόσο δέν άργησε νά γίνη γνωστό μεταξύ τών φοιτητών κι' από αυτούς νά διαδοθ' σ' όλη τή Βουδαπέστη. Η Μαρία Χάμερνικ έγινε μέσα σ'ε μιά ημέρα ή διασημότερη γυναίκα τής Ούγγαρίας κι' όπως ήταν έπόμενο, δέν άργησε νά βρ'η μιά κατάλληλη θέσι γιά νά βγάξ'ε τ' έξοδά της... Ένας μεγάλος δικηγόρος τής Βουδαπέστης, ό Στέφαν Χατσέκ, την πήρε άμέσως ως ιδιαιτέρη γραμματέα του κι' ή Μαρία Χάμερνικ τώρα έτοιμάζεται νά πάρη το δίπλωμά της και νά πραγματοποιήσ'ε το μοναδικό όνειρο τής ζωής της: νά γίνη ή μεγαλύτερη δικηγόρινα τής Ούγγαρίας...

Μιά άλλη γυναίκα πάλι, αυτή τή φορά στο Παρίσι, ή Κλώντ Νταζίλ, θέλησε νά γίνη διάσημη μ' ένα πρωτότυπο τρόπο και λίγο έλειψε νά μείνη στη φυλακή γ' άρκετά χρόνια, γιάτί έκμεταλλεύθηκε άδέξια το όνειρό που έγινε έξ αίτίας μ' άς περιεργής περιπέτειας, γύρω από τ' όνομά της. Η Κλώντ Νταζίλ είνε μιά σχετικά γνωστή Γαλλίδα συγγραφέας. Το πραγματικό της όνομα είνε 'Ιωάννα Μισέλ. Η κυρία Μισέλ λοιπόν, άνοίγοντας ένα πρωί την έφημερίδα, είδε ότι είχε καταδικασθ' στο 'Άλγερ' γιά κλοπές, άπάτες και καταχρήσεις! Η Γαλλίδα συγγραφέας, έπρεσε φυσικά από τ' σύννεφα. Πώς είχε καταδικασθ' στο 'Άλγερ', δίχως

νά έχη έγκαταλείψ'ε το Παρίσι ούτε μιά ημέρα και δίχως νά έχη λάβει τή σχετική κλήσι. Τι κλοπές, άπάτες και καταχρήσεις είχε κάνει; Η Κλώντ Νταζίλ πήγε νά τρελαθ' άπ' την ξαφνική καταδίκη της σ'ε πενταετή φυλάκιση!... Κατέφυγε λοιπόν άμέσως στο δικηγόρο της κι' έκείνος φυσικά δέν άργησε νά την πληροφρήσ'ε, ότι μιά ύποπτος τυχοδιώκτρια μετεχειρίζετο το ψευδώνυμο της και παρουσίαζόταν ως Κλώντ Νταζίλ στις κοσμικές συγκεντρώσεις τών ευπόρων Γάλλων του 'Άλγερ'ου, τούς όποιους ύστερα από λίγες ημέρες τύλιγε σ'ε φανταστικές έπιχειρήσεις και μ' αυτές τίς άπάτες τούς έκλεβε μεγάλα χρηματικά ποσά. Η πραγματική τότε Κλώντ Νταζίλ άνέπνευσε, όταν έμαθε ότι δέν είχε καταδικασθ' εκείνη κι' έτσι δέν έκινδύνευε νά πάη στη φυλακή...

Όταν όμως πέρασε από τον έκδοτή της και μίλησε μαζί του γιά την περιέργη περιπέτεια της, αναγκάστηκε νά παραδεχθ'ε, όπως τής ύπέδειξε έκείνος, ότι δέν έπρεπε ν' άφήσ'ε άνεμετάλλευτο το όνειρό που γινότανε γύρω από το ψευδώνυμο της. Η Κλώντ Νταζίλ λοιπόν, με την βοήθεια μερικών φίλων της δημοσιογράφων, άρχισε νά κάνη όσο μπόρεσε μεγαλειότητα διαφήμις της «Τυχοδιωκτριάς του 'Άλγερ'ου» κατορθώνοντας μ' αυτό τον τρόπο νά κάνη πασίγνωστο τ' όνομά της. Δυστυχώς όμως δέν άρχισε πολύ από αυτή την άπρόσπιτη περιπέτεια —ρεκλάμα, γιάτί είδε σ'ε λίγο νά καλείται άπ' τον εισαγγελέα και νά προσφυλάσσεται ως συνέννοχος κάθε κλοπής, άπάτης και καταχρήσεως τής άλλης Κλώντ Νταζίλ που είχε καταδικασθ' στο 'Άλγερ'!.. Η Γαλλίδα συγγραφέας, όπως θά μαντεύετε εύκολα, πέρασε τραγικές ημέρες άγωνίας στις γυναικείες φυλακές και δέν έκανε τίποτ' άλλο, παρά νά κλαίη γιά την άτυχία της και νά καταριέται τον τρελλό έκδοτή της, ό όποιος την είχε συμβουλεύσει νά έκμεταλλεύθ' «το σκάνδαλο τής Κλώντ Νταζίλ»...

Η άνάκρισις βέβαια, ύστερα από λίγες ημέρες, κατώρθωσε νά εξακριβώση ότι ή πραγματική Κλώντ Νταζίλ ήταν τελείως άδωα κι' ότι δέν είχε καμιά σχέση με την τυχοδιώκτρια του 'Άλγερ'ου, ή όποια τής είχε κλέψει, το ψευδώνυμο. Έτσι παρ' όλες τίς άγωνίες και τούς φόβους που πέρασε, ή Γαλλίδα συγγραφέας, πέτυχε στο τέλος αυτό που είχε επιζητήσει. Έγινε περισσότερο γνωστή κι' ό κόσμος άρχισε ν' αγοράζ'ε από περιέργεια το μυθιστορημάτ' της...

Μιά γυναίκα λοιπόν που θέλει νά γίνη διάσημη, δέν πρέπει νά καταφεύγη μόνο στο άεροπλάνο, όπως ή 'Άμ Τζόνσον, ή 'Αμέλια Έρχαρτ και ή Λένα Μπερνστάιν. Ύπάρχουν, κι' άλλοι τρόποι, όπως φαίνεται καθαρά από την περιπέτεια τής Κλώντ Νταζίλ και τής όμορφης Μαρίας Χάμερνικ. Χρειάζεται μόνο μεγάλη προσοχή στην έκλογή...

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Έρθεν ό Μάης κι' εύλόγησε τ' άμυρα
κι' άνθολιμάνι γίνκε το περιβόλι
και τ' αουλιά βαφτίζονται μέσ' στην
[πλημύρα
κι' ή πεταλούδες, που γεννά το δροσο-
[βόλι.

Και πλένει μέσ' σ' άνθόνερα σάν τρεχαν-
[τήρια
και τούς γελά ή χλωρασιά πλατύ ένα
[γέλιο

και γίνονται τ' άφύρα θυμιατήρια
κι' οι ήχοι ένα Εύαγγέλιο!

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο περίφημος Γερμανός στρατηγός Μπλύχερ, έξ αίτίας του όποιου νικήθηκε ό Ναπολέων στο Βατερλώ, ήταν τρομερά ιδιότροπος. Όταν κατά το 1814 πολέμοσε γιά το Ναπολέοντος, ό όποιος διαρκώς τον άνάγκαζε νά ύποχωρή, έπέερε στους στρατιώτες του νά προβαίνουν σ'ε παντός είδους βαναυσότητες και άγριότητες.

Περνώντας από το Λυόν διάταξε τούς κατοίκους, γυναίκες κι' άντρες, μικρούς και μεγάλους, νά περάσουν μπροστά από το έπιτελείο του και νά χαιρετισούν... στρατιωτικώς. Όταν δέ μερικοί άξιοματικοί του κατέλυσαν στην έπαυλ' μιάς κοίμησης, ό Μπλύχερ έστειλε διαταγή στην οικοδόσπουνα νά περιποιηθ' ή ίδια τούς Προσώπους, που είχαν καταλύσει εκεί και συγκεκριμένα νά τούς βγάλ' ή ίδια τίς μπότες και νά τούς πλύν' τ' άπόδια με ζεστό νερό. Την είδοποιούσε μάλιστα ότι, αν παρόβαινε τ' διαταγή του αυτή, θά την τιμωρούσε άυσ'ήροτα.

Κι' έτσι, ήδυστυχής κοίμησης, θέλοντας και μη, ύπήκουσε και άναγκάστηκε νά πλύν' τ' άπόδια τών Γερμανών άξιωματικών.

Μετά το τέλος του πολέμου, ό Μπλύχερ έστάλη ως άντιπ' ο σ'ε όπος τής Γερμανίας στο Παρίσι γιά νά ύποβάλ'ε μαζί με τούς άλλους άντιπ' ο σ'ε όπος τής Ρωσίας, τούς όρους τής ειρήνης, στη Γαλλική Κυβέρνησι.

Έκει ό Μπλύχερ, άντιθέτως προς τούς συμμάχους του ύπερφηφενότα ν λέγοντας με πολύ στόμφο, ότι ή παρισινή κομωότης δέν τον άγκινούσε καθόλου και ότι μόνον έκφυλισμένα γούστα μπόρεσε νά γοητέψη.

Έν γένει σ'ε φερσίματά του ήταν προσλητικός κι' είχε πολύ έπαρχωτισμό. Έρωγε σ'ε μικρά πιάτα κι' έδινε άναυσιμότητα λαμπαγιά, τελείως άσυμβίβαστη προς τή γερμανική ήλιζία. Ένα βράδυ, άφου έφαγε πλήθος σάντουιτς και ζαμπόν, διάταξε νά του φέρουν ή ένα πεπόνι, το όποιο έφελούδιζε με τ' άφύρα του και κατεβρόχθιζε σ'ε μεγάλες μπαγιές. Και ενώ οι άλλοι θαμώνες τον άνταζαν με δικαιολογημένη περιέργεια, ό Μπλύχερ άσκέστηκε νά τή ειρωνικά:

Με συγχωρείτε, κύριοι, που δέν μπορέσα νάχω παρισινή κομωότητα.

Τή νύχτα ό Μπλύχερ πήγαινε ταχτικά στη χωροκρατική λέσχη του «Παλά Ροαγιάλ» όπου συναντούσε τούς άνωτέρους άξιωματικούς του έπιτελείου του.

Έκει στη μεγάλη αίθουσα του πιά της Λέσχης συνέβη ένα βράδυ το έξης άμνηστο έπεισόδιο εις βάρος του μισογύλου στρατηγού.

Διάταξε ένα γκαρσόνι νά τον σεβρίση.

— Νά μου δώσης, του είπε, ένα «ανά» σ'ενα ποτήρι, στο όποιο νά μίν' έχη τ' άπόμνη Γάλλος.

Τότε το έξυπνο γκαρσόνι του σεβρίσ'ε το ποτό του σ'ε ένα δοχείο... άπαράιτητο γιά κάθε χωρβατοζάμηση τή νύχτα!

Ο μεγάλος στρατάρχης Μόλτκε, ήταν πάντοτε άπείριστος στην ένδυμασία του και άπλώς τούς τρόπους.

Κάποτε έτυχε νά βρισκείται στο Ραγατζ, όπου είχε πάει γιά νά κάν'η λοτά.

Μιά μέρα λοιπόν, σ'ενα μαζονό έξοχικό περιπατό του σταμάτησε μπροστά σ'ενα καφε-νείο γιά νά πάρ'η κατί.

— Κάνετε λουτρό στο Ραγατζ; τον έρώ-ησε ό καταστηματάρχης.

— Ναι, άπάντησε ό στρατηγός.

— Έμαθα ότι βρισκείται εκεί κι' ό Μόλτκε.

Είν' αλήθεια;

— Ναι.

— Τόν έχετε δει έσείς; Τί είδους άνθρωπος φαίνεται;

— Νά, σάν έσας και σάν έμένα, άπάντησε ό Μόλτκε.

— Τί σέσι έχουμε έμεις οι κακομοιρηδες μετό στρατηγό Μόλτκε; 'Αλλοίμονο αν έκείνος ήταν σάν κι' έμεις.

Όταν κατόπιν έμαθε με τ' όσον μιλώσε, ό άφελής καταστηματάρχης π'ήγε νά τρελαθ' από το κακό του.

Παρότι ή παρόμοια ή λακωνικότης του Μόλτκε, ή όποια έδωσε μάλιστα και άφορη σ'ε στοιχίματα.

Όταν έπλησίαζε ή έσοτή τών γενεθλίων του αυτοκράτορος, οι άξιωματικοί του στρατού συνήθιζαν νά στοιχηματίζουν γιά τών άφθιμό τών λέξεων, που θά έπρόφερε ό Μόλτκε προπίνων εις ύγειάν του μονάρχου του. 'Αλλοι έλεγαν όχ'ό κι' άλλοι έότα. Κι' αυτό έπειδή ή πρόοσις του Μόλτκε περιόριζόταν συνήθως—με έλάχιστες παραλλαγές—στη φράσι: «Προπίνων εις ύγειάν τής Αυτού Μεγαλειότητος!»

«Άλλοτε πάλι την αλλούστενε άόσμη περισσότερο: «Εις ύγειάν τής Αυτού Μεγαλειότητος».

Κατά το 1884, λοιπόν, ένας άξιωματικός έτοιμημάτις νά προσφέρει στους φίλους του λλοάσις γεύμα, αν ό Μόλτκε μεταγειμείονταν περισσότερες από 9 λέξεις. 'Αλλά παρ' τή συνήθειά του ό στρατηγός άρχισε με τή λέξι «Κύριοι» και έξεφώνισε όλόκληρο λογιόδιο.

Και ό άξιωματικός που έφασε το σολιχμα άκούστηκε νά λή:

Έγέρασε πλέον ό Μόλτκε κι' έγινε πολυλογάς!

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὠκεανου

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

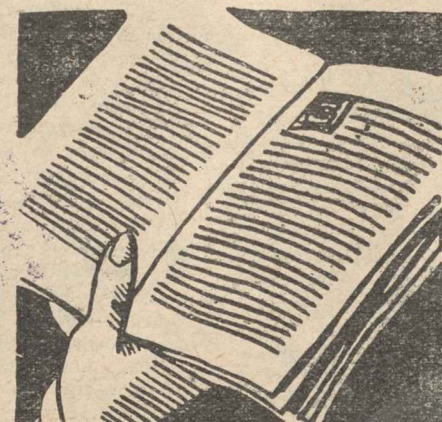
Έπεσε αποχαλακμένος στο κρεβάτι του. Με τεντωμένο

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

—'Ελευθερίαν ἄνωσον τὸν Σερβὸν καὶ τὸν
ΠΑΝΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

πιάσανε οι μπουκανιέροι με ευκολία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Τά ὄργια καί τ' ἁμαρτήματα τοῦ Σολομώντος. Ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν κι' ἡ ἐξυπνάδα του. Ἡ τελευταία ἐπιθυμία τῆς Βεθσαβᾶ. Τὸ ἀνάπηρο παιδί τοῦ Σολομώντος, κλπ.

Τὸν καιρὸ πού ὁ Σολομὼν λημονώντας τὴν παλιὰ του δόξα, βυθίζεταν, μὲ τὰ ὄργια καί τὴν καθημερινὴν κραυγὴν τοῦ, ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὴν ἁμαρτία, ἡ βασιλομήτωρ Βεθσαβᾶ, ἀρροῦ ὠκίστηκε νὰ μὴν ξαναῖ ποτὲ στὰ μάτια τῆς, τὸν ἀσπὸ τῆς γυνὸς, κλείστηκε ἀπαρηγόρητη, μὲ τὰ διαμερίσματά τῆς, νὰ πεθάνῃ...

Ὁ ἀμαρτωλὸς βασιλεὺς ἐξακολουθοῦσε νὰ διασεχάδετο, μὲ τὰ ζεῖλη κολλημένα, ποτὲ στὴν στεφάνη τῶν κυπρίλων μὲ τὰ μεθυστικά ποτὰ, καὶ ποτὲ στὰ στόματα τῶν παλλακίδων του! Ἀλλ' ὅπως ἔγραψε, ἀργότερα, στὴς «Παροιμίες» του, «κι' ὅταν ἀκόμα γελᾷς ὁ ἀνθρώπος, ἡ καρδιά του μπορεῖ νὰ ὑποφέρει»... Ἡ χαρὰ καταλήγει πάντα στὴ λύπη! Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ του σφιγμένη ἀπ' τὸ φόβο—ποῦ δὲν τὸν ἐξοβρε, μονάχα, παρὰ ἡ ἀνομιή ἐλπίδα, πὺς γρηγορὰ θ' ἀπαλλασσόταν ἀπ' τὸ μητρικὸ ἔλεγχον, ἀπὸ τὴν συνειδήσιν του—περίμενε, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, τὸ θάνατο ἐκείνης πού τὸν εἶχε φέρει στὸν κόσμο καὶ πού εἶχε γιὰ μοναδικὴ φιλοδοξία τῆς, νὰ δῇ τὸ γυνὸ τῆς, ἀναγνωρισμένον ὡς Μερσία...

Κάθε βράδυ ἔστειλε κι' ἀπὸ νύκτα στὸ παλάτι τῆς Βεθσαβᾶ, γιὰ νὰ γυρίσῃ καὶ πρὸς αὐτὴν, πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος, καὶ νὰ τὸν πληροορῇ ἂν ἡ μητέρα του ζοῦσε ἀκόμα...

Μολαταῦτα, εἶχε διακηρύξει: «Ἐκεῖνος πού θὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου, θ' ἀποκεφαλίσθῃ καὶ τὸ κεφάλι του, μπιγνέμενόν σ' ἐναντίας μου, θὰ στηθῇ στὸ παλάτι τῆς στέγης».

Κάθε βράδυ, λοιπόν, ὁ Σολομὼν ἔβλεπε νὰ γυρῇ ὁ ἀγγελιαφόρος του, καὶ περιμένε τὸ γυρισμὸν του μ' ἀγωνία καὶ μ' ἐλπίδα! Καὶ κάθε πρῶτο, πού ὁ ἀγγελιαφόρος του παρουσιαζότανε μπροστὰ του, ἡ καρδιά του χτυποῦσε, πάλι, ἀπ' τὴν ἐλπίδα κι' ἀπ' τὴν ἀγωνία...

Ἐνα πρῶτο, ὁ Σολομὼν ἔμαθε πὺς ἡ μητέρα του βρίσκεται στὰ τελευταία τῆς! Ὁ ἀγγελιαφόρος ποῖστέιλε τὴν βραδεία ἐκείνη ἦταν γυνὸς μιᾶς χήρας, κ' ἔφερε μὲ τὰ κλάμματα.

— Γιατί κλαῖς; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν, πού τὸν ἀπάντησε, κατὰ τύχην, τὸ δρόμο. Γιατί ἀπ' τὸν καιρὸ πού ὁ Σολομὼν, ξεγυρνώντας τὴ σοφία του, εἶχε πέσει στὴν ἀκολασία, οἱ ὁδοὶ ἐχάναν ἀναποδογυριστὴ! Τὴ σοφία τὴν εἶχε ἀναλάβει νὰ τὴν κρύψει, στοὺς ἀνθρώπους, καὶ στὸν ἴδιον τὸ Σολομὼνα, ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν...

Μ' αὐτόν, λοιπόν, εἶχε συναντηθῇ ὁ γυνὸς τῆς φτωχῆς χήρας, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἡ δόξα μου εἶνε μετρημένης! Σ' ἐμένα ἔλαχε ν' ἀναγγεῖλῃ στὸ Σολομὼνα, τὸ θάνατο τῆς μητέρας του... Θὰ διατάξῃ νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι!...

— Δόσε μου δέκα χρυσὰ νομίσματα, τοῦ λέει τότε, ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν, κι' ἀναλαμβάνω νὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ, ἀντὶ γιὰ σένα...

Ἐνθουσιασμένος ὁ γυνὸς τῆς χήρας, ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε τὰ δέκα νομίσματα, κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι

του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὺς ἦταν ἀκόμα στὸν ὄμιον του! Ἀσχολεῖτο, βλέπεις, νὰ πιστέψῃ πὺς τὴν εἶχε τόσο φτηνὰ γλυτώσει...

Κι' ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν ἐκίνησε ἀτάραχος, καὶ πῆγε στὸ παλάτι, πού ἡ Βεθσαβᾶ ψυχομαχοῦσε. Ἐμεινε ἀγρυπνῶνς ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἔσφαζεν, ἀκούσε κατὰ βήματα, καὶ διέκρινε ἔξω στὸ δρόμο, μιὰ σκιά, πού φαίνετο νὰ τὸν παραμόνευε, πίσω ἀπ' τίς γυλλίες τοῦ παραθύρου: Ὁ κατασκοπεύς ἦταν ἕνας θεράποντας τοῦ Σολομὼντος, πού ὁ βασιλεὺς τὸν ἔστειλε, κάθε νύχτα, γιὰ νὰ βεβαιώνεται ἂν ὁ ἀπεσταλμένος ἀγγελιαφόρος ἦταν πάλιν στὸς κατὰ τὴν πόρτα. Τότε, ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν ἐξεκίνησε, ἕνα σπαθί, πού κρεμόταν στὸν τοίχον, ἀνοίξε τὴν πόρτα, κι' ἐνῶ ἔμπαινε ὁ θεράπων, τοῦκοψε τὸ κεφάλι...

Ἐνθ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, κι' ἡ Βεθσαβᾶ παράδεινε τὸ πνεῦμα τῆς. Τ' ἄλλο τὸ πρῶτο, ὁ Σολομὼν, μὲ φόβον καὶ μ' ἐλπίδα, περιμένε τὸ γυρισμὸν τοῦ γυνὸς τῆς χήρας. Ἀντὶ γιὰ κείνον ὅμως, παρουσιάστηκε μπροστὰ του ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν...

— Βασιλεῦ Σολομὼνα! τοῦ

Ὁ Σολομὼν ὑποδεχόμενος τὴν βασίλισσα τοῦ Σαββᾶ.

εἶπε. Ἐκοίμα τὰ μαλλιά τοῦ ὑπερήφανου σου...

— Σὲ συγχωρῶ! τοῦ εἶπε, ἀδιάφορα, ὁ Σολομὼν.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ, πὺς μαζὶ μὲ τὰ μαλλιά του, ἔπεσε καὶ τὸ κεφάλι του...

— Θὰ διατάξω νὰ σὲ κρεμάσουν! φωνάζει ὁ Σολομὼν.

— Ἐνὰς βασιλεὺς δὲν ἀνακαλεῖ ποτὲ τὴν χάριν τοῦ ποδοῦ! Μὴν ξεχνᾷς πὺς με συγχώρεσε...

— Ἀς εἶνε! Τί ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;...

— Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ λάμπει στὸν κόσμον!...

— Δὲν καταλαβαίνω τὴ θέλεις νὰ μοῦ πῇς... Ἐξηγήσου!...

— Θέλω νὰ πῶ πὺς βγῆκε ὁ ἥλιος...

— Τί ἄλλο ἀκόμα;...

— Πὺς ἡ γῆ πού εἶνε ἀποκατω, γινώσκει ἀπάναν...

— Δὲν σε καταλαβαίνω τὴ θέλεις

νὰ μοῦ πῇς... — Θέλω νὰ πῶ πὺς μὲ τ' ἀλέτρι του, ὁ γεωργὸς καλλιεργεῖ τὴ γῆ...

— Καὶ τί ἄλλο; ἐπέμεινε ὁ Σολομὼν.

— Ἡ νύχτα ἀναποδογύρισε τὸ πρῶτο σπίτι πού καθόσουν...

— Δὲν καταλαβαίνω! Τί θές νὰ πῇς; Μήπως...

Κι' ὁ Σολομὼν κῆταξε τὸ βασιλεῦ τῶν τρελλῶν μὲ τὰ μάτια: — Μήπως πέθαινε ἡ μητέρα μου; τοῦ λέει.

— Ἀπὸ σένα τὸ μαθαίνω! Ἐσὺ εἶπες πὺς πέθανε ἡ μητέρα σου! τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν. Βασιλεῦ Σολομὼνα, δόσε, λοιπόν, διαταγὴ νὰ κόψουν τὸ κεφάλι σου, καὶ νὰ τὸ στήσουν στὸν παλάτι τῆς στέγης...

Ὁ Σολομὼν κατάλαβε τὸ μυστήριον πού ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν, ὁ σοφὸς ἀκούσε τὴν ἀλήθεια...

Ἐπει' ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, ὁ Σολομὼν κυριεύτηκε ἀπὸ μεγάλες τύψεις. Ἦθελε νὰ τῆς κἀν, τοῦλάχιστον τὴν τελευταία θέλησί τῆς. Ἐκτὸς ἀπ' τίς τρα

τὴν ἄλλη μέρα, ὁ τρελλὸς ρώτησε τὸ Σολομὼνα, τίς ἐντυπώσεις του ἀπ' τὸ νυκτερινὸν περιπάτον. Κόνεψα νὰ γκρεμοτσακισθῶ καὶ νὰ σκοτωθῶ! τοῦ λέει ὁ Σολομὼν, θυμωμένος. Δὲ βλέπεις τὴν γλαυκὰ μου, πούγινε κουρέλια, στὰ βάτα καὶ στ' ἀγκάθια, μὲ στὰ σκοτεινὰ; Δὲν ἔβλεπα, καί, μ' ὅλο πὺς τοὺς φώναζε, οἱ ὑπηρέτες μου, πὺς ἐρχόνταν ἀπὸ πίσω μὲ τὰ φῶτα, δὲν ἐτρέξαν καθόλου νὰ με βροῦνε, καί μ' ἀφήσαν μονάχον στὸ σκοτάδι...

Κι' ὁ τρελλὸς τοῦ εἶπε: — Ἄν' θῆς ν' ἀφήσεις πίσω σου, τὴν ἀνάμνησιν τῆς δόξας σου, βασιλεῦ Σολομὼνα, δὲ θὰ τὸ κατορθώσῃς οὔτε ἂν ἀφήσεις πεντακόσους γυνίους! Κι' ἂν ἀκόμα, αὐτοὶ οἱ γυνίους σου εἶνε ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἦταν γραμμένον τίποτα κι' οἱ γυνίους εἶνε συννενοηθῇ μὲ τὸν ἀρεθὸνιστικὸν τῆς, ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

κάκου τ' ἄλειψε μὲ μῦρα, καὶ τὸ πότιζε μὲ φίλτρα, καὶ τοῦφελνε λόγια μαγικά! Τὸ παιδί ἀτόνουμε ἀνάπρη, θλιβερό κι' ἀκρωτηριασμένο...

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει, τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ παιδιοῦ σου, εἶνε μονὸς ἢ ζυγός;

— Θέλω, ἀποκριθῇς μου, ὁ γυνὸς μου νὰ εἶνε ἀρτίος, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐξιστορῇ τὴν παλιὰ μου δόξα, ὅταν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πῦς, κ' ἐκείνος θὰ μείνῃ ἀπὸ πίσω μου...

— Πηγαίνεις, αὐτὴ τὴ νύχτα, σ' ἐναντὶ τοῦ παιδιοῦ πού θὰ σὲ στείλῃ; τοῦ λέει ὁ βασιλεὺς τῶν τρελλῶν. Ἀλλὰ πρέπει, πρῶτα ὡς τὸ τέλος, χωρὶς νὰ πῇς λέξι, στοὺς ἀκολουθοῦντες σου...

Ὁ Σολομὼν, πού εἶχε μπεῖ σὲ πειρασμό, ἀπ' τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια τοῦ τρελλοῦ, τοῦ τ' ὠκίστηκε.

Ὁ τρελλὸς διέταξε, τότε, ἕναν ὑπηρέτη νὰ ὀδηγήσῃ τὸν βασιλεῦ, προπορευόμενος, μὲς στὸ σκοτάδι καὶ σαρὰντα ἄλλους ὑπηρέτες καὶ ἀκολουθοῦντες μὲ σαρὰντα ἀνάμινες δάδες, ἀλλὰ σὲ τέτοια ἀτόσται, πού νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀκούσουν ἂν τοὺς φώναζε, κι' ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ φωνιάζεται ἀπ' τὸ φῶς τῶν σαρὰντα δάδων...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ τρελλὸς ρώτησε τὸ Σολομὼνα, τίς ἐντυπώσεις του ἀπ' τὸ νυκτερινὸν περιπάτον.

Κόνεψα νὰ γκρεμοτσακισθῶ καὶ νὰ σκοτωθῶ! τοῦ λέει ὁ Σολομὼν, θυμωμένος. Δὲ βλέπεις τὴν γλαυκὰ μου, πούγινε κουρέλια, στὰ βάτα καὶ στ' ἀγκάθια, μὲ στὰ σκοτεινὰ; Δὲν ἔβλεπα, καί, μ' ὅλο πὺς τοὺς φώναζε, οἱ ὑπηρέτες μου, πὺς ἐρχόνταν ἀπὸ πίσω μὲ τὰ φῶτα, δὲν ἐτρέξαν καθόλου νὰ με βροῦνε, καί μ' ἀφήσαν μονάχον στὸ σκοτάδι...

Κι' ὁ τρελλὸς τοῦ εἶπε: — Ἄν' θῆς ν' ἀφήσεις πίσω σου, τὴν ἀνάμνησιν τῆς δόξας σου, βασιλεῦ Σολομὼνα, δὲ θὰ τὸ κατορθώσῃς οὔτε ἂν ἀφήσεις πεντακόσους γυνίους! Κι' ἂν ἀκόμα, αὐτοὶ οἱ γυνίους σου εἶνε ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἦταν γραμμένον τίποτα κι' οἱ γυνίους εἶνε συννενοηθῇ μὲ τὸν ἀρεθὸνιστικὸν τῆς, ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χιλ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ στόμα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνὰ ἀπὴν καὶ συλλογισθῇ, ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιστολή, εἶχε μάθει ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν καλὰ καὶ τῆς ἔστειλε χαρτερίσματα.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

ΗΝ εποχή του γαλλογε-
μανικού πολέμου, ύπνε-
τοσσα στο γαλλικό στρατό
ως λοχαγός και πληρωτής
κα στη γέφυρα του Νεϊγί,
κοντά στο δάσος της Βου-
λώνης, στο Παρίσι. Ένα
θραύσμα δβίδας μου τό-
κισε το δεξί χέρι και με
σώριασε αναισθητο κάτω.
Μερικοί στρατιώτες με
μετέφεραν στο πλησιέστε-
ρο χειρουργείο. Τό μόνο
πού θυμούνται, καθώς με
σήκωναν, ήταν το περιε-
γο συναίσθημα πως δεν
πονούσα καθόλου... "Όταν
συνήλθα όμως, βρισκόμουν στο νοσοκομείο των
Βερσαλλιών, όπου με μετέφεραν κι' οι γιατροί
ήρχαναν να σκαλίζουν τις πληγές μου... Α! τότε!...
ήταν απερίγραπτοι οι πόνοι που έννοιωσα.

Σ' αυτό το νοσοκομείο έμεινα ξη-
λείωτες εβδομάδες! Δεν θα ξεχάσω ποτέ έ-
κείνη τη βογγητά, τα άναστενάγματα των τρα-
υματιών και τις άποπνιχτικές μυρωδιές των
φαρμάκων... Γι' αυτό η χαρά μου ήταν μεγάλη
όταν ένα πρωί, την ώρα της επίσκεψής του ό
αρχίατρός μου είπε:

Σε λίγες μέρες, φίλαρχό μου, θα σε
μεταφέρουμε στο νοσοκομείο του Σαιν—Μαλό.
Καθώς έμειθα είσαι από αυτά τα μέρη, και ή
άλληλα του αέρος θα σου πάνη καλό.

Τόν καίμεν τον γιατρό! Μου ήλθε διά-
θεσις να τον φιλήσω εκείνη την στιγμή. Τόσο
χάρηκα! Με ντροπή θυμούνται τώρα όλες τις
βρισιές που του φώναζα, όταν σκαλίζε τις
πληγές μου κι' έβγαζε τα θρύψαλα απ' το
σπασμένο κόκκαλο του χεριού μου. Ποτέ δεν
θύμωσε μαζί μου γιατί ήξερε πως με τό βρι-
σίδι πού-του έκανα, άνικουφιζόμουν από τους
φριχτούς πόνους μου...

Υστερα από λίγες μέρες, βρισκόμουν σ' έ-
να ήσυχο νοσοκομείο της συμπαθητικής πό-
λεως της Βρετάνης, του Σαιν—Μαλό. Έκει
μ' έβαλαν μόνο μου σ' ένα ολοκάθαρο δωμά-
τιο. Μου φαινόταν σάν νάμουν στον Παράδει-
σο, τώρα που δεν άκουγα πειά εκείνα τα άνα-
τριχιαστικά βογγητά των συναδέλφων μου. Ως
και ή πρώινες άλλαγές των πληγών μου μου
φαινότουσαν λιγότερο ανώδυνες. "Ο γιατρός
ήταν ένας καλός και υπομονετικός άνθρωπος
και πολύ γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η νοσοκό-
μες ήταν καλόγριες και ή μητρικές περιποιή-
σεις τους δεν μπορούσαν παρά να συντελέσουν
ώστε να γίνω καλά μιά ώρ' άρχιτερα.

Έμεινα τρεις μήνες σ' αυτό το νοσοκο-
μείο. Η άδελφή Γαβριέλλα, ή καλόγρια που
με περιποιούνταν, ήταν τόσο καλή, ώστε πολί-
σιντοια άρχισα να την αγαπώ, σάν νάταν ή
ίδια ή άδελφή μου. Η φωνή της έμοιαζε με
χόδι, κι' όταν μου άλλαζε τόν επίδεσμο, τό
έκανε αυτό με τόση τρυφερότητα, ώστε δεν
τολμούσα να άναστενάξω άν και πονούσα πολύ.
Μόλις τελείωνε τη δουλειά της, ή άδελφή Γα-
βριέλλα έρχόταν στην κάμαρά μου και μου
έκανε συντροφιά. Πολλές φορές μιλούσαμε
για τις διάφορες μάζες, ή με ρωτούσε για τη
μητέρα μου, ή οποία ήταν άρρωστη τότε και
δεν μπορούσε να έλθη να με ιδή.

Η άδελφή Γαβριέλλα θα ήταν είκοσι τερ-
σάρων χρονών. Είχε μεγάλα γαλάνα μάτια με
μυ' άράνταση γλύντα στο βλέμμα τους. Η τι-
ξανθή, λεπτή και τό λευκό κάλυμμα του κε-
φαλιού της, της έδινε κάτι τό ούρανό, τό
αγγελικό!

Πολλές φορές, εκεί που καθόμουν ώρες
ολόκληρες μόνος μου, φανταζόμουν την άδε-
λφή Γαβριέλλα ντυμένη με μιά όμορφη και
κομψή τουαλέτα, μ' ένα σύζυγο πλάι της και
δύο-τρία παιδιά γύρω της...κι' αναρωτιό-
μου, γιατί τάχα, μιά τόσο όμορφη κοπέλλα,
αντί να ζητήσει την εύτυχία στο γάμο, είχε
προτιμήσει να τραβηχτεί από τόν κόσμο για ν'
άφοσιωθεί σ' αυτή τη κοπιαστική ζωή, χωρίς
χαρά και με τόν ύπνο του θανάτου διαρκώς
τριγύρω της.

Έκανα μάλιστα συχνά πως κοιμάμαι και
την παρακολουθούσα κρυφά. Τό βλέμμα της
τότε έταίρινε μιά πολύ θλιβερή έκφραση, σάν
να έβλεπε κάποια μακρινή όπτασία.

Μιά μέρα, δεν μπορούσα πειά να κρατηθώ
και τη ρώτησα:

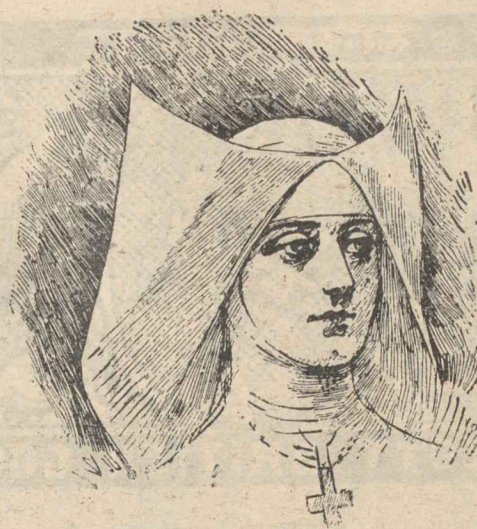
—Γιατί, άδελφή μου, άφου είσατε τόσο
όμορφη και γλυκειά, δεν παντρεύηκατε παρά
άφοσιωθήκατε σ' αυτή την άσχημη ζωή;
Μά ή άδελφή Γαβριέλλα, αντί να μ' ά-
παντήσει, έφερε τό δαχτυλό της στο τριαντα-
φυλλέριο στόμα της και ψιθύρισε:

—...Σούτ!
—Υστερα φώναζε μ' εύθυμο ύφος:
—Γρήγορα! "Ο γιατρός κ. Ναντώ, θα έλ-
θη σέ λίγο για την πρώινη επίσκεψη και δεν
θάμιασε έτοιμοι!

Από εκείνη την ήμέρα, ή άδελφή Γαβριέ-
λλα άπέφυγε να μένη μαζί μου. Με περιποιού-
ταν πάντοτε με την ίδια άφοσίωση, μιά ή συ-
νομιλίες μας, που ήταν τόσο εύχρηστες για
μένα είχαν σταματήσει.

Μιά μέρα, έμειθα πως ό γιατρός Ναντώ,
καταγόταν απ' την ίδια πόλη, όπου ζούσε άλ-
λοτε ή άδελφή Γαβριέλλα. Τού ζήτησα λοιπόν
πληροφορίες γι' αυτή, μιά τό μόνο που θέλησε
να μου πη ήταν πως ή άδελφή Γαβριέλλα, ό-
νομαζόταν άλλοτε "Ιωάννα ντ' Άλκούρ και πως
άνηκε σέ μιά παλιά άρχοντική οικογένεια της
Νορμανδίας. Αυτό ήταν όλο! Εγώ όμως είχα
σχηματίσει τη πεποίθησι πως ή άδελφή Γα-
βριέλλα είχε κάποια θλιβερή ιστορία στο πα-
ρελθόν της...

Υστερα από τρεις μήνες, είχα γίνει έντε-
λως καλά, πήρα τό έξιτηριό μου κ' ένα πρωί-
νό ό θυρωρός κατέβασε τις βαλίτσες μου στο

Η άδελφή Γαβριέλλα.

άμάξι που με περιέμενε μπροστά στην πόρτα
του νοσοκομείου. Η άδελφή Γαβριέλλα με
συνόδευε ως εκεί. Δεν ξέρω άν έφταίγε γι'
αυτό ό δυνάτος ήλιος, μιά τα μάτια της όμορ-
φης καλόγριες ήταν δακρυοσμένα. Έγώ πάλι
έβλεπα τό τοπείο όλόγυρω τό άμάξι, ως κι'
αυτή την άδελφή Γαβριέλλα σάν νάταν όλα
σχεματισμένα από μιά πυκνή ομίχλη...

—Στό καλό, λοχαγέ μου,—φώναζε ή ά-
δελφή Γαβριέλλα με εύθυμο τόνο.

Μά ή φωνή της έτρεμε.
—Καλή άνάμωσι, άδελφή μου. "Αν μου
τό επιτρέπετε θα έλθω να σας ιδώ μόλις μου
δοθεί ευκαιρία και ξανατεράσω από τό Σαιν-
Μαλό.

—Μά βέβαια, να έλθετε για να ιδήτε
ποιός θα κοιμάται στο άσπρο κρεβάτακι της
κάμαράς σας! Καλό ταξίδι, λοχαγέ μου!

Τό άμάξι ξεκίνησε. Ξαπλώθηκα αναπνευστικά,
και με άπόλαυσι άνένταξη τη δροσερή θαλασ-
σία αύρα που χάιδε το πρόσωπό μου.

Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε. Στό δι-
άστημα αυτό παντρεύτηκα στην "Αγγλία και
ζούσα εκεί εύτυχισμένος με τη γυναίκα μου
και τό αγοράκι μου. "Όστος όμως δεν ξε-
χνούσα την άδελφή Γαβριέλλα κι' όταν πή-
γαίνα στις άκτές της Βρετάνης όπου παραθε-
ρίζαμε κάθε χρόνο, ή πρώτη μου σκέψις, μό-
λις φθάναμε στο Σαιν-Μαλό, ήταν να τρέξω
στο νοσοκομείο και να ζητήσω να ιδώ την ά-
δελφή Γαβριέλλα.

Η καλή νοσοκόμος που τόσο με περιποιή-
θηκε, ήταν πάντα όπως την είχα γνωρίσει,
γλυκειά και μελαγχολική. Καθόμουν μαζί
της άρκετή ώρα. Της έλεγα πως εξ αίτίας του
χειριού μου είχα άποστρατευθεί και καταγί-
νον τώρα με τη δημοσιογραφία. Της διηγού-
μουν τώρα με τη δημοσιογραφία. Της διηγού-
μουν την εύτυχισμένη ζωή που περνούσα στην
"Αγγλία με τη γυναίκα μου και τό παιδί μου.

Ένα χρόνο—έφτά χρόνια είχαν περάσει
από τότε που με νοσήλευαν στο νοσοκομείο
του Σαιν-Μαλό—πήγα πάλι και ζήτησα να
ιδώ την άδελφή Γαβριέλλα.

Με έμπασαν στη σάλα, μιά αντί της νοσο-
κόμου, παρουσιάστηκε ή διευθύντρια. Μου
έλεπε με θλιμμένη φωνή πως την περασμένη
άνοιξη, ή άδελφή Γαβριέλλα είχε πεθάνει ό-
πως είχε ζήσει... σάν άγια! Δεν έπεσε καν
στό κρεβάτι, μιά ό γιατρός είπε πως ό κρυφός
καύμος που τη βασάνιζε τόσα χρόνια και ή
κοπιαστική ζωή που έκανε, είχαν κλονίσει την
ύγεια της και την έστελιναν μιά ώρα πιά γρη-
γορα στον τάφο.

Με βαρεία καρδιά έφυγα από τό νοσοκο-
μείο και τράβηξα προς τό σταθμό. Έκει που
περπατούσα συλλογισμένος, σκόνταψα πάνω σ'
ένα διαβήτι.

—Συγγνώμη, κύριε! τού είπα.

—Συγγνώμη, κύριε! μου είπε κ' εκείνος.

Καθώς όμως κυταχθήκαμε, άναγνώρισα
τόν γιατρό Ναντώ.

—Α! φώναξα—τί εύχρηστη συνάντησις!
—Αγαπητέ μου λοχαγέ—είπε ό γιατρός—
πως βρεθήκατε στο Σαιν-Μαλό;

Συζητήσαμε άρκετά, μιά όταν του άνέφερα
τό όνομα της άδελφής Γαβριέλλας, ό γιατρός
μελαγχόλησε ξαφνικά.

—Έπειδή ξέρω τό ενδιαφέρον που είχατε
για την άδελφή Γαβριέλλα—μου είπε, παίρνον-
τάς με από τό μπράσο—θα σας συνοδέψω ως
τό σταθμό και θα σας πώ ό,τι γνωρίζω για
την άτυχη αυτή κοπέλλα. Σας είχα πη άλλοτε
πως όνομαζόταν "Ιωάννα ντ' Άλκούρ. Ζούσαμε
στην ίδια πόλη, στο Κάν. Στό διπλανό σπίτι
κατοικούσε ή άδελφή μου με τόν άντρα της
τόν κ. Λεκόντ, τόν γνωστό συμβολαιογράφο
του Κάν. Η δυο οικογένειες είχαν συνδεθή με
φιλία κι' ή μικρή Γαβριέλλα έπαίξε με τά
παιδιά της άδελφής μου, ένα κοριτσάκι συνο-
μηλικό και ένα αγοράι, τόν Ραούλ, που ήταν
τόια χρόνια μεγαλύτερος. "Ο Ραούλ και ή
Γαβριέλλα ήταν άχώριστοι φίλοι κι' μ' ενθα-
ρίστησι προέβλεπε ότι ή παιδική αυτή φιλία
δεν θ' άγοûtσε να γίνη ένα βαθύτερο αίσθη-
μα. "Ο Ραούλ, πριν φύγει για τό Παρίσι, όπου
θα σπούδαζε ιατρικά, άποχαιρέτησε τη μικρή
του φίλη και τά δυο παιδιά όριστήθηκαν να μη
εξάσχη ποτέ ό ένας τόν άλλον. "Όταν γύρισε ό
Ραούλ στο Κάν, άρχισε να έξασχό τό επάγγελ-
μά του. Είχε κάνει λαμπρές σπουδές στο Πα-
ρίσι και πολύ γρήγορα έγινε γνωστός στη μι-
κρή πόλη, όπου εγκαταστάθηκε, κοντά στους
γονείς του.

—Μιά μέρα ή κυρία ντ' Άλκούρ, άρρώστησε
κι' έπειδή ό οικογενειακός γιατρός τους, ό κ.
Γκωβαίιν ήταν άδιάθετος, έστελε στη θειο του
τόν συνάδελφό του, τόν Ραούλ. Κοντά στο κρεβ-
βάτι της μητέρας της, ή Γαβριέλλα κι' ό Ραούλ
άνανέωσαν την παλιά παιδική φιλία τους. Η
Γαβριέλλα είχε γίνει μιά όμορφη νέα κι' ή
κρυφή αγάπη που έκανε την καρδιά του Ραούλ,
δεν άργησε να ζωντανέψει πάλι. "Όσοσο ό
νεαρός γιατρός, περίμενε προτού τη ζητήσει
γιά γυναίκα του από την κ. ντ' Άλκούρ, να
δημιουργήσει πελατεία. Πολλές φορές όμως ή
μοίρα ανατρέπει όλα τά σχέδιά μας με άφάν-
ταστη σκληρότητα! "Ετσι συνέβη και με τους
δυο έρωτευμένους νέους.

—Μιά καλοκαιρινή μέρα, έστελιναν και ζήτη-
σαν τόν γιατρό Γκωβαίιν, από τό σπίτι της κ.
ντ' Άλκούρ. Η "Ιωάννα ήταν βαρειά άρρωστη
και ό γιατρός διέγινε για τη θεραπεία της άρ-
ρώτης έδωσε οδηγίες για τη θεραπεία της άρ-
ρώτης κι' είπε πως θα πήγαινε πάλι τό βράδυ.

—Αλλά τό βράδυ δεν μπόρεσε να πάη κι' έ-
στελε τόν Ραούλ. "Ο νεαρός γιατρός είπε με
φρίκη πως τό κακό είχε προχωρήσει πολύ. "Α-
ναγκάστηκε να είδοποιηση την κ. ντ' Άλκούρ,
πως άν ως τό πρωί δεν βελτιωνόταν ή κατά-
στασις της κόρης της θα άναγκαζόταν να κινή
χειρουργική επέμβασι. Τό πρωί ή κατάστασις

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΤΡΟΥΒΑ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Η θέσι του Πολικού
"Αστέρος, οι "Ινδοί πι-
στεύουν ότι είναι καθι-
σμένος και προσεύχε-
ται ένα μικρό βασίλ-
πουλο, ό Ντρούβα. Πρό
άμνημονεύτων καιρών,
ό νεαρός αυτός πρίγ-
κπας, τό μελαγχολι-
κό βασιλόπουλο που όπληξε ποτέ
στη γη, κάθεται, εκεί—πέρα, και προσεύ-
χεται...

Η ιστορία του Ντρούβα είναι ή ιστο-
ρία ενός έφηβου, που γεννήθηκε στις ό-
χθες του Γάγγη ποταμού, και που πί-
στευε πως ό κόσμος όλος ήταν άγαθός,
και πως όλ' οι άνθρωποι ήταν άγαθοί
και στοργικοί. "Όταν, όμως, ό Ντρούβα
διεπίστωσε πως ή αγάπη δεν ήταν πα-
ρά μιά κούφια λέξι, όταν είδε τη φλογε-
ρή του πιστή στούς ανθρώπους να πλη-
ρώνεται με την άπογοήτευσι, ό νεαρός
πρίγκιπας έφυγε μακριά, μακριά απ'
τούς ανθρώπους και τά μισητούς, πήρε
τά βουνά, σκαρφάλασε ως τις κορφές
τους, στην ψηλότερη κορφή των "μαλαί-
ων, κι' έκει—πέρα κάθισε για να προ-
σευχθή...

Πέρασαν χρόνια και χρόνια, αιώνες
και χιλιετίδες, και τό βασιλόπουλο ει-
νε πάντα καθισμένο εκεί ψηλά και προ-
σεύχεται: Τά χέρια του είναι σταυρωμένα,
τά μάτια και τά χείλη του κλειστά! Κι'
ούτε κανένας έμαθε ποτέ γιατί προσεύ-
χεται...Οι "Ινδοί, όμως, πιστεύουν πως
προσεύχεται για τούς ανθρώπους, που
βρίσκονται στη γη χωρίς αγάπη, για
τόν κόσμο, που πλάστηκε κακός...

Και κάθε φορά που τά μάτια τους πέ-
φτουν στον Πολικόν "Αστέρα, λένε πως
δέ μπορεί παρά να είναι ό Ντρούβα, τ'
όμορφο βασιλόπουλο, που άχτινοβολεί
απ' την ψηλότερη κορφή των "μαλαίων,
όταν έναν πανύψηλο θρόνο, πιά πάνω απ'
όλόκληρο τόν κόσμο που δεν τόν έφτα-
σε ποτέ άνθρωπος μάτι...

"Ο Ντρούβα ήταν πρωτότοκος γυιός
ενός "Ινδού μαχαράγια, έν.ς παντοδύνα-
μου ήγεμόνος, που τόν είχε άποκτήσει
απ' την πρώτη γυναίκα του γυναικωνίτη
του, την πρώτη σύζυγό του. Μέσ' στο γυ-
ναικωνίτη, όμως, ήταν και μιά νεώτερη
γυναίκα, που, σιγά—σιγά, με τόν καιρό,
είχε άποκτήσει μεγάλη επιρροή, άπάνω
στο μαχαράγια, και τόν κατέφερε να
συγκεντρώσει όλη την αγάπη του σ' αυ-
τή και ν' άπομακρύνει, απ' τό γυναικω-
νίτη του, τις άλλες γυναίκες, και ίδιος
την πρώτη σύζυγό του. Η μοχθηρή αυτή
γυναίκα τού μαχαράγια, δεν άρκέστη-
κε μόνο να έξορση απ' την αυλή, την ώ-
ραία Σουνιτή, τη μητέρα του Ντρούβα,

της "Ιωάννας είχε χειροτερέψει και ό Ραούλ
αφού αντίλασε μαζί της ένα βλέμμα γεμάτο
πόνο κι' αγάπη, έτοιμάστηκε για την έγχειρση.
Αυτή ήταν ή μόνη έλπίς!

Η έγχείρησις έπέτυχε και σέ δυο-τρεις μέ-
ρες ή "Ιωάννα ήταν έντός κινήδου.

"Ο Ραούλ όμως, σαστισμένος καθώς ήταν
από την άγνωση του, συγκεντώσε όλη του τη
προσοχή του στη λατρευτή άρρωστη του και
δεν σκέφθηκε να λάβη για τόν έαυτό του τις
άναγκαίες προφυλάξεις.

—Έτσι προσεβλήθη κι' αυτός από διφθερί-
τιδα κι' ύστερα από λίγες μέρες ένας καινούρ-
γιος τάφος σκάπηκε στο νεκροταφείο του
Κάν. Στη μαρμαρίνη πλάκα που τόν σκέπαζε
ήταν χαραγμένες αυτές ή λέξεις:

Ενθάδε κείται
ό Ραούλ Λεκόντ.
Απεβίωσε την 18ην "Ιουλίου 18...

—Αυτός είναι ό λόγος, φίλε μου, που ή ά-
δελφή Γαβριέλλα δεν παντρεύτηκε και άφιέ-
ρωσε τη ζωή της στο θεό...

άλλ' άξίωσε να φύγη κι' ό ίδιος ό Ντρού-
βα, γιατί ή παρούσα του, μιά μέρα, μπο-
ρούσε να της ήταν ένοχλητική και βλα-
βερή...

"Όταν έφτασε σέ ηλικία έφτά χρονών,
κι' άρχισε να σχηματίζει τις πρώτες σκέ-
ψεις του για τόν κόσμο, για τούς δικούς
του και για τόν έαυτό του, ό μικρός
Ντρούβα, που ήταν ένα παιδί με πρόωρη
ανάπτυξη, ρώτησε τη μητέρα του να ποί
πιοις ήταν ό πατέρας του, και που
καθόταν...Και μόλις ή μητέρα του τού έ-
πεσε τις άπαντήσεις που γύρευε, ό Ντρού-
βα της έκανε κι' άλλη μια έρώτησι: Θά
μπορούσε, τάχα, να πάη να βρή τόν πα-
τέρα του; "Η μητέρα του τού δώωσε την
άδεια, και, ναρς—ναρς, την άλλη μέρα,
τό μικρό βασιλόπουλο ξεκίνησε να πάη
ν' άνατάσση τόν πατέρα του.

"Ο μαχαράγιας μόλις είδε τό γυιό του,
τόν δέχτηκε με μεγάλη χαρά, τόν κάθισε
στά γόνατά του, κι' άρχισε να τού λέη
ένα σωρό ιστορίες, και να διασκεδάη
την παιδική του φαντασία, με χαριτωμέ-
να παραμύθια. Τη στιγμή, όμως, εκείνη,
μήπη μεσ' στην αθουσα του θρόνου, ή
νεώτερη γυναίκα τού μαχαράγια, και κα-
θώς είδε τό παιδί της Σουνιτή, καθισμέ-
νο στού πατέρα του τά γόνατα, έξαγρι-
ώθηκε, και βγήκε απ' την αθουσα, μ' έ-
ναν τρόπο που έδειχνε τη δυσαρσεία

της...Τότε ό μαχαράγιας φοβήθηκε τόσο
πολύ, μήπως της κακοφανεί, ώστε άναγ-
κάστηκε να διώξη τό παιδί του! Κι' αυ-
τή ήταν ή πρώτη άπογοήτευσι που δοκί-
μασε ό μικρούλης Ντρούβα, στη ζωή
του...

Τό βασιλόπουλο πήρε, πάλι, τό δρόμο,
να πάη να ξανάβρη τη μητέρα του, χω-
ρίς να βγάνη λέξι απ' τά χείλη του, ούτε
καθόλου να παραπονεθή. Άλλά ή παι-
δική καρδούλα του ήταν από τότε συν-
τριμμένη! Φανταζόταν τόν πατέρα του
παρτοδύναμο, όπως τόν έβλεπε, άνι-
σχυρο και τιποτένη, να ζαρώνει, και να
υποτάσσεται στη θέλησι μιάς επιτόλαιης
και μοχθηρής γυναίκας! Είχε πιστέψει
πως μιά πατρική καρδιά έπρεπε να είναι
γεμάτη τρυφερότητα και στοργή, γεμάτη
καλωσύνη και συμπόνια, και να ποί ό
πατέρας του τόν έδιχαγε, δίχως να νοιά-
ζεται καθόλου, τί θ' άπογίνη...

Τό μικρό βασιλόπουλο βάδιζε, χωρίς
μιλιά, μέσ' στο δάσος, κι' άκούγε τη φωνή
της καρδιάς του, που έλεγε: «Μά είναι
δυνατόν, ένα τέτοιο πράμα;...» Γιατί τού
φαινότουσαν άπίστευτα, τά όσα είχαν
δεί τά παιδικά του μάτια...

Κι' όταν έφτασε στην μητέρα του, χω-
ρίς να πη τίποτα, για ό,τι τού συνέβη,
για να μην την πικράνη, τη ρώτησε μό-
νάχα:

—Πές μου, μητέρα, στόν κόσμο δεν
υπάρχει κανένας άλλος, πιά δυνατός απ'
τόν πατέρα μου, τό μαχαράγια;...

—Υπάρχει, παιδί μου! τού αποκρί-
θηκε εκείνη. Κι' αυτός είν' εκείνος που
έχει τά μάτια του λατού;...

—Τά μάτια του λατού; Ξαναρώτησε
τό βασιλόπουλο. Και ποί κάθεται;...

—Μακριά, μακριά, εκεί που ζει ή τί-
γρις κ' ή άρκούδα, μέσ' στην καρδιά του
δάσους, τού είπε πάλι ή μητέρα του.

Η άπάντησι αυτή ήταν άόριστη. Άλλά
να ήταν, τάχα, τό μητρικό ένστικτο, που
καθώδηγε τη Σουνιτή ν' άποκριθή τόσο
άόριστα στο μικρό παιδί της, σάν να
ήθελε να τ' άποτρέψη από μιά επικίνδυνη
περιπλάνησι, απ' την όποια δεν ήταν πε-
πρωμένο να γυρίση ποτέ!

Τό άόριστο, όμως της άπαντήσεώς
της, δεν έμπόδιζε τό μικρό βασιλόπουλο
να φύγη, άναζητώντας αυτόν που είχε
τά μάτια του λατού...

Προχώρησε βαθειά, μέσ' στο δάσος. Η
δυσκολίες του δρόμου δεν τό άποθάρρυν-
ναν, ούτε κ' ή άπέραντη άπόστασι. Μέσ'
στά πιά βαθειά τό δάσος, άπάντησε την
τίγρη, και τη ρώτησε:

—Μήπως είσαι σύ, πούχεις τά μάτια
του λατού;...

Κι' ή τίγρις σεβάστηκε τη μεγάλη ά-
θωότητά του, και προσπέρασε, χωρίς να
τόν πειράξη...

Έπειτα, ό μικρός άπάντησε την άρ-
κούδα του δάσους, και τη ρώτησε κ'
έκείνη:

—Μήπως είσαι σύ;...

Άλλά κ' ή άρκούδα σεβάστηκε τη με-
γάλην άθωότητά του, και τράβηξε, χωρίς
να τόν πειράξη...

Κι' όταν έφτασε στη σπηλιά, που κοι-
μούνται οι έφτά σοφοί ό Ντρούβα τούς
ρώτησε κι' αυτούς. Κ' εκείνοι τόν λυπή-
θηκαν, και τού δείξαν ένα μονοπάτι, που
έβγαζε ψηλά-ψηλά, στην κορφή των "μα-
λαίων, και τού είπαν, άμα θάφτανε εκεί
πάνω, να βυθιστή σέ βαθειά προσευχή, και
στό τέλος θάβρισκε που μένει εκείνος
πούχει τά μάτια του λατού, ό Κύριος
της "Αγάπης και της Καλωσύνης...

"Ο Ντρούβα άκολούθησε τη συμβουλή
τους. Κι' όταν έφτασε μέσ' στην καρδιά
του δάσους, εκεί που, άνάμωσ' απ' τις
φυλλωσιές, διακρίνεται ό Πολικός "Αστήρ,
πήρε τό μονοπάτι και σκαρφάλασε ψηλά
στο βουνό. Βυθίστηκε στην προσευχή, κι'
όσο προσεύχεται, τόσο τού φαινόταν
πως εύρισκε τό μέρος που φωνάζει ή
μεγάλη, παντοδύναμη "Αγάπη: Κατάλα-
βε πως αυτή, δεν ήταν πονευιά άλλο, παρά
μόνο μέσ' στα βάθη της καρδιάς
του! Βαθειά-βαθειά, μέσ' στην άγνή, άν-
θρώπινη καρδιά, βρίσκειται μονάχα ή "Α-
γάπη, θαμμένη κάτω απ' τά παχιά τά
στρώματα των εγωϊστικών συναισθη-
μάτων...

Κι' άκόμα κατάλαβε, πως, αυτός που
παίρνει τό μακρύ τό μονοπάτι, και φτά-
νει στην κορφή, πιά κοντά στο μεγάλο
ούρανό, αυτός που παίρνει τό δρόμο τ'
ούρανό, βρίσκει, μέσ' στα βάθη της καρ-
διάς του, τό μυστικό της αιώνιας "Αγά-
πης...

Κι' έκει τη βρήκε κι' ό μικρός ό
Ντρούβα και γι' αυτό μένει, από τότε
βυθισμένος μέσ' την προσευχή του, με τά
χέρια σταυρωμένα άπάνω στην καρδιά
του, και με τά μάτια και τά χείλη του
κλειστά, και κουβεντιάζει με τόν Πολι-
κόν "Αστέρα! "Ισως όμως, νάγινε κι' ό
ίδιος έν' άστέρι—ποιός τό ξέρει, ή ποιός
τόμαθε ποτέ;—κι' άχτινοβολεί απ' τά αέ-
θρια ύψ του κάθε βράδυ, κάτω, προς
τη γη...

Η "ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ,,

Η δραματικές περιπέτειες της πριγκηπίσσης "Άλλας Μετσέρσκυ. Μιά απόγονος τών Σά-
χιδων της Περοσίας υπηρέτρια σήμερα στο Λονδίνο. 'Από κατάσκοπος στο στρατό του Βράγ-
κελ έξοριστη στην Κωνσταντινούπολη. "Ένας άτυχος έρως, κλπ.

Η τραγική πριγκηπίσσα "Άλλα Μετσέρσκυ είνε ή «Παναγία τών Ρώσων εξορίστων...» Κι' αλήθεια, καμμία Ρωσίδα άριστοκρατίσσα δέν είνε πιδ δυστυχισμένη άς' αυτήν την άμορφη πριγκηπίσσα. Η γαμιά της ήταν απόγονος τών γυναικών Σάχιδων της Περοσίας κι' ο πατέρας της, ό "Άλέξης Μετσέρσκυ, ήταν ένας καλύτερος Ρώσος ευγενής. Η ίδια κατάντησε σήμερα υπηρέτρια...

Η "Άλλα Μετσέρσκυ έχει μια γοητεία πού σαγηνεύει από την πρώτη στιγμή. Τό σώμα της είνε λεπτοκαμυγμένο, τά μάτια της είνε γαλανά, γεμάτα από ένα παράξενο φως, ή επιδεξιότητά της είνε κατά-
λεπτη, διαφανής και τό πρόσωπό της πού έχει τό χρώμα του κρίνου, κοκκινίζει κάθε τόσο από τη ντροπή και γίνεται άμορφο σαν ένα άνοιξιάτικο τριαντάφυλλο... "Αν κι' είνε ντυμένη φτωχικά, ή χάρη της κι' ή ευγένειά της δείχνουν άμέσως ότι είνε μια μεγάλη άριστοκρατίσσα. Αυτό λοιπόν τό τραγικό θήμα του μολοσεβικού, είνε σήμερα ή πιδ συμπαθητική μορφή του Λονδίνου κι' ή περιπέτειες της ζωής της πού δημοσιεύθηκαν στις "Άγγλικές εφημερίδες δέν άφησαν κανένα άσυγκίνητο...

"Η ζωή μου είνε μια αληθινή τραγωδία, εξομολογήθηκε ή "Άλλα Μετσέρσκυ στο συντάκτη της "Σφαίρας", ό οποίος την έπεσκέ-
φθη για να της πάρη μια συνέντευξη. "Έπείρασά άράνταστες περιπέ-
τειες, νόμισα πώς δέν θα μπορούσα ν' άνθέξω σε τόσα βάσανα, γι-
ατί σε κάθε βήμα μου άντίκρινα τό θάνατο, ή όμως, όπως βλέπετε, εξακολουθώ ακόμη να ζω... Σήμε-
ρα είμαι μια πριγκηπίσσα—υπηρε-
τρια, μια φτωχή και δυστυχισμένη υπηρέτρια και δέν ξέρει κανείς πού θα καταλήξω ακόμη... Η μόνη μου παρηγοριά ώστόσο είνε ή άναμνή-
σεις μου... "Όταν με πνίγουν τά δά-
κρυα και νοιώθω βαρειά και μα-
ταιμένη την καρδιά μου, συλλογι-
ζομαι τά παλιά ευτυχισμένα χρόνια και ξεχνιέμαι στις παιδικές άνα-
μνήσεις μου...

"Όταν ήμουν μικρή ζούσα σ' ένα χρυσόστολιστο άνάκτορο, γεμά-
τό κόκκινα βελούδα, γαλάζια με-
ταξωτά και κατάλευκα μάρμαρα. Πήγαίνα σ' ένα άσπρηό Παρθνα-
γογείο, όπου όλοι οι μεγάλοι Ρώ-
σοι ευγενείς έστελναν τά κορίτσια τους για να μορφωθούν μέσα σ' ένα ξένο και ψυχρό περιβάλλον, εγκαταλείποντας πειά τις γκουβε-
νάντες τους, ή όποιες ήταν ένα εί-
δος υπηρέτριών... Η ζωή μας, λοι-
πόν, στην Πετρούπολη ήταν ένα διαρκές όνειρο ευτυχίας ως την ή-
μέρα πού έσπασε ή τρομακτική θύελλα του πολέμου. Ο πατέρας μου, στρατηγός του τσαρικού στρα-
τού, σκοτώθηκε στο μέτωπο κι' ή μητέρα μου, όταν άναστάωσε τη Ρωσία ή επανάστασις, δέν μπο-
ρεσε ν' άνθέξω, υπερέβηκε όπως ήταν, στις καταδίωξεις των μολ-
σεβίκων και πέθανε κι' αυτή ότε-
ρα από λίγο καιρό. Οι μολσε-
βίκοι έδημιούσαν όλη μας την πε-
ριουσία, έβαλαν φωτιά στο άνάκτο-
ρό μας και μοίρασαν στους μουζέ-

κους τ' άπέραντα χτήματά μας... "Εγώ, άν κι' ήμουν μόνη, κατάφε-
ρα να γλυτώσω από την άρπαγή ό-
λα τά παλιά οικογενειακά κομμά-
τια της μητέρας μου... "Κατέφυγα τότε σ' ένα θείο μου, πού τόν συμπαθούσαν οι μολσε-
βίκοι, μαζί με τόν άρραβωνιστικό μου, έναν άμορφο άξιωματικό του τσαρικού στρατού. Οι μολσεβίκοι, όμως μου τόν σκότωσαν κι' άρ-
χισαν να κυνηγούν κι' έμένα... Πρώτη φορά στη ζωή μου έβλεπα τό θάνατο να με περικυκλώνει απ' όλες τις μεριές... "Ανθές άσο μπο-
ρεσα. Μά τέλος έλασα τό θάρρος μου κι' έπεχείρησα ν' αυτοκτονήσω... Η σφαίρα ώστόσο δέν έφτασε στην καρδιά μου και ζω ακόμη, όπως βλέπετε...

Η "Άλλα Μετσέρσκυ, λέγοντας αυτά τά λόγια, ξεκούμπωσε τό πρό-
σωπό της κι' έδειξε στον "Άγγλο δημοσιογράφο τό στήθος της και την κατάλευκη ώμοπλάτη της πού έχουν ακόμη την κόκκινη ούλη της σφαίρας...

Οι μολσεβίκοι εξακολούθη-
σαν να με κυνηγούν, συνέχισε ή τραγική πριγκηπίσσα, κι' ένώ τότε με μερικές παλιές γνωριμιές μου κατάφερα να γίνω κατάσκοπος στο στρατό του Βράγκελ, για να έκδι-
κηθώ τη δολοφονία του άρραβων-
ιστικού μου... Μά ό στρατηγός Βράγκελ, καθώς έζορετε, νικήθηκε και ή καταστροφή του παρέσυρε κι' έμένα στην Κωνσταντινούπολη...

Μόνη στον κόσμο, έννοιωσα πάλι ότι δέν έπρεπε να έλιγξω καμμία σωτηρία από πουνθενά κι' άρχισα να συλλογίζομαι ότι έπρεπε να τε-
λειώσω μια για πάντα με τη ζωή... Δέν πραγματοποιήσα όμως τό μοι-
ραίο σχέδιό μου, γιατί έρωτεύτηκα εκείνο τόν καιρό κι' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου... "Ο έρως είνε ένα της καρδιάς που μεταμορφώνει μαγικό αίσθημα που μεταμορφώνει σε φαντασμαγορική ένδυση και την πιδ μαύρη κι' άπελπισμένη συμφορά... "Ο άγαπημένος μου ή-
ταν ένας άνωτερος "Άγγλος άξιωμα-
τικός πού ήταν παντρεμένος κι' είχε μαζί του στην Κωνσταντινού-
πολη τη γυναίκα του... Τίποτα ό-
μως δέν μπορούσε ν' αντισταθή στην παραφορά του έρωτός μας. Θυμάμαι τ' απόκριμα αντεβού μας, τό μεθύσι της ευτυχίας πού την χαίρομαστε σαν ένοχοι και τη

συγκίνησι πού νοιώθαμε άναγκα-
σμένοι να κρύβουμε διαρκώς από τόν κόσμο τό τρυφερό μας είδύλ-
λιο... Αυτές ή ημέρες ήταν για μέ-
να ένα γλυκό κι' άξέχαστο όνειρο. "Η "Ανατολή ώστόσο είνε επι-
κίνδυνη για τά κορίτσια... Κι' εγώ τότε ήμουν μόνο δεκαεφτά χρό-
νων... "Ο θείος μου, πού είχε άκο-
λουθήσει τό στρατηγό Βράγκελ στην καταστροφή, άνακάλυψε τους κρυφούς έρωτές μου κι' έφοβήρισε τόν "Άγγλο άξιωματικό ότι θ' ά-
πεκάλυπτε στη γυναίκα του τις ά-
πιστίες του. "Ο άγαπημένος μου λοιπόν, όπως ήταν φυσικό, τρομο-
κρατήθηκε και κι' εγκατέλειψε... "Ε-
μένα τότε πειά μου ήταν αδύνατο να ζήσω στην Κωνσταντινούπολη... Πούλησα μερικά από τά κομμάτια της μητέρας μου κι' έφυγα με μια φίλη μου Τούρκισσα για τό Πα-
ρίσι...

"Φτάσαμε στο Παρίσι την έποχή των απόκριμα. "Ο κόσμος διακέ-
δαζε σαν τρελλός και κάθε βράδυ τά κατάφωτα κέντρα ήταν γεμάτα από ευθυμους θαμώνες, πού μεθύο-
σαν κι' έχόρεγαν ως τά ξημερώ-
ματα...

"Ενα βράδυ λοιπόν ή φίλη μου ή Τούρκισσα κι' έπηρε μαζί της για να διασεβάσουμε σ' ένα με-
γάλο καμπαρέ δέν Μονμάρτης. "Έκει πέρα μου γνώρισε ένα Τούρ-
κο πασά πού καθόταν σε μια ό-
μορφη βίλλα κοντά στο δάσος της Βουλάνης. "Ο νέος φίλος μου από την πρώτη στιγμή, δέν μου έκανε

ή Τούρκος πασάς μπροστά σ' αυτή την ξαφνική φοβέρα μου ά-
ναγκάστηκε να υποχωρήσει κι' ένώ τότε έβγαζε από τη μυστηριώδη βίλλα του, δίχως ν' άντιχωρή-
σει τη φίλη μου, πού κι' είχε πα-
ραστεί σ' αυτή την παγίδα... "Βρέθηκε λοιπόν όλομόναχη πάλι στο Παρίσι κι' όμολογώ ότι πό-
λύ δύσκολα κατάφερα ν' άντισέ-
χωμαι στους πειρασμούς πού με πολιορκούσαν σε κάθε βήμα μου... "Η δυστυχία κι' ή στερησις θα μ' έκαναν γρήγορα να παρασυρθώ στη μοιραία καταστροφή...

"Την έποχή όμως πού ήμουν κα-
τάσκοπος στο στρατό του Βράγκελ είχα γνωρίσει έναν "Άγγλο ύπο-
λαχό τού "Αποικιακού στρατού κι' είχα συνδεθή μαζί του με μια ά-
γνη κι' άφοσιωμένη φίλη. "Ηταν ένας άμορφος νέος με καλή καρδιά, κι' αυτές ή σχέσεις μας θα κατέλη-
γων άναπόφευκτα σ' έναν τρελλό έρωτα, άν δέν μάς χώριζε ή κατα-
στροφή του στρατηγού Βράγκελ...

"Ο "Άγγλος φίλος μου πού είχε γυρίσει στο Λονδίνο, όταν έμαθε ότι βρισκόμουν στο Παρίσι, άρρισε να μου γράφει ένα σωρό τρυφερά γράμματα και να με ίκετεύει να πάω να τόν συναντήσω. Δέν είχα κανένα φίλο και καμμία φίλη στη Γαλλία και γι' αυτό δέν δίτασα ότε-
ρα από λίγο καιρό να περάσω τη Μαγχία και να έρθω εδώ να βρω τόν φίλο μου. "Η χαρά του όταν μ' άντίκρισε ήταν άπεριόγραπτη! Άγαπηθήκαμε παρφορα από την πρώτη στιγμή κι' άρχισαμε να κά-
νουμε ένα σωρό τρελλά όνειρα εν-
τυχίας για τό μέλλον... Κανείς δέν μπορεί να γλυτώσει από τη μοίρα του, και ή ιδιαι του είνε άδυσώ-
πητη!... "Ο φίλος μου, ότε-
ρα από ένα μήνα έλαβε μια διαταγή να φύγει άμέσως για τις "Ινδίες!... Τόν έστειλαν να μινιτική άποστολή στην Βομβάη, όπου είχαν ιδρυθή μερικές απόκριφες επαναστατικές οργάνώσεις... "Έπρεπε λοιπόν να

είμαι όμως του φρονότα-
μενέ να κρύβουμε διαρκώς από τόν κόσμο τό τρυφερό μας είδύλ-
λιο... Αυτές ή ημέρες ήταν για μέ-
να ένα γλυκό κι' άξέχαστο όνειρο. "Η "Ανατολή ώστόσο είνε επι-
κίνδυνη για τά κορίτσια... Κι' εγώ τότε ήμουν μόνο δεκαεφτά χρό-
νων... "Ο θείος μου, πού είχε άκο-
λουθήσει τό στρατηγό Βράγκελ στην καταστροφή, άνακάλυψε τους κρυφούς έρωτές μου κι' έφοβήρισε τόν "Άγγλο άξιωματικό ότι θ' ά-
πεκάλυπτε στη γυναίκα του τις ά-
πιστίες του. "Ο άγαπημένος μου λοιπόν, όπως ήταν φυσικό, τρομο-
κρατήθηκε και κι' εγκατέλειψε... "Ε-
μένα τότε πειά μου ήταν αδύνατο να ζήσω στην Κωνσταντινούπολη... Πούλησα μερικά από τά κομμάτια της μητέρας μου κι' έφυγα με μια φίλη μου Τούρκισσα για τό Πα-
ρίσι...

"Φτάσαμε στο Παρίσι την έποχή των απόκριμα. "Ο κόσμος διακέ-
δαζε σαν τρελλός και κάθε βράδυ τά κατάφωτα κέντρα ήταν γεμάτα από ευθυμους θαμώνες, πού μεθύο-
σαν κι' έχόρεγαν ως τά ξημερώ-
ματα...

"Ενα βράδυ λοιπόν ή φίλη μου ή Τούρκισσα κι' έπηρε μαζί της για να διασεβάσουμε σ' ένα με-
γάλο καμπαρέ δέν Μονμάρτης. "Έκει πέρα μου γνώρισε ένα Τούρ-
κο πασά πού καθόταν σε μια ό-
μορφη βίλλα κοντά στο δάσος της Βουλάνης. "Ο νέος φίλος μου από την πρώτη στιγμή, δέν μου έκανε

ή Τούρκος πασάς μπροστά σ' αυτή την ξαφνική φοβέρα μου ά-
ναγκάστηκε να υποχωρήσει κι' ένώ τότε έβγαζε από τη μυστηριώδη βίλλα του, δίχως ν' άντιχωρή-
σει τη φίλη μου, πού κι' είχε πα-
ραστεί σ' αυτή την παγίδα... "Βρέθηκε λοιπόν όλομόναχη πάλι στο Παρίσι κι' όμολογώ ότι πό-
λύ δύσκολα κατάφερα ν' άντισέ-
χωμαι στους πειρασμούς πού με πολιορκούσαν σε κάθε βήμα μου... "Η δυστυχία κι' ή στερησις θα μ' έκαναν γρήγορα να παρασυρθώ στη μοιραία καταστροφή...

"Την έποχή όμως πού ήμουν κα-
τάσκοπος στο στρατό του Βράγκελ είχα γνωρίσει έναν "Άγγλο ύπο-
λαχό τού "Αποικιακού στρατού κι' είχα συνδεθή μαζί του με μια ά-
γνη κι' άφοσιωμένη φίλη. "Ηταν ένας άμορφος νέος με καλή καρδιά, κι' αυτές ή σχέσεις μας θα κατέλη-
γων άναπόφευκτα σ' έναν τρελλό έρωτα, άν δέν μάς χώριζε ή κατα-
στροφή του στρατηγού Βράγκελ...

"Ο "Άγγλος φίλος μου πού είχε γυρίσει στο Λονδίνο, όταν έμαθε ότι βρισκόμουν στο Παρίσι, άρρισε να μου γράφει ένα σωρό τρυφερά γράμματα και να με ίκετεύει να πάω να τόν συναντήσω. Δέν είχα κανένα φίλο και καμμία φίλη στη Γαλλία και γι' αυτό δέν δίτασα ότε-
ρα από λίγο καιρό να περάσω τη Μαγχία και να έρθω εδώ να βρω τόν φίλο μου. "Η χαρά του όταν μ' άντίκρισε ήταν άπεριόγραπτη! Άγαπηθήκαμε παρφορα από την πρώτη στιγμή κι' άρχισαμε να κά-
νουμε ένα σωρό τρελλά όνειρα εν-
τυχίας για τό μέλλον... Κανείς δέν μπορεί να γλυτώσει από τη μοίρα του, και ή ιδιαι του είνε άδυσώ-
πητη!... "Ο φίλος μου, ότε-
ρα από ένα μήνα έλαβε μια διαταγή να φύγει άμέσως για τις "Ινδίες!... Τόν έστειλαν να μινιτική άποστολή στην Βομβάη, όπου είχαν ιδρυθή μερικές απόκριφες επαναστατικές οργάνώσεις... "Έπρεπε λοιπόν να

...Κι' όταν ακόμα κάνω τις πιδ βαρείς δουλειές, όταν σφουγγα-
ρίζω τις πλάκες της κουζίνας...

χοριστούμε...

"Όταν έμεινα πάλι μόνη στο Λονδίνο, συλ-
λογίστηκα στην άρχη να γίνω χορεύτρια στα θέατρα του Πικαντίλλυ ή στ' άριστοκρατικά καμπαρέ... Είχα κληρονομήσει όμως όλο τόν υπερήφανο χαρακτήρα της μητέρας μου και δέν θα καταδεχόμουν ποτέ να παρουσιασθώ μισούνη στον κόσμο... "Έπρεπε να βρω μια άλλη δουλειά. Μά ή ημέρες περνούσαν κι' εί-
χαν επανέλθω πειά όλες μου ή οικονομίες. "Άρχισε τότε για μένα μια έπιληκτική περίοδος άπεριόγραπτης δυστυχίας. "Έφτασα στο σημείο να μένω νηστική ολόκληρες ήμέρες... "Έκανα όποτες γνωριμιές, έμπλεξα με τόν υπόκοσμο και πολλές νύχτες κοιμήθηκα στα γυναι-
κεία άσπια, μαζί με τις αλήτισσες και τις ζητιάνες!... Αυτή τη φορά όμως δέν μπόρεσα ν' άνθέξω... Κατάφερα να διατηρηθώ άγνη μέ-
σα σ' αυτό τόν άφάνταστο βορρα κι' όπως ήταν έπόμενο άρρώστησα βαρεία κι' έπέρσα τραγικές ήμέρες πονού κι' άγωνίας στο νοσο-
κομείο ενός φιλικάνθρωπου ιδρύματος.

"Έκει πέρα τότε, όταν έβγα καλά, βρήκα μια θεία νοσοκόμου κι' αυτό τό επάγγελμα μου άρέσκει ότι εκείνο τόν καιρό θα μ' έβρι-
σκον στην καταστροφή. "Η άλλες νοσοκόμες ό-
σο δέν μ' άγαπούσαν, γιατί μ' εύρισκαν υπε-
ρήφανη κι' άκατάδεκτη, ένώ εγώ δέν ήμουν τίποτ' άλλο παρά ένα φτωχό κορίτσι πού ντε-
σώταν διαρκώς για την κατάντια του... Δέν ήμουν υπερέβηκε... Είχα μόνο ανάγκη μονα-
ξιάς για να μπορώ να συγκεντρώω τις σκέψεις μου και να παίρνω θάρρος για τό μέλλον, γιατί άλλως μου φαινόταν ότι θα τρελλαι-
νόμουν. Μά ή νοσοκόμες συνωστίζονταν όλες έναντι μου και μια ήμερα βρέθηκαν πάλι στο δρόμο... "Α! τί τρομερό πράγμα πού είνε ή πείνα...

"Απογοητευμένη τότε απ' όλα, χύπησα την πρώτη πόρτα πού βρήκα μπροστά μου και ζήτησα να με πάρουν ως υπηρέτρια... Εί-
χα λοιπόν την τύχη να βρεθώ σ' αυτό τό άρι-
στοκρατικό σπίτι πού με βλέπετε τώρα και πού με συμπαθήσαν από την άρχη και δέχτη-
καν να με βοηθήσουν...

"Είμαι τώρα πολύ ευχαριστημένη πού κα-
τόρθωσα να βρω ένα τόσο επάγγελμα. "Αλ-
λοτε ήμουν μια βαδύπολη Ρωσίδα πριγ-
κήπισσα. Σήμερα είμαι μια απλή υπηρέτρια πού καθιερώνει τό σπίτι, στερνεί να χρεββά-
ται και σφουγγαρίζει τά πατώματα. Μια φορά ζούσα μέσα σ' πλούτη κι' είχα σ' αυτό χέρια μου τόσα χτήματα, ώστε μπορούσα μ' αυτά ν' ά-
κούσω όλη ή ήθελα. "Ημουν μια γυναίκα πού έβλεπε μπροστά της μια παραμυθένια ζωή... "Άσφα να έλας, έπιασε, από πολύ ψηλά και να-
μαι σήμερα, μια φτωχή υπηρέτρια... Είμαι ώ-
στόσο ευχαριστική γιατί κι' όταν άκόμα κάνω τις βαρείς δουλειές, όταν σφουγγαρίζω τις πλάκες της κουζίνας, άφίνομαι στα όνειρά μου και φαντάζομαι ότι είμαι ντυμένη με μια ύπερβολή τσιγαλέτια, ότι είμαι καταστόλιστη με τά μαγαριάρια μου και τά διαμαντικά μου κι' έτοιμη να πάω σε μια μεγάλη χοροεπε-
ρίδα...

Κι' ή πριγκηπίσσα "Άλλα Μετσέρσκυ, ή "Παναγία τών Ρώσων εξορίστων» όπως την όνόμασαν, τελείωσε την αφήγησι της ζωής της μ' ένα γλυκό χαμόγελο, πού προσαποδσε να κρύψει τόν πόνο της και την τραγική της δυστυχία.

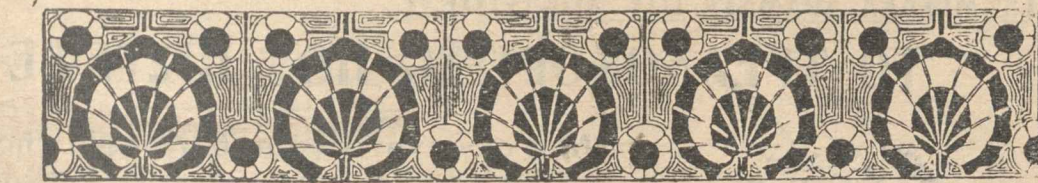
ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

— Καί οι πνευματώδεστοι συγγραφείς με δυσκολία κατορθώνουν να μς χαρίσουν ένα αληθινό χαμόγελο.

— "Ενας καλός συγγραφέας δέν έχει μόνον τού πνεύμα τό δικό του στη διάθεσί του, αλλά και τό πνεύμα τών άλλων.

— Τά χαρμάνια κινώτερα και τά πιδ πα-
ράδοξα σημεία της προσωπικότητος του συγ-
γραφέως δέν βρίσκονται συνήθως γραμμένα στα βιβλία του, αλλά στο μυαλό τών άναγνω-
στών του.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι μαθηματικοί και αστρονόμοι του άμε-
ρικανικού πανεπιστημίου του Χόβαρτ έτε-
λείσαν πρδ καιρού τόν τοπογραφικό χάρτη του στερεώματος σ' όποιον έχει καθορισθή ή θέσις και ή περιφορά περί τά διάφορα ή-
λιακά συστήματα ενός εκατομμυρίου πεντακο-
σίων χιλιάδων άστέρων. "Ο χάρτης αυτός άπο-
τελείται από πολλά χωριστά φύλλα, τά όποια όταν ένωθούν, καταλαμβάνουν έκτασι δύο ε-
κταρίων.

"Η δυναστεία τών Μικάδων της "Ιαπωνίας είνε ή πιδ μακραίωνη δυναστεία πού ύπάρξε ποτέ. "Επί 2600 περίπου έτη βασιλεύει συνεχώς.

"Απεδείχθη ότι τό άφένημα ενός φυτού της Βραζιλίας πού λέγεται «άιπτε» είνε πολύ θυμεινότερο και νοστιμότερο από τό συνηθι-
σμένο τσιγάρι.

"Η δημαρχίες του Παρισιού άπασχολούν ιδιαίτερη στατιστική υπηρεσία για τά σκυλιά της πόλεως.

Σύμφωνα με μια στατιστική πρώτοι στην κατανάλωσι φρο-
μιού έρχονται οι Δανοί, έπειτα οι "Έλληνες, ακολουθούν οι Βέλγοι, οι Γάλλοι, οι "Ελβε-
τοί, οι Γερμανοί, οι "Αυστρια-
κοί και τελευταίοι έρχονται οι "Άγγλοι.

"Η χρησιμοποίησις τών σκύ-
λων σε διάφορες υπηρεσίες κατά τόν πόλεμο, δέν είνε επι-
νοήσις τών νεωτέρων χρόνων. Οι Ρωμαίοι όπλιτες πού έκτε-
λούσαν νυκτερινές άνιχνεύσεις είχαν μαζί τους σκυλιά. Σέ μια πολιορκία της άρχαίας Κορίν-
θου πεινήτα άσιατικά σκυλιά πού βρέθηκαν κι' αυτά πολιορ-
κούμενα, χρησιμοποιήθηκαν έ-
πιπολέματα για τη φρούρηση της πόλεως. "Ο βασιλεύς Φί-
λιππος της Μακεδονίας, στις όρεινές καταστροφές του, είχε πιστοτάτους και πολιτίμους φρουρούς του τούς πολεμικούς του σκύλους.

"Ο Σοφοκλής είχε βραβευτή στα νεατά του σ' ένα διαγωνι-
σμο άνδρικής καλλονής.

"Η "Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας είνε ή πλουσιότερη τού κόσμου. "Έχει 4.200.000 βιβλία έντυπα, 122.000 χειρόγραφα, 40.350 τό-
μους εφημερίδων, 3.015.000 ευλογαφίες και χαλκογραφίες, 201.040 χάρτες και σχεδιαγράμ-
ματα και 234.000 μετάλλια και νομίσματα. "Η άπείραντες θήκες της είνε μεταλλινές για τό φρόβο πυρκαγιάς. "Ο ύπολοιπος τών βιβλίων γίνεται... κατά χιλιόμετρα. "Έχει δηλαδή 90 χιλιόμετρα βιβλίων, 4 χιλιόμετρα ευλογα-
φιών κ.λ.π.

Κατά τούς ισχυρισμούς τών παλαιοντολό-
γων ό Παράδεισος τών Γραφών υπήρξε ποτέ μα-
τι και ή θέσις του καθορίζεται σήμερα με-
ταξύ Θιβέτ και Μογγολίας, στην έσημο "του Κομπί. "Ιδού τώρα πώς άποδεικνύουν τόν ισχυρισμό τους αυτόν. Στην έσημο, πού άνα-
φέραμε βρέθηκαν από έξερευνητάς άπολιθώ-
ματα σκελετών, τά όποια άποδεικνύουν ότι την έποχή πού πρωτοεμφανίσθη ό άνθρωπος στη γη, τό μέρος αυτό ήταν μια γονιμοτάτη κοι-
λάς. "Η γονιμότης αυτή εύκόλυνη πολύ την ά-
ναπτυξη της άνθρωπίνης φυλής, ή όποία από και έκαπλώθηκε σ' όλη την ύδρόγειο. "Εξ άλ-
λου όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν ότι κοτίς τού άνθρωπίνου γένους υπήρξε ή Κεντρική "Ασία.

"Η πιδ διαδεδομένη γλώσσα τού κόσμου είνε ή κινέζικη, ή όποία μιλείται από 400 πε-
ρίπου εκατομμύρια άνθρωπων. Κατόπιν έρχε-
ται ή ινδική, πού την μιλούν 100 περίπου εκα-
τομμύρια, κατόπιν ή άγγλική, ή ρωσσική, ή γαλλική, ή γερμανική και ή ισπανική.

Πολλά πειράματα έγιναν για τη στερεο-
ποίησι του πετρελαίου, ώστε ή μεταφορά του να καταστή οικονομικώτερη και λιγότερο επι-
κίνδυνη. "Η καλύτερη όμως μέθοδος είνε εκεί-
νη πού έφευρε ό Γερμανός Κάουφμαν, γιατί είνε και ή απλούστατη.

"Αρχειώνεις να βράση σε κατάλληλη δο-
χεία τό πετρέλαιο, και να προσ-
θέσει κατόπιν 1—3 τοίς εκατό σαπούνι τριμμένο. Τό σαπούνι διαλύεται μέσα στο πετρέλαιο, κι' όταν τό μίγμα κρυώσει σχη-
ματίζει έναν στερεόν όγκο, ό όποιος έχει την έξωτερική όψη άμμοκονίας.

Στά κινέζικα δικαστήρια, όταν δέν έχουν έπαρκεις μαρ-
τυρίες, υποβάλλουν τόν κατηγο-
ρούμενο σε άνεκδιήγητα βασανιστήρια ώσπου να όμολογήση. Πολλές φορές άπό τών άνθρω-
ποι «όμολογούν» την ένοχή τους για ν' αποφυγούν τά βασανιστήρια.

Πολλές δυσάρεστες συνέ-
πειες έχει ή γαντιάσις. Τό εκ-
πληκτικώτερο όμως είνε ότι και τυφλός όποιος είνε έπι-
πολέματα για τη φρούρηση της πόλεως. "Ο βασιλεύς Φί-
λιππος της Μακεδονίας, στις όρεινές καταστροφές του, είχε πιστοτάτους και πολιτίμους φρουρούς του τούς πολεμικούς του σκύλους.

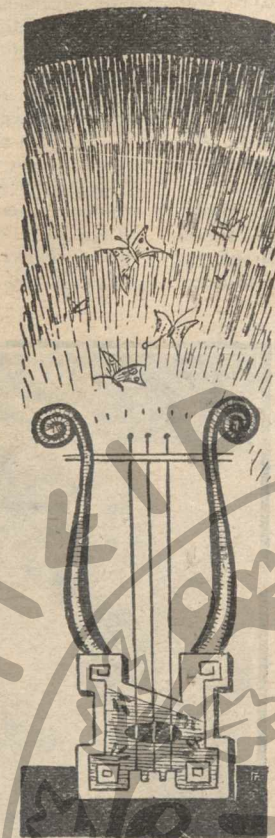
Για να βρή κανείς πόσες ώρες έχει ή ήμερα και πόσες ή νύχτα, οποιαδήποτε έποχή τού έτους, δέν έχει παρά να διπλασιάση την ώρα της άνα-
τολής τού ήλιου, για να βρή τις ώρες της νύχτας και να διπλασιάση τις ώρες της δύ-
σεως, για να βρή τις ώρες της ήμέρας.

Διά στατιστικών απεδείχθη στην Εύρώπη ότι δεκάς από εκατό φρενοβλαβείς έπαθαν από έρωτα.

Στά κινέζικα σχολεία, όταν ό μαθητής λεί-
πει από τά μαθήματα του, έχει γυρισμένα τά βιβλία του στο δάσκαλο.

"Ενας Γάλλος γιαντός ισχυρίζεται ότι οι περισσότεροι φιλάνθρωποι άφιδοκούνται μεταξύ τών κρυοπαγών, άπό τών χαρτοπαγών τά παλ-
λιά δέν πέφτουν εύκολα.

"Ο πρώην Σάχης της Περσίας ήταν εξάι-
ρετος γελοιογράφος. Οι τοίχοι τών ιδιαίτερων διαμερισμάτων του ήσαν σκεπασμένοι με λευκό χαρτί, από όποιο ό Σάχης ζωογραφίζει κάθε εί-
δους γελοιογραφίες όταν του έρχεται ή όρεξη.

ΤΟ ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΨΕ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

(Μία συγκινητική αυτοβιογραφία της Κλόρας Μπόου, η οποία ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ και ζή τώρα μία ησυχή και σιωπηλή ζωή)

Είχα λίγα χρόνια ζούσε ένα «Τρελόκοριτσο», ένα «Τρελόκοριτσο» που είχε αναστατώσει τον κόσμο με τα ερωτικά σκάνδαλά του. Αυτό το κορίτσι που άγαπούσε τον έρωτα περισσότερο από τη ζωή του, χάθηκε πια όπως σβήνει από τη μνήμη μας ένα κακό όνειρο. Σήμερα, στη θύση του είναι μία όμορφη γυναίκα που έχει δοκιμάσει όλες τις χαρές κι όλες τις απολαύσεις της ζωής και που ξέρει πόσο λίγο εξίσει ο τρελός έρωας κι η φίλια...

Αυτό το «Τρελόκοριτσο», το κορίτσι με το «σέξ-άπλ» που έπαιζε διαρκώς με τον έρωτα, όπως μία όμορφη πεταλούδα φτερουγίζει γύρω από τη φλόγα, ήμουν εγώ, εδώ κι επτά χρόνια...

Είχα ξεκινήσει, φτωχή και δυστυχή, από ένα μικρό σπιτάκι του Κόνεϊ Άιλαντ της Νέας Υόρκης, είχα περάσει στο Χόλλυγουντ με το εξωφρενικό όνειρο να γίνω μεγάλος κινηματογραφικός «αστέρας». Θυμάμαι τα παιδικά μου χρόνια, όπως θυμάται κανείς μία βαρεία και μαρτυρική αργόστυα. Ήμουν πάντα ολομόναχη... Δεν είχα μητέρα κι αδελφές για να με βοηθήσουν στα πρώτα μου βήματα.

Ο πατέρας μου ήταν μέθυσος, μικροπωλητής του Κόνεϊ Άιλαντ που γύριζε κάθε βράδυ από πένταρος και μ' έδωρε, γιατί τεμπέλιαζε και δεν δούλευε για να του πληρώσει λεπτά... Κατένευα παιδί δεν πόνεσε τόσο και δεν έκλαψε όσο εγώ εκείνα τα χρόνια...

Για να βρω τότε λεπτά, άρχισα να πουλώ λουλούδια στα νυχτερινά κέντρα του Μπρούκλιν. Ο κόσμος με φώναζε κοντά του με την πρόφαση ότι ήθελε ν' αγοράσει ένα τριαντάφυλλο ή λίγους μενεξέδες, μα στην πραγματικότητα για να με κιντήσει μ' ένα παράξενο βλέμμα από το κεφάλι ως τα πόδια, να με χαϊδέψει στο πρόσωπο και να μου ψιθυρίσει στ' αυτί κουρά λόγια, που λέγονται πάντα με σιγανή φωνή...

Σιγά-σιγά συνήθισα να ξενυχτώ στα καμπαρέ και να ξεχνώ τη μαρτυρική ζωή μου διασκεδάζοντας με τις χορεύτριες που παρουσάζονταν στον κόσμο μισόγυμνες με αστραφτερά μπυλ-λάντια και με πολύχρωμα φτερά. Όταν γύριζα στο σκευτικό κι άπαιστο δωμάτιό μου συλλογίζομαι μονάχη αυτές τις όμορφες γυναίκες και λαχταρούσα να γίνω κι εγώ χορεύτρια...

Δεκατέντε χρόνων ήξερα όλα τα νυχτερινά κέντρα της Νέας Υόρκης, είχα αναζητήσει φίλες και πήγαινα ταχυτικά «ενάντιον» για να χορεύω με τους τυχαίους φίλους μου.

Είχα αφήσει πια το καλαθάκι με τα λουλούδια κι είχα περάσει απ' όλα τα επαγγέλματα. Στην αρχή έγινα «γκέρλ» του βεσσιαρίου, έπειτα πολήτρια (ε καταστήματα και τέλος μία ημερα κατέληξα να βρω μία ευχάριστη δουλειά. Προσέλθηκα σ' ένα καμπαρέ του Μπρούκλιν ως «κοσμική χορεύτρια...» Η δουλειά μου ήταν να χορεύω με τους πελάτες που δεν είχαν «έναντιον». Αυτό τον τρόπο έκανα πολλές γνωριμιές και βρήκα άμεσους καλούς φίλους που με βοηθούσαν με τις σχέσεις τους και με τα λεπτά τους. Εργάστηκα έτσι ένα χρόνο, πότε σ' ένα καμπαρέ και πότε σ' ένα «ενάντιον». Είχα έ-

καταλείψει το άπαιστο σπίτι μας του Κόνεϊ Άιλαντ και ζούσα σ' ένα όμορφο διαμέρισμα με μία φίλη μου. Η τρελή ζωή που έκανα μ' άρεσε πάρα πολύ και δεν θυμάμαι να σταμάτησα ποτέ μπροστά σε μία ιδιοτροπία μου ή σε μία υπερβολή μου. Αγαπούσα με πάθος την πολυτέλεια κι ήθελα να σκορπώ πάντα τριγύρω μου τη χαρά, το γέλιο, την ευθυμία...

Πέρασα έτσι ένα χρόνο άμεριμνης ζωής κι έπειτα, από άπλο κι άσημαντο «γκέρλ» του χορού, έγινα μία «καλλιτέχνις» που χόρευε μισόγυμνη στα καμπαρέ έκκεντρικούς χορούς και «ελάσασα» ευθύμα τραγουδιών που γινόντουσαν γρήγορα της μόδας. Δεν ήξερα πού θα κατέληγε αυτή η πυρετώδης και αχαλίνωτη ζωή μου, μα δεν μ' ένοιαζε τότε καθόλου... Δεν συλλογίζομαι ποτέ την αυριανή ημέρα. Κοιμώμουν από τα ξεμερώματα ως άργα το απόγευμα κι όταν άρχιζε να νυχτώνει και να φωτίζονται οι δρόμοι με τις φαντασμαγορικές ορεκλίες, ένοιωθα μέσα μου μία άκατανίκητη επιθυμία να χορέψω, να γελώ, να διασκεδάσω με τρέλλα και να χαρώ τον έρωτα...

Μία νύχτα, σ' ένα καμπαρέ του Μπρούκλιν, γνώρισα κάποιον μίστερ Κούλμπεργκ. Τού είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η ζωηρότητά μου και το ανεξάντλητο κέφι μου και γι' αυτό με κάλεσε γιορτεμμένο στο τραπέζι του κι άρχισε να μου μιλάει για το Χόλλυγουντ και για τον κινηματογράφο. Τέλος μου είπε ότι ήταν ο διευθυντής της «Παραμύθων» κι ότι ήταν πρόθυμος να με πάρει μαζί του στο Χόλλυγουντ και να με κάνει «αστέρα».

Έκείνα τα χρόνια ήμουν τόσο τρελή, ώστε δεν δίσταζα να ρίχνωμαι ασυγκράτητη σε κάθε άγνωστη περιπέτεια. Δέχτηκα λοιπόν να τον ακολουθήσω κι ύστερα από λίγες ημέρες βρέθηκα εαρινικά μέσα σε μία έκθαμβωτική ζωή που μ' έκανε να νομίζω ότι έβλεπα ένα μαγεμένο όνειρο...

Μία υπέροχη φωτογραφία της Κλόρας Μπόου.

Στην πόλη του κινηματογράφου τότε οι ήθοι ποιοί δεν κοιμόνταν χωρίς και δεν έπρεπε να μην στις συμβουλές του γιατρού τους. Ήταν η εποχή της τζάζ-μπάντ, της μόδας των μαύρων, της φρενιτιδίας και των ερωτών που δεν έχουν όρια και δεν φοβούνται τα παταγωτικά σκάνδαλα. Η μικρούλα άνθρωπώλης του Μπρούκλιν μέθυσε από τη ζωή κι άρχισε να κατασπατάλει τα νεύρα της, δίχως να συλλογίζεται τίποτ' άλλο παρά τα φλογερά ένστικτά της. Από την πρώτη στιγμή κατέκτησε με το «μπρίο» της και την φρενιτιδιότητά της που παρέσυρε τα πάντα, όλο τον κόσμο του κινηματογράφου. Η φαντασιοληξίες της περιτέλειες γινόντουσαν υπόδειγμα και μόδα κι η τρέλλες της έκαναν τις γυναίκες να τη ζηλεύουν...

Στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1926, όταν η Έλιντ Γκλίν με το περίφημο μυθιστόρημά της «Τρελόκοριτσο» έδωσε ο εθνικός εξωφρενισμός του «σέξ-άπλ», όλος ο εθνικός κόσμος του Χόλλυγουντ με άνεκχυσε ως το ιδανικότερο «Τρελόκοριτσο». Ήμουν το κορίτσι που είχε το περισσότερο «σέξ-άπλ» απ' όλες τις γυναίκες. Αυτός ο θρίαμβός μου μ' έκανε να ένθουσιαστώ σε τέτοιο σημείο, ώστε άρχισα να σκοραίζω παντού αναρίθμητες φωτογραφίες τρομακτικές γυμνότητας που απεικόνιζαν όλα τα σαγηνευτικά θέληγμά μου. Όλη η Αμερική έδωκε κι έσολιάζε αυτές τις φωτογραφίες που δημοσιεύονταν κάθε ημέρα στις εφημερίδες και στα περιοδικά.

Το ταχυδρομείο μου έφερνε πάλι κάθε μέρα χιλιάδες ερωτικά γράμματα. Απανοήτως λοιπόν σ' όλους τους θαυμαστές μου και τους έστελνα τη φωτογραφία μου. Η δουλειά στο «στούντιο» ήταν για μένα μία απλή διασκέδαση. Τα «Φτερά», μια από τις πρώτες μου ταινίες έκανε το γύρο της Αμερικής και μ' έδωκε. Τ' όνομά μου ήταν σ' όλα τα σιρόνια. Είχα γίνει ο «αστέρας» της μόδας! Οι θαυμαστές μου με πολιορκούσαν με φλογερά ερωτικές εξομολογήσεις και μου υποσχόντουσαν μία όνειρωδη κι ευτυχισμένη ζωή. Εγώ όμως δεν άκουγα παρά μόνο την καρδιά μου. Πίστευα στον έρωτα όσο λίγο κι αν διαρκεί κι άρραβωνιάστηκα διαδοχικώς τόν Τζέιμς Ρόλαντ, τον πρωταθλητή του φούτ-μπόλ Ρόμπερτ Σάβαντ κι ύστερα τον Βίκτορ Φλέμινγκ.

Η ζωή μου ήταν νιά ασταπιαία άνοδος στο ζενίθ της δόξας. Τον Φεβρουάριο του 1928 μ' ανακήρυξαν «βασιλέσσα των χειμερινών σπόρ» από Μπήκ Μπήκ Λάιν. Ύστερα από ένα χρόνο άκριβος ξεθερόνησα την Κολήν Μορ, τη μόνη επικίνδυνη αντίπαλό μου στην τρέλλα και κέρδιζα τότε μαζί με τον Λόν Τσινέυ χολοσσία ποσά από τον κινηματογράφο... Κανένας «αστέρας» μέχρι σήμερα, ούτε κι αυτή η Γκρέτα Γκάμπρο, δεν κέρδιζε τα χρήματά μου μού προσέφεραν τότε οι διευθυνταί των κινηματογραφικών επιχειρήσεων...

Είχα φτάσει πια στο ζενίθ. Μεσοφανόσα στο στερέωμα του Χόλλυγουντ κι ήταν μοιραίο να χτυπηθώ κάποτε από τον κεραυνό...

Τον Ιούλιο του 1929 συνάντησα τον Χάρου Ρίτμαν. Ο έρωας μας ήταν κάτι το απείρηστο σε φλογερά αισθήματα και σε τρέλλες. Οι άρραβόνες μας έγιναν μέσα σε λίγες ημέρες κι ωρίστηκαν άμεσα οι γάμοι μας για το Σεπτέμβριο. Τον Αύγουστο όμως,

τις ημέρες που βρισκόμουν σ' ένα νοσοκομείο για να κάνω έγχείρηση σκολιοειδίτιδος, κάποια δεσποινίς Φράνκς από το Πίτσμπαργκ, καθηγήτρια των Φίτμαν ότι την εξέθεσε, γιατί της είχε υποσχεθεί γάμο. Η υπόθεσή αυτή ήταν το πρώτο σκληρό χτύπημα που έννοιωσα στη ζωή μου. Προσπάθησα τότε να σώσω τον άγαπημένο μου από την κατακραυγή του κόσμου και τον Ιούλιο του 1930 άποτραβήχτηκα μαζί του στο Ντάλας, για να ξεχάσω ο κόσμος τον έρωτά μας και να πάρουν οι φανακωρές κακογλωσσίες...

Ο Ρίτμαν όμως είχε τρομοκρατηθεί και μία ημέρα διέλυσε τους άρραβόνες μας και μ' άφησε μόνη. Ένας άλλος τότε άνδρας παρουσιάστηκε για να με παρηγορήσει: ο Ρέξ Μπέλ...

Η γνωριμία μου με τον Ρέξ Μπέλ ήταν μία από τις μεγαλύτερες χαρές της ζωής μου. Ο νέος μου φίλος ήταν το πιο όμορφο κούμ-μπού της Αμερικής. Κατείχε από τότε άνδρας που με είχαν αγαπήσει δεν μου άρεσε τόσο πολύ, όσο ο Ρέξ Μπέλ. Ούτε ο Τζέιμς Ρόλαντ, ούτε ο Χάρου Ρίτμαν, ούτε ο δόκτωρ Πήρσον είχαν τα παιδικά ματιά, την όμορφιά και την αθλητική δύναμη εκείνου του νεαρού κούμ-μπού από το Πλινός που είχε μία χολοσσία κτηματική περιουσία.

Δεν θα μπορούσα να ξεχάσω ποτέ την απελευθέρωσή μου από την ελκρινεία του χαρακτήρα του. Κι οι δύο, είμαστε άγριες καρδιές. Δεν αγαπούσαμε την υποκρισία και την ψευτιά και δεν ξέραμε τί θα πη διπλωματία. Αυτή όμως η παιδική αφέλεια κατέστρεψε την ευτυχία μας...

Από την πρώτη ημέρα που ο Ρέξ Μπέλ ήρθε στη βίλλα μου, αντιπάθησε άμεσα τη γραμματιά μου. Η γραμματιάς μου, η Νταϊζ Ντεβίλ, ήταν ένα παρθένο κι ιδιότροπο κορίτσι που με βοηθούσε πάντα στις υποθέσεις μου, κρατούσε την αλληλογραφία μου, φρόντιζε για τις τουαλέτες μου και διαχειριζόταν την περιουσία μου. Την άγαπούσα σαν αδελφή κι έκανα όσο μπορούσα πιο εύθυμη και πιο πολυτελή τη ζωή της. Μα αυτό το κορίτσι ήταν άχαριστο και γεμάτο υποκρισία. Με κινείσε στα μάτια ενώ πίσω μου με κακολογούσε και διέδιδε τις πιο αφάνταστες ψευτιές εις βάρος μου. Είχα άρχισα να καταλαβαίνω την κακουργία της από την εποχή που ήμουν άρραβωνιασμένη με τον Χάρου Ρίτμαν. Αυτή είχε ειδοποιήσει την δεσποινίδα Φράνκς ότι ο Χάρου έπρεζε να με παντρευτεί κι αυτή είχε διευθύνει καρφά όλη την πολεμική των εφημερίδων εναντίον του για να ματαιωθεί το γάμο μου. Είχε φορηθεί, φαίνεται, ότι όταν θα παντρευόμουν θα έκανε τη θεία της!...

Η Νταϊζ Ντεβίλ λοιπόν, νόμισε ότι θα μπορούσε να δηλητηριάσει με τις ψευτιές της και την άγαπητή μου είχε για μένα ο Ρέξ Μπέλ κι όταν είδε ότι αυτή τη φορά δεν θα κατάφερε να τον απομακρύνει από κοντά μου, δεν δίστασε να δημιουργήσει ένα τρομερό σκάνδαλο για να με καταστρέψει μία για πάντα...

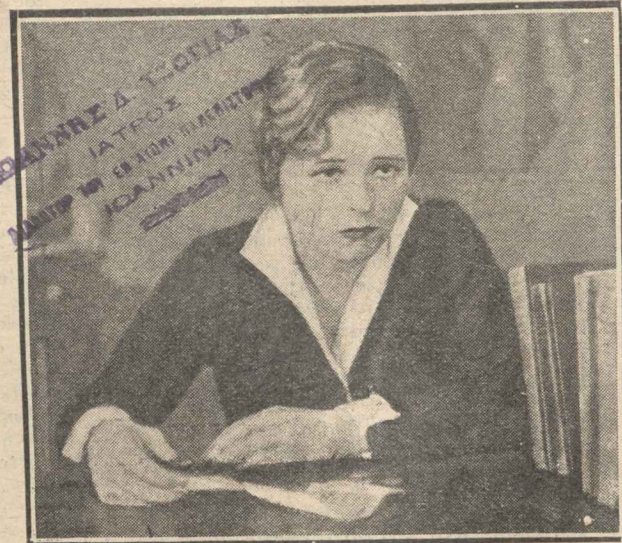
Σήμερα που η αργόστυα, η νευρική κρίση, η υπερκόπωση και πρό πάντων η απελπισία δεν με βασανίζουν πια, σάς ομολογώ ειλικρινά ότι τότε είχα πάρει την απόφαση ν' αυτοκτονήσω!... Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι η αφέλεια της ζωής μου θα προκαλούσε τόσες τρομακτικές διαδόσεις και τόσες καταληκτικές ψευτιές. Είπε αλήθεια ότι είχα άρραβωνιαστεί πολλές φορές κι ότι είχα ερωτικά ειδύλλια με πολλούς άνδρες. Ξέρω όμως πολλές γυναίκες που είχαν κι αυτές διάφορους έραστές κι είχαν τόσα ειδύλλια όσα είχα κι εγώ... Καμιά ωστόσο απ' αυτές τις γυναίκες δεν είδε ποτέ την ιστορία της ιδιωτικής ζωής της να δημοσιεύεται κάθε μέρα ως άναγνώσμα στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων!

Έσπευσε απ' όλα αυτά, η Νταϊζ φρονότανε με αγένεια προς τον Ρέξ Μπέλ και πολλές φορές δεν τον άφινε να έρθει κοντά μου. Έδειχνε και σ' έμένα και στο φίλο μου ένα κρυφό κι ανεξήγητο μίσος. Εγώ ωστόσο προσπαθούσα να την κάνω ν' αλλάξει συμπεριφορά και κάθε τόσο την καλούσα σε γεύματα και την παρακα-

λούσα να φέρνει μαζί της και τον Άλφρεντ Μάτες, τον θαυμαστή της.

Ένα άξεσαστο πρωί τη ζήτησα για να με βοηθήσει στο ντύσιμό μου κι έμαθα ότι η Νταϊζ είχε γίνει πάλι άφαντη! Δεν έδωσα καμιά σημασία στην απουσία της κι έπληγα να εργαστώ, όπως πάντα, στο «στούντιο». Το βράδυ, όταν γύρισα έτρεξα άμεσα στο δωμάτιό της. Η Νταϊζ δεν είχε επιστρέψει... Είδα ακόμη κατάληκτική ότι έλειπαν κι όλες η τουαλέτες της! Από τη θυμωρό μου τότε έμαθα ότι τις ώρες που έλειπα, η Νταϊζ είχε γυρίσει για να πάρει όλα τα πράγματά της...

Τρόμαξα όσο δεν φαντάζεστε απ' αυτή την ξαφνική είδηση και, νιώθοντας ένα κακό προαίσθημα, έτρεξα άμεσα στα διαμερίσματά μου. Εκεί πέρα τότε είδα ότι πολλά γράμμάτά μου, τηλεγραφήματα και άγνωστά τσέκ έλειπαν από τα συρτάκια. Αν και είχα ανάγκη

Η Κλόρα Μπόου στο γραφείο της.

από χρήματα, δεν συλλογίστηκα διάλου τα τσέκ που είχε πάρει μαζί της η Νταϊζ. Φοβόμουν μόνο για τα γράμμάτά μου, γιατί μέσα σ' αυτά βρισκότανε όλη η απόρριψη ζωής μιάς γυναίκας...

Ανέφερα λοιπόν στο Ρέξ την εξαφάνισή της γραμματιάς μου κι εκείνος δεν δίστασε άμεσα να μου πει ότι δεν της είχε καμιά εμπιστοσύνη κι ότι ασφαλώς θα μου έπαιζε κανένα άσχημο παιχνίδι...

Κι' αλήθεια, ύστερα από λίγες ημέρες μ' επεσκέφθη ο δικηγόρος μου Β. Τζέιμς και μου είπε: «Η Νταϊζ Ντεβίλ ήθελε σημασία στο γραφείο μου για να μου αναγγείλει ότι θ' αποκαλύψει την απόκρυψη ζωή σας εάν δεν της δώσετε άμεσα 125.000 δολάρια!»

Ο Ρέξ Μπέλ, όταν άκουσε αυτή την απειλή, με συμβούλεψε ότι θα ήταν σωστή τρέλλα

Η Μπόου στο σπίτι της.

αν έδινε αυτό το χολοσσία ποσό και μου εξήγησε ότι η Νταϊζ δεν θα τολμούσε να κάνει ό,τι έλεγε... Της απάντησε λοιπόν με το δικηγόρο μου ότι έπρεπε να προσέξω, γιατί δεν θα μπορούσε να παύει άτιμωρητά μαζί μου...

Η Νταϊζ Ντεβίλ τότε, εξαγορευμένη απ' αυτή την απειλή, δημοσίευσε στις εφημερίδες τα ερωτικά μου γράμματα που είχε κλέψει από τον κοιτώνα μου. Τέτοια γράμματα διαβάζονται μόνο από το πρόσωπο στο οποίο στέλνονται κι όχι απ' όλο τον κόσμο. Ένας έραστές θα γράφει στη γυναίκα που αγαπάει τρυφερά λόγια, τρελλές αναμνήσεις κι ερωτικές εξομολογήσεις που δεν επιτρέπεται να τις διαβάσουν άλλα πρόσωπα... Τα γράμματα λοιπόν που δημοσίευσε η Νταϊζ προκάλεσαν ένα άπεριγραπτο σκάνδαλο σ' όλη την Αμερική. Η εφημερίδες όργισαν, οι πορνιστάνοι αναστά-

θηκαν κι η υποκρισία με χτύπησε σκληρό σαν να ήμουν μία εγκληματίας του έρωτος... Η ταινίες μου άτηγορεύθησαν σε πολλές πολιτείες κι εγώ τότε μπροστά στην τρομακτική καταστροφή και τρελή από την απελπισία μου κατέφυγα στα δικαστήρια. Δεν μπόρεσα όμως να παραστώ σ' εκείνη τη μαρτυρική δίχη. Ήμουν άρρωστη και γι' αυτό με υπερασπίστηκε ο Ρέξ Μπέλ. Η δίχη τέλειωσε στις 24 Ιανουαρίου 1931 κι η Νταϊζ Ντεβίλ τιμορήθηκε από τη δικαιοσύνη. Ο κόσμος όμως καταδίκασε έμένα κι άρχισε να μου φέρονται με μία αφάνταστη εχθρότητα. Ακόμη και το Χόλλυγουντ που έκλεισε τις πόρτες του. Ο ρόλος που είχα στους «Δρόμους της Πόλεως» δόθηκε στη Σόλβια Σίντνεϊ! Ο Ρέξ τότε για να με παρηγορήσει, μ' έφερε μαζί του στην εξοχική επαύλη του στη Νεβάδα. Ήμουν τρελή από την απελπισία μου και δεν εύρισα χαμιά άλλη λύσι παρά την αυτοκτονία... Η εφημερίδες με συκοφαντούσαν, δημοσίευαν ψεύτικα ερωτικά σκάνδαλα κι ο κόσμος μ' έχλευσε και με περιφρονούσε. Πώς μπορεί ν' αντέξει κανείς, βότερα από μια τέτοια τρομακτική πτώση; Τα νεύρα μου δεν άντεχαν πια... Έπεσα βαρεία άρρωστη κι οι γιατροί τότε μ' έστελναν στο σανατόριο του Γλινάλν...

Το «Τρελόκοριτσο» είχε τρελλαθεί. Ο «αστέρας» του είχε σβήσει από το στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Τη θύση του όμως βότερα από λίγο καιρό, όπως σάς είπα, την πήρε μία όμορφη γυναίκα που έφερε πια τίς ελπίδες κι η φίλη κι ο θαυμαστής του κόσμου... Σήμερα είμαι μία άλλη γυναίκα κι αν ξαναγύρισα στο Χόλλυγουντ, είνε γιατί άπαυ τον κινηματογράφο περισσότερο από τη ζωή μου. Ξαναχάρω λοιπόν να «γυρίζω» στα «στούντιο» ανάμεσα σε καινούργια πρόσωπα που δεν ξέρουν το «Τρελόκοριτσο» και που έχουν περισσότερο ελκρινεία απ' απ' όλη τη θεωρητική ζωή του Χόλλυγουντ. Η σιγή βίλλα μου και δεν έχω άλλο σκοπό στη ζωή μου παρά μόνο να δείξω σ' όσους με κατηγορούσαν ως «τρελόκοριτσο» ότι έχω μία άγνη κι άσπρη καρδιά κι ότι είμαι ένα τραγικό θύμα του έρωτος...

ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

—Ο έλεος χάνει τη ζωή που εξάγει του πολιτισμού δοντιού του, ο παπαγάλος αλμαλυσίται για τη γλώσσα του κι ο άνθρωπος χάνεται εξ' ατίας της καλοσύνης του.

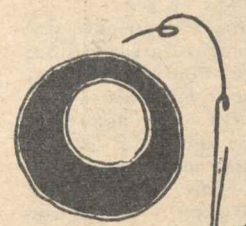
—Αν ο άσωματος κλέψη πέντε αινά, οι στρατιώτες θα κλέβουν χίλιες κότες.

—Δεν χάνει τίποτα απ' την αεία του ο ήλιος, αν η νυχτερίδα δεν καταδέχεται ν' αττάχωση το φως του.

—Ποτέ δεν πορεύεται θαυμάζουμε την καθαριότητα ρούχων, που τα πλυστικά των είν' αληθινά.

—Η νεότης είνε τρέλλα που γυαρεύεται μονάχη με τα γηραιά.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο Φράντς Γκρουνε-μάουρι, ο Γερμανός υπηρέτης του πύργου, είχε βρει τώρα την ευκαιρία να πραγματοποιήσει την απειλή του. Λίγες ημέρες πριν από τον πόλεμο είχε φύγει κρυφά, πριν κλείσουν τα σύνορα κι είχε γυρίσει στο Στρασβούργο απ' όπου έστειλε κάθε τόσο κι' από ένα απειλητικό γράμμα στο μαρκήσιο για να τον θυμίζει, ότι μια ημέρα θα τον ξεδιέκλειτο σκληρά.

Ο Φράντς είχε ξεγελήσει τη Λουίζα, την όμορφη ψυχρόσημη του πυροδοστήτη με την υπόσχεση, ότι θα την παντρευόταν, κι' όταν εκείνος το έμαθε, έβαλε τον Περέν, τον δασοφύλακα, να τον μαστιγώσει, όπως τιμωρούν τους κακούργους και να τον πετάξει έξω από τον πύργο του...

Σήμερα λοιπόν, που οι Γερμανοί είχαν περάσει τα γαλλικά σύνορα, ο Φράντς, που είχε γίνει υπαξιωματικός των Ουλάνων, περιούλωση τον πύργο με το απόσπασμά του.

Οι Γερμανοί στρατιώτες με το πιστόλι στο χέρι αιχμαλώτισαν το μαρκήσιο και τη Λουίζα κι' έπειτα, σ' ένα νεύμα του Φράντς, τους έπροξεναν ως την τραπέζια όπου ήταν στρωμένο το τραπέζι για το βράδυ.

Έκει πέρα ο μαρκήσιος ντ'ε Τιβέ, μπροστά στα πιστόλια των Γερμανών που τον σημάδευαν, αναγκάστηκε να βγάλει τη μεταξωτή ρόμπα του και το βελούδινο σκουφο του και να φορέσει την λιβρέα του υπηρέτη που φορούσε άλλοτε ο Φράντς. Οι Γερμανοί, ξεκαρδισμένοι από τα γέλια, τον κοροϊδεύανε και διασκεδάζανε μ' αυτό το θέαμα. Έγελαν μάλιστα ακόμη περισσότερο, όταν ο υπαξιωματικός τους φόρεσε τη μεταξωτή ρόμπα του μαρκησίου κι' έβαλε στραβά στο κεφάλι το βελούδινο σκουφο του.

Ο Φράντς έπειτα κάθισε αναπαιντικά στην πολυθρόνα του παλιού κυρίου του και του φώναζε γελώντας σαρκαστικά.

— Και τώρα, αγαπητέ μου κύριε μαρκήσιε, θα με σεβρίζετε, ενώ η Λουίζα θα έτοιμάζει τα φαγητά μου στην κουζίνα... Η σειρά σας βλέπετε... Πόσες και πόσες φορές δεν σας είχα σεβρίσει εγώ; Δεν ξεχνιούνται εύκολα μερικά πράγματα, αγαπητέ μαρκήσιε...

Ο Γερμανός υπαξιωματικός κύτταζε ειρωνικά τον πυροδοστήτη κι' έπειτα ξεκαλοήθησε :

— Πρώτ' απ' όλα λοιπόν θα κατεβήτε στο υπόγειο... Μας χρειάζονται, μια και είμαστε δεκαπέντε, δεκαπέντε μοτοίλεις από το κοινό κρασί... Έπειτα δεκαπέντε μοτοίλεις «Ποιμάρι» του 1903, έξη μοτοίλεις Βενεζιελίνης και δεκαπέντε μοτοίλεις σαμπάνιας, από εκείνες που βρίσκονται στην άριστη γωνιά του υπογείου και που είναι προορισμένες μονάχα για την άρεστίά σας... Έμπρός. Δύο από τους καλούς φίλους μου θα έρθουν μαζί σας για να μην αλλάξετε δρόμο και γίνετε άφαντοι από τον πύργο...

Δύο Γερμανοί τότε, κρατώντας διαρκώς το πιστόλι στο χέρι, έβαλαν στην μέση τον πυροδοστήτη και τον έστρωσαν με δύναμη έξω από την τραπέζια...

Η Λουίζα με δάκρυα στα μάτια άρχισε να ετοιμάζει κι' αυτή τα φαγητά των Γερμανών. Ήξερε καλά τι την περίμενε σε λίγο, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, γιατί ένας από τους Ουλάνους στεκόταν στην πόρτα της κουζίνας και την εφύλαγε...

Ο μαρκήσιος ντ'ε Τιβέ λοιπόν ξαναγύρισε στην τραπέζια φορτωμένος με δυο καλάθια γεμάτα μοτοίλεις κρασί. Οι Ουλάνοι τον υποδέχτηκαν με ζητωκραυγές και με σαρκαστικά γέλια. Ο Φράντς του πρότεινε άμεσως το ποτήρι του κι' ο πυροδοστήτης σκύβοντας το κεφάλι, άνοιξε την πρώτη μοτοίλεια και γέμισε το ποτήρι του υπηρέτη του. Έπειτα γέμισε

και τ' άλλα ποτήρια, ανοίγοντας κάθε τόσο μοτοίλεις με το έλεκτρο κρασί του. Έτρεξε κατόπιν στην κουζίνα, φόρτωσε στα χέρια του δυο μεγάλες πλατέλλες με ψητά κοτόπουλα και σεβρίσεις πρώτα το Φράντς κι' έπειτα όλους τους άλλους Ουλάνους. Κι' έτσι άρχισε το γλέντι των Γερμανών. Έτρωγαν σάν λίκου, άδειαν τις μοτοίλεις και κάθε τόσο στέλνανε τον μαρκήσιο στο υπόγειο να φέρει κι' άλλο κρασί...

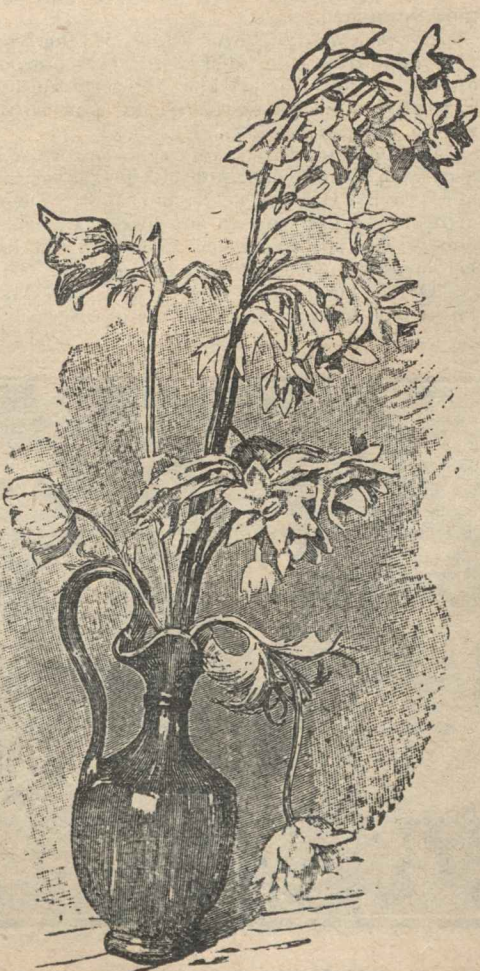
Αυτό το ξεφάντομα κράτησε δυο ολόκληρες ώρες. Τα τραγιά τραγούδια τους και τα απαισιολογικά τους είχαν άναστατώσει τον σιωπηλό πύργο. Άπ'αυτο στο λεκιασμένο τραπέζι-μάνηλο είχαν πέσει κιόλας με τα ποτήρια και ροχαλίζαν τούφα στο μεθόσι τρεις Ουλάνοι. Οι άλλοι εξακολουθούσαν να τραγουδούν και να σπάνε τα ποτήρια στο πάτωμα. Μά κι' η μοτοίλεια πριν ακόμα άδειασουν, γινότουσαν θρύμματα στον τοίχο. Άλλες πάλι οι Γερμανοί τις έβραχναν στο σημάδι και ξεκαρδίζοντουσαν στα γέλια βλέποντας το κόκκινο κρασί να χύνεται σάν αίμα απάνω στο κάταστρο τραπέζι-μάνηλο.

Έπειτα, ένας-ένας οι Ουλάνοι σφαιρίζοντουσαν απάνω στις πολυθρόνες ανάσπρητοι από το μεθύσι κι' άρχιζαν να ροχαλίζουν.

Ο Φράντς, κατακοκκινός τώρα από τη σιμ-πάνια, έστειλε κι' έφερε από την κουζίνα την Λουίζα και την ανάγκασε να καθίσει απάνω στα γόνατά του. Έπειτα τσουγκρίζοντας μαζί της το ποτήρι του κι' ήπιε στην υγεία της... Ο μαρκήσιος ντ'ε Τιβέ υποχρεώθηκε ακόμη μια φορά να ξανακατεβεί στο υπόγειο για να φέρει κι' άλλες σαμπάνιες. Μά κατέβηκε μόνος του, γιατί οι Ουλάνοι δεν φοβόντουσαν πια την δραπέτευσή του...

Τη στιγμή όμως που γύριζε απ' το υπόγειο κρατώντας από ένα καλάθι στο κάθε χέρι, άκουσε έξω από τον πύργο τον ήχο των ποταμιών. Έπειτα άκουσε δυο πυροβολισμούς κι' άμεσως έπειτα άλλους δυο που τον έκαναν ν' ανατριχιάσει... Στην τραπέζια, όπου οι τελευταίοι μεθυμένοι σφαιρίζοντουσαν κάτω από το τραπέζι, μόνο η Λουίζα είχε άκουσει εκείνους τους ξαφνικούς πυροβολισμούς στην αυλή του πύργου.

Ο Φράντς, μισοπεθαμένος από το κρασί

είχε πέσει απάνω της και της ψιθύριζε άσυναρ-τητα λόγια. Η Λουίζα τον έσπρωξε απότομα απάνω στη μεγάλη πολυθρόνα του μαρκησίου κι' έφυγε από κοντά του σάν τρελή. Ο Φράντς άρχισε τότε να ροχαλίζει κι' αυτός σάν τους άλλους...

Η Λουίζα, τρομαγμένη ακόμη από τους πυροβολισμούς, ώρμησε για να κατεβή στην αυλή.

— Θά εινε ο Περέν, ο δασοφύλακας! σολογίστηκε. Θά χτυπήθηκε με τους Ουλάνους...

Μά δεν πρόφτασε να περάσει το κατώφλι του πύργου, γιατί βρέθηκε μπροστά σ' ένα Γερμανό αξιωματικό και σε μερικούς στρατιώτες που κρατούσαν στα χέρια τους δυο ματωμένα πτώματα...

Ο Γερμανός αξιωματικός την άρταξε άμεσως από το χέρι, την τράνταξε δυο - τρεις φορές και της φώναξε με λύσσα :

— Δύο Γερμανοί σκοτώθηκαν στην αυλή του πύργου!... Ποιός εινε ο κύριός σου; Τον θέλω εγώ, ο λοχαγός φόν Γκάντσλοβ!

Η Λουίζα κατάκλωμε από τον τρόμο της δεν του έδωσε καμιά απάντηση, μόνο γύρισε απότομα κι' έτρεξε μέσα στον πύργο για να ειδοποιήσει τον μαρκήσιο. Ο κ. ντ'ε Τιβέ είχε άνοιξε από το υπόγειο και βλέποντας όλους τους Ουλάνους ανάσπρητους από το μεθύσι, βγήκε από την τραπέζια για να μπει στη είχε συμβεί. Στις σκάλες τότε απάντησε τη Λουίζα που την κληρονομήσε ο Γερμανός αξιωματικός με τους στρατιώτες του. Ο φόν Γκάντσλοβ, όταν είδε μπροστά του τον μαρκήσιο, με τη λιβρέα του υπηρέτη, στάθηκε και χτυπώντας με λύσσα την μπότα του φώναξε :

— Θά μού πής ποί εινε ο κύριός σου; ...

— Ναι, ναι, απάντησε άμεσως η Λουίζα για το μαρκήσιο, που τά είχε χάσει κι' ήταν έτοιμος να προδοθή.

Όταν όμως γύρισε κι' εκύτταξε τη Λουίζα, κατάλαβε από τα μάτια της ότι ο Γερμανός αξιωματικός είχε απατήση από τη λιβρέα του υπηρέτη και δεν φανταζόταν ότι αυτός ήταν ο οικοδεσπότης.

Ο μαρκήσιος λοιπόν κατόρθωσε να κρατήσει την ψυχραιμία του και κάνοντας μια υπόκληση μπροστά στον φόν Γκάντσλοβ του είπε :

— Επιθυμείτε να μιλήσετε στον κύριό μου; Ακολουθήστε με... Ο κύριος μαρκήσιος διασκεδάζει με τους καλεσμένους του...

Όλοι τότε πέρασαν την ορδάνοιξη πόρτα της τραπέζιας. Ο μαρκήσιος προχωρώντας με σταθερό βήμα, σταμάτησε κοντά στο τραπέζι και δείχνοντας τον Φράντς που κοιμότανε μεθυμένος, φορώντας τη μεταξωτή ρόμπα του και το βελούδινο σκουφο του που έκλειπε μπροστά στο πρόσωπό του, είπε κάνοντας πάλι μια υπόκληση στο Γερμανό αξιωματικό :

— Όριστε, αυτός εινε ο κύριός μου...

— Γιά!... ούρλιαξε ο φόν Γκάντσλοβ και τρίζοντας τα δόντια του σήκωσε ψηλά το σπαθί του.

Τέσσερα όπλα σηκώθηκαν και σημάδευαν τον Φράντς που εκείνη τη στιγμή είχε ξεσηκωθεί από τις φωνές κι' άνοιγε κατάπληκτος τα μάτια του. Μά δεν πρόφτασε να κάνει καμιά κίνηση, γιατί ο φόν Γκάντσλοβ κατέβασε απότομα το σπαθί του κι' η τέσσερις σφαίρες των στρατιωτών τον χτύπησαν κατάστηθα.

Ο Φράντς τινάχτηκε όρθιος και σωριάστηκε πάλι μπροστά στα πόδια τους καταματωμένος...

Ο Γερμανός αξιωματικός έπειτα, άρχισε να ευχαίρει με τις κλωσιές τους Ουλάνους κι' όταν εκείνοι σηκώθηκαν και παραπατώντας βγήκαν από την τραπέζια, κάθισε με τη σειρά του στο τραπέζι για να πιη κι' αυτός μια μοτοίλεια κρασί.

Όταν όμως είδε ότι όλες η μοτοίλεις ήταν άδειες, ο φόν Γκάντσλοβ άρχισε να φωνάζει τους υπηρέτες για να του φέρουν άλλες από το υπόγειο, μα η Λουίζα κι' ο μαρκήσιος ντ'ε Τιβέ είχαν γίνει άφαντοι από τον πύργο...

ΖΩΡΖ ΝΟΡΜΑΝΤΥ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο "ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ",

ΠΧΟΝΤΟΥΣΑΝ στιγμές που ο Λωράν έννοιωθε το μυαλό του να σαλεύει με τη σκέψη ότι ήταν καταδικασμένος να περάση όλη τη ζωή του στη μαούνα της οικογενείας του την «Αντριέν»... Από μικρό παιδί ήξερε ότι, όπως ο πατέρας του είχε κληρονομήσει την «Αντριέν» από τον πατέρα του, έτσι και αυτός θα την άφινε στο γιό του το Λωράν, όταν θα έκλεινε τα μάτια ή όταν θα τον έβριαναν τα χρόνια και τα χέρια του δεν θα μπορούσαν να πιάνουν το τιμόνι.

Ο Λωράν ανατριχίαζε από τρόμο κάθε φορά που συλλογίζονταν ότι ήταν γραμμένο να περάση τα καλύτερα χρόνια της ζωής του σε μια μαούνα, σάν κατάδικος φυλακισμένος άνανμοι στις δύο όχθες του Σηκουάνα, ενώ η καρδιά του λαχταρούσε να ταξιδεύσει σε μακρινές θάλασσες, να δη τύπος άγνωστους, ξωτικούς, να γνωρίσει ανθρώπους που πίστευαν σ' άλλους Θεούς, να περιπλανηθεί στον κόσμο τον άπειρο...

Μά ο Λωράν δεν θα πραγματοποιούσε ποτέ τα όνειρά του. Είχε γεννηθεί αυτός, με κομμένες τα φτερά από μια σκληρή μοίρα... Ο πατέρας του, βλέπετε, δεν είχε άλλο παιδί και ο Λωράν έπρεπε να μείνει κοντά του για να τον βοηθήσει στην εργασία του—και για να δουλέψει όλο γρήγορα για τη μητέρα του, αν πάθαινε τίποτα ο γέρος... Ναι, ο Λωράν συλλογίζτανε και τη μητέρα του, γιατί δεν είχε η φτωχή άλλους προστάτες σ' αυτόν τον κόσμο...

Κι' έτσι περνούσαν τα χρόνια...

Ο Λωράν δεν έπαψε να λαχταρά μακρινά ταξίδια και θαλασσινές περιπέτειες... Ο νους του πήγαινε πάντοτε σε ξωτικούς τόπους... Άκουγε με τη φαντασία του τον άγριο ώκεανό να μαινεται γύρω του μια νύχτα σκοτεινή—μεθύσει από τα μελαγχολικά τραγούδια των ωραίων γυναικών της Πολυνησίας—τρόμαζε από τα μουγκρητά των θηρών της Αφρικής... Ο Λωράν έκανε το γύρο του κόσμου με τη φαντασία του... Στην πραγματικότητα όμως ταξίδευε μονάχα στο Σηκουάνα, με την «Αντριέν» φορτωμένη κάρβουνα ή τούβλα ή και χαλίκια... Παρ' όλα αυτά, αγαπούσε τη μαούνα τους, έπειδή στο πλωτό αυτό σπίτι είχαν γεννηθεί ο πατέρας του κι' αυτός...

Μια μέρα, πέρασε ο πατέρας του. Ο Λωράν ήταν τότε είκοσι τεσσάρων χρονών. Έπρεπε τώρα να φροντίσει για τη μητέρα του. Σκέφτηκε για μια στιγμή να πουλήσει την «Αντριέν», ν' αφήσει τη μάνα του σ' ένα συγγενικό του σπίτι και να πραγματοποιήσει επί τέλους το μοναδικό όνειρο της ζωής του : να φύγει για το εξωτερικό...

Όστόσο, τον συγκράτησε ένας φόβος: Άν πάθαινε τίποτα η γρη από τη λύπη της επειδή θα έκανε το γιό της, αφού έχασε και τον άντρα της; Και αν έπεφτε στο κρεβάτι από την απελπισία της, ποιος θα την κτύπαζε, ποιος θα την φρόντιζε;

Α! ο Λωράν δεν θα είχε τη δύναμη να πικράνη τα γεράματα της μητέρας του... Είχε πολύ τυρφερή καρδιά... Κι' έτσι δεν έφυγε για να μη δυσαρεστήσει τη γρη... Έκανε μερικές επισκευές της «Αντριέν»—είχε γεράσει πια και αυτή η μαούνα και είχε ανάγκη συχνότερων επισκευών—κι' εξακολουθούσε να κάνει ταξιδάκια στο Σηκουάνα, μεταφέροντας τα φορτώματα που του έδιναν οι έμποροι και οι εργολάβοι. Έβγαζε βέβαια όσα τους χρειαζόντουσαν για να ζήσουν η μητέρα του κι' αυτός. Μά ο Λωράν δεν

ήταν διόλου ευχαριστήμενος από την τύχη του. Είχε γεννηθεί για να κάνει μακρινά ταξίδια και όχι για να περάση ολόκληρη τη ζωή του στο Σηκουάνα.

Το παράπονο αυτό το έλεγε συχνά στους φίλους του. Και κείνοι το έβρισκαν τόσο κωμικό που έβλεπαν ένα καραβόκι με τέτοια μεγάλα όνειρα, ώστε τον είχαν έπαινομάσει ειρωνικά : θαλασσοπόρο!

Μια μέρα, κάποια φιλενάδα της μητέρας του, τους επισκέφθηκε στη μαούνα τους που τους χρησίμευε και για σπίτι, συνοδευόμενη από την ανειμένη της, μια γλυκιά-γλυκιά και ήσυχη κοπέλλα με μεγάλα γαλανά μάτια που την έλεγαν «Ερνεστίνη».

Ο Λωράν κατάλαβε ότι η δυο γυναίκες είχαν να πούν ιδιαίτερα και πήρε την «Ερνεστίνη» και ανέβηκαν μαζί στο κατάστρωμα της μαούνας. Κάθισαν σ' ένα πάγκο, άμλητοι και οι δύο, έπειδή δεν ήξεραν π' αν να πούν... Και τα λίγα λόγια που έπαιναν ήταν κοινά και χωρίς νόημα... Το βράδυ όμως της ίδιας μέρας, η μητέρα του Λωράν κάθισε κοντά στο γιό της και άρχισε να του λέει ότι γρη πύρισε πια τα χρόνια, ότι δεν θ' άργουσε να κλείσει τα μάτια της και ότι θα ήθελε να τον δη άποκαταστήσει μια ώρα αργότερα, με μια καλή γυναίκα στο πλευρό του.

Ο Λωράν ξαναθυμήθηκε τότε την «Ερνεστίνη». Κατάλαβε το σκοπό της απογευματινής επισκέψεως... Η άνημνη της

νέας δεν του ήταν διόλου δυσάρεστη...

Η «Ερνεστίνη» ήταν συμπαθητική κοπέλλα και φαινότανε καλή και προκομένη νοικοκυρά. Μά ο Λωράν δίταζε ακόμα να πάρη μια όριστη απόφαση. Φοβότανε να αναλάβη και άλλα βάρη να περάση καινούργιες αλυσίδες από τα πόδια του... Η μητέρα του όμως τον παρράκαλεσε με λόγια τόσο θερμά να της κάνει τη χάρη που του ζητούσε και να παντρευτεί την «Ερνεστίνη» ώστε ο Λωράν επ'ε τέλος το ναί, για να μη δυσαρεστήσει τη γρη...

Ένα χρόνο ύστερα από το γάμο, πέθανε η μητέρα του.

Ο Λωράν μα μπορούσε τώρα να φύγει για τα ξένα, αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά, αν δεν ήταν παντρεμένος και αν η γυναίκα του δεν του είχε χαρίσει πριν από τρεις μήνες ένα κοριτσάκι... Έπρεπε λοιπόν, να μείνη κοντά στη μητέρα του, να μην αφήσει τη γρη να περάση τα δυο στόματα...

Μά τα χρόνια άρχισαν να γίνονται δύσκολα. Μερικοί επιχειρηματίες έγκαινισαν μαούνες άτμοκίνητες που μετέφεραν τα φορτώματα πιο γρήγορα και πιο φτηνά. Η παλιές μαούνες άρχισαν σιγά-σιγά να άρηστεύονται. Οι μαουνιέρδες πουλούσανε ένας-ένας τα παλιό κάρβα τους για ν' αγοράσουν και αυτοί

άτμοκίνητες μαούνες. Ο Λωράν όμως δεν θα είχε ποτέ τη δύναμη να καταστρέψη την «Αντριέν», να την πουλήσει για ξυλεία... Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο μεγάλωνε η αγάπη του για τη μαούνα του. Τί σημασία είχε αν η «Αντριέν» είχε γεράσει και αν χρειαζότανε κάθε τόσο επισκευές;... Ο Λωράν θα έξακολουθούσε να δουλεύει μ' αυτήν.

Υστερ' από λίγα χρόνια, ο Λωράν είχε δυο ακόμα παιδιά, δυο αγόρια. Ήταν τώρα υποχρεωμένος να δουλεύει πια με μια μαούνα, που δεν χρειαζότανε πια σε τίποτα... Δεν του έμνε τώρα καιρός να όνειροπολήσει μακρινά ταξίδια και θαλασσινές περιπέτειες... Καί όταν κανένας φίλος του τον φώναζε θαλασσοπόρο, ο Λωράν έννοιωθε ένα πόνο στην καρδιά, σάν να του είχαν καρφώσει μαχαίρι.

Και τα χρόνια περνούσανε, αδιάφορα για τα βάσανα του Λωράν. Τα παιδιά του είχαν μεγαλώσει. Μια μέρα, η κόρη του έφυγε με το φίλο της. Χαμένες πήγαιναν η προσπάθειες του Λωράν να την ξαναβρη... Υστερ' από τρεις μήνες, πέθανε η γυναίκα του από την ντροπή και τον καύμό της για το παραστράσιμα της θυγατέρας της. Σε λίγο, έσοποισε η μόρτα του παγκόσμιου πολέμου. Οι δυο γιοι του Λωράν πήγαν στρατιώτες. Και σκοτώθηκαν και οι δυο μαζί στη μάχη του Μάρνη...

Κ' έτσι ο Λωράν έμεινε μονάχος στον κόσμο, με την παλιά μαούνα του, την «Αντριέν». Δύο ναυαγία. Δύο έρεπια...

Ο Λωράν θα μπορούσε βέβαια τώρα που δεν είχε καμιά υποχρέωση να πραγματοποιήσει την παλιά του επιθυμία, να μπει σ' ένα καράβι και να γυρίσει τις ξωτικές χώρες που λαχταρούσε τόσο να δη. Μά ήταν πολύ άργα πια για να κάνει ένα μακρινό ταξίδι. Η ζωή του είχε γονατίσει. Του είχαν κοπεί τα χέρια από τα βάσανα... Δεν είχε πια τις δυνάμεις να παλαίψη.

Και ο Λωράν άρχισε να πίνει. Ζητούσε να λησμονήσει και τους αγαπημένους του νεκρούς και την κατάπτωσή του. Δεν συλλογίζτανε πια διόλου τη δουλειά του. Δεν φρόντιζε πια για την «Αντριέν». Την είχε παρατήσει στο έλεος του Θεού. Και η γερική μαούνα σάπιζε ακίνητη κοντά σε μια γέφυρα του Σηκουάνα—σάπιζε μαζί με τον κύριό της...

Ένα βράδυ του Νοεμβρίου, ο Λωράν είχε μεθύσει σε μια ταβέρνα περισσότερο από κάθε άλλη φορά... Καί, έρυνικά, χωρίς ούτε ο ίδιος να το καταλάβει πως, μια σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό του : — Σε τί μού χρησιμεύει η ζωή; ...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε κάνει αυτή τη σκέψη! Σηκώθηκε μηχανικά από τη θέσι του, βγήκε από την ταβέρνα και πήγε και άκούμπησε στα κάγκελα μιας γεφύρας. Τα φώτα των καρβιδίων έριχναν κίτρινες λωρίδες πάνω στα μαύρα νερά του Σηκουάνα...

Και η ίδια σκέψη ατμοβόριζε πάντοτε στο μυαλό του Λωράν : — Σε τί μού χρησιμεύει η ζωή; ... Και η σκέψη αυτή δεν τον έκανε να λυπάται. Άπεναντίας ήταν γλυκιά και παρηγορητική για την ψυχή του Λωράν. — Τι έχω να ελπίζω σ' αυτή τη ζωή, έψιθόρισε.

Η επιθυμία των μακρινών ταξιδιών κυριεύσε και πάλι την καρδιά του... Χαμογέλασε... Ναι, θα έκανε επί τέλους το ποθητό ταξίδι σε μακρινές χώρες, σε κόσμους άντρεμένους... Έφτασε η μεγάλη αυτή στιγμή! ... Και ο Λωράν, μ' ένα χαμόγελο, ευτυχίας, δρασκελίζοντας τα πόδια του, κάγκελα της γεφύρας κι' έπεσε στα μαύρα και άκαθάρτα νερά του Σηκουάνα...

Η ΑΠΙΣΤΗ

Ο Ραούλ πέρασε το κατώφλι του σπιτιού του, τρέμοντας απ' τη συγκίνηση και την ετυχία που πλημμύριζε την καρδιά του. Σ' όλο το ταξίδι του δεν ξ'κανε τίποτ' άλλο παρά να συλλογίζεται τη στιγμή που θα ξαναγύριζε, ύστερα από τρεις ολόκληρους μήνες χωρισμού, την αγαπημένη του γυναίκα, την ξανθεία, τη γλυκιά, την όμορφη 'Ελβίρα. Δεν μπορούσε πια να βρεθεί μακριά απ' την τρυφερή αγκαλιά της. Λαχταρούσε τα χείλη της, τ' απαλά της χείλη, τα μισοσβυστά ξωτικά της λόγια... Ο Ραούλ την άγαπούσε περισσότερο από τη ζωή του και την ελάτρευε σαν είδωλο. Καμιά γυναίκα δεν τον είχε κάνει τόσο ευτυχισμένο. Καταλάβαινε ότι με το γάμο του είχε πραγματοποιήσει το πιο τρελό όνειρο της ζωής του: Είχε βρει την ιδανική γυναίκα που άναξη-τόνος από τα έφηβα του χρόνια και την είχε παντρευτεί ύστερα από ένα τρυφερό κι άεστο είδωλο.

Η 'Ελβίρα, η γυναίκα που είχε τα πιο όμορφα μάτια του κόσμου και τα πιο γλυκά χείλη, ήταν δική του για πάντα... Ποιός άνθρωπος μπόρεσε ποτέ του να γίνει πιο ευτυχισμένος από το Ραούλ; Ποιός μπόρεσε να σφίξει μέσα στην αγκαλιά του την πιο τρελή του χήμαιρα;

Όταν όμως ο Ραούλ, μπαίνοντας μέσα στο σπίτι του, αντίκρισε την ύπαιθρο αστασίσιμη, χλωμί-ασηφρα από έναν παρόξυντο φόβο και τη ρώτησε με μισοδυσστη φωνή:

— Πού είναι η κυρία;...
— Έχει βγει έξω... το απάντησε εκείνη χαμηλώνοντας τα μάτια της. Δεν σ'ας περίμενε, σήμερα, κύριε...
— Αυτό δεν είναι λόγος για να λείπει τέτοια ώρα από το σπίτι... Ξέρεις πού πήγε; Την ξαναρώτησε μ' αγωνία ο Ραούλ.

— Όχι, κύριε... Μ' έστειλε να φωνάξω ένα ταξί κι' έπειτα έφυγε χωρίς να μου πη τιποτα. Η κυρία φαινότανε ανήσυχη σαν να της είχε συμβη κάτι...

Ο Ραούλ άφησε τη βαλίτσα του στην ύπαιθρο και τράβηξε για το δωμάτιο του παρακατώντας σαν μεθυσμένος. Δεν έπεριμενε ποτέ του μια τόσο πυκνή απογοήτευση. Το σπίτι του φάνηκε πένθιμο, ο αέρας του βαρύς κι' η σιωπή του τόσο παγερή που τον έκανε ν' ανατριχιάσει...

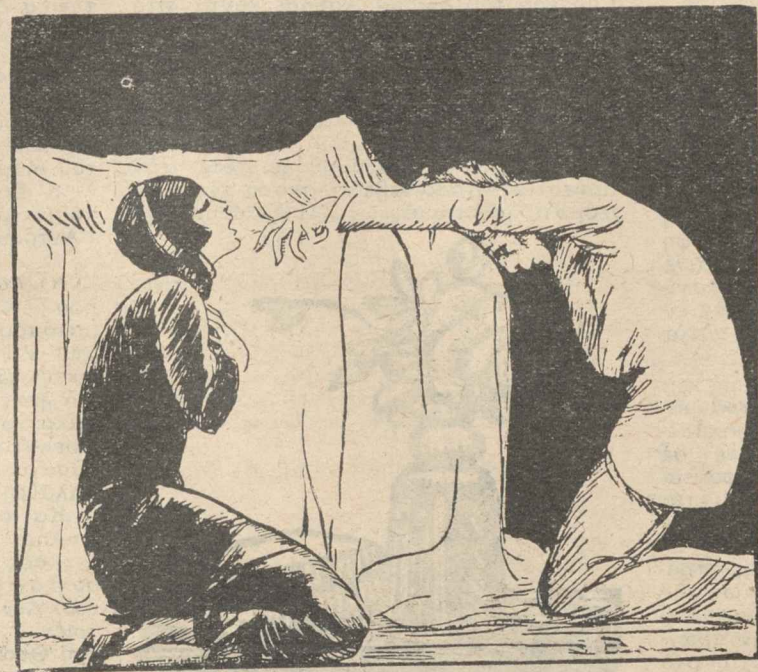
Μά που είχε πάει λοιπόν η 'Ελβίρα; Πώς έλειπε τέτοια ώρα από το σπίτι; Τι είχε συμβη τάχα; Η ώρα ήταν όχτω κι' οι έξοικοί δρόμοι στο μέρος που βρισκότανε η βίλλα τους ήταν σκοτεινοί κι' ερημικοί...

Ο Ραούλ άρχισε τώρα να βασανίζεται από έναν ανέξηγο φόβο. Από το μυαλό του περνούσαν ένα σωρό τρελές ιδέες. Ένα κακό προσάστημα του έσφιγγε κάθε τόσο την καρδιά. Εκείνη η νεκρική σιωπή του σπιτιού του τον τρομάζε από την πρώτη στιγμή. Του φάνηκε ότι δεν ήταν πια η θετική φωνή της, η φωνή των δυο έρωτικών...

Για να διώξει λοιπόν τις κακές σκέψεις του, άρχισε να τριγυρίζει στα δωμάτια και τέλος μπήκε στο μικρό και μισοκλειστό μπουντουά της γυναίκας του. Εκεί μέσα ήταν η κρυφή γωνιά της, το «αδύτο» της, όπως έλεγε. Το κοκκινιστικό μπουντουά της 'Ελβίρας ήταν στο-

λισμένο με δροσερά λουλούδια κι' εδώ κι' εκεί ήταν πεταγμένα άσπρα λουλούδια μεταξοτά που διατηρούσαν όλο το γλυκό άρωμά της. Ο Ραούλ μπροστά σ' αυτό το θέαμα, έννοιωσε πάλι στην καρδιά του ένα σκληρό πόνο. Γιατί είχε ντυθεί τόσο βιαστικά η 'Ελβίρα; Κι' αυτά τα λουλούδια ποιός της τα είχε φέρει; Ποιός είχε αντίγραψει την συνήθειά του; Γιατί μονάχα αυτός της πήγαινε κάθε τόσο όμορφα μπουντά για να στολίζει αυτά τα «αδύτα» της... Δεν ήταν δυνατό να τ' αγόραζε τώρα η 'Ελβίρα. Θα ήταν σωστή τρέλλα!...

Ο Ραούλ καθώς στεκότανε μπροστά στην τουαλέτα της, άνοιξε με μια ανυπόλητη κίνηση το συρτάρι κι' έβλεπε πάλι το ξανακλειστό σαν να ντράπηκε. Με ποιά δικαιώματα θα μάθαινε τα μυστικά της; Τού απάντησε η 'Ελβίρα. «Ηδεια να την είδοποιήσω για κάτι, μά

Γονάτισαν κι' άρχισαν να ικετεύουν την νεκρή να τους συγχωρήσει...

...Ηταν γεμάτο από παρφουμαρισμένα μεταξοτά, στολισμένα με ροζ και γαλάζιες κορδέλλες. Ο Ραούλ τότε περιεργός τ' ανασήκωσε κι' ελκε κατάπληκτος κάτω απ' αυτά, πέντε ή έξη γραμμάτια δεμένα με μια άσπρη κορδέλλα. Τα πήρε άμέσως στο χέρι του, έσπασε σαν τρελλός την κορδέλλα τους και διάβασε άπάνω σ' όλους τους φακέλους την ίδια διεθνή γραμμή: «Προς την κυρία 'Ελβίρα Μερλέν, δδός Γκραμνόν 56 ενταύθα»...

Στην αρχή δεν πίστεψε στα μάτια του. Από ποιών λοιπόν μπορούσαν να είνε αυτά τα γραμμάτια; Αυτός ο γραμμάτιος χαρακτήρ δεν ήταν δικός του!...

Ο Ραούλ με μια απότομη κίνηση τα έβγαλε στην τσέπη του κι' έβγινε από το μπουντουά της 'Ελβίρας. Είχε χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας... Ήταν αυτή! Είχε έρθει η γυναίκα του!...

Η 'Ελβίρα, όταν τον αντίκρισε στο διάδρομο, βγάλει μια χαρούμενη κραυγή κι' έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Εκείνος την άφησε να τον χαιδεύει, να τον φιλάει να του ψιθυρίζει έρωτικά λόγια, ανατρι-

χιάζοντας κάθε τόσο από το άγνιμά της... Πώς μπορούσε να παίξει αυτή την ψεύτικη κομωδία; Έκείνη λοιπόν τα κόκκινα κι' ήδονικά χείλη ήσαν πλασμένα για να τον έλεγουν με τα λόγια τους;... Ο Ραούλ της έβριξε μια διαπεραστική ματιά κι' έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται από την απελπισία. Πόσο ήταν όμορφη!... Αυτή η γυναίκα που δεν ήταν πια δική του, γιατί έγύριζε δίχως άλλο από την αγκαλιά κάποιου φίλου της, εδώ και λίγη ώρα είχε ψιθυρίσει χωρίς άλλο με την ίδια έρωτική περιπάθεια τα ίδια λόγια που έλεγε τώρα και σ' αυτόν!...

— Από πού έρχεσαι; Την ρώτησε τέλος με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο μπορούσε πιο αδιάφορη.

— Από το σπίτι της Λουίζας... Τού απάντησε η 'Ελβίρα. «Ηδεια να την είδοποιήσω για κάτι, μά

Ο Ραούλ την άφινε να του διηγείται ένα σωρό άσημαντες ιστορίες από τη ζωή της, βυθισμένος σε μια άγονία που τον έτρινε στο λαιμό. — Αν της ζητήσω να μου φανερώσει τίνος είνε αυτά τα γραμμάτια, θα μου πη ένα σωρό ψέματα και θα με κάνει να πιστέψω ότι ν' αναιρέσει... Πρέπει να συγκρατηθώ. Άρκετά μ' έξεγέλασε ως τώρα. Άρκετά κι' κλειστήρας με το γλυκό φαμάκι των χελιών της. Η σειρά μου τώρα να της δείξω ότι δεν θα την αφήσω να με ξεγελάει και να με θεωρή άνοητο. Πρέπει να τιμωρήσω σκληρά τη χείλη της που έρουν να λένε μόνο ψέματα...

Και με την πρόφαση ότι ήταν κουρασμένος από το ταξίδι, σηκώθηκε, την άφησε μόνη στην τραπεζαρία και κλειστήρας στο δωμάτιό του. Εκεί τότε άνοιξε μια μπουτίλα ούισκυ, ήπιε ένα ποτήρι κι' έπειτα άρχισε να διαβάζει ένα προς ένα τα έρωτικά γραμμάτια που είχε λάβει η γυναίκα του από τον φίλο της...

Με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έννοιωσε να γκρεμίζεται γύρω του όλο το παραμυθένιο παλάτι της ετυχίας του και για να ξεγυμνή τον πόνο του άδειασε κάθε τόσο την μπουτίλα με το ούισκυ. Τόσο μπορούσε λοιπόν ν' αντέξει ως το τέλος σ' αυτό το μαρτύριο; Ήταν ακόμη στα λογικά του η μήπως είχε τρελλαθεί;...

Τα ξεμυρόματα, σηκώθηκε άξαφνα και τράβηξε παραπατώντας για τον κοιτώνα της γυναίκας του. Ένοιωσε μια άκατανίκητη λύσσα να σφίξει μέσα στα χέρια του τον τρυφερό λαιμό της 'Ελβίρας...

Ήταν μεσημέρι, πειά, όταν άκουσε έξω από την πόρτα τη φωνή της ύπαιθρου που ζητούσε την «κυρία». Ο Ραούλ σηκώθηκε άσυνείδητα και τη ρώτησε με βραχνή φωνή.

— Τι θέλεις;...
— Η κυρία Λουίζα, του απάντησε η ύπαιθρος, θέλει να δει την κυρία...

— Η κυρία κοιμάται ακόμη... Πέρασε στο γραφείο της την κυρία Λουίζα. Θάρω έγω...

Έπειτα περιμένει να φύγει η ύπαιθρος κι' άκουσε τα βήματα της να σβήνουν στο βάθος του διαδρόμου, ταχτοποίησε τα μαλλιά του, καθάρισε τα ματωμένα χέρια του κι' έβγινε από τον κοιτώνα, κλειδώνοντας προσεχτικά την πόρτα. Η Λουίζα, όταν τον αντίκρισε, βγάλει μια κραυγή τρόμου.

— Τι έχετε; τον ρώτησε. Θεέ μου! είσατε άρρωστος;
Έκείνος δίχως να τη κυττάξει στα ματιά, της έδειξε σιωπηλά μια πολυθρόνα.

— Εύχαριστώ. Δεν θα μείνω. Τού έβγαλε η Λουίζα. Θέλω μόνο να δω μια στιγμή την 'Ελβίρα. Την θέλω για μια δική μου δουλειά... Χθές το βράδυ πέρασε από το σπίτι μου αλλά δεν με βρήκε...

— Τι ώρα; Τι ώρα πέρασε από το σπίτι σας; τη ρώτησε ανατριχιάζοντας ο Ραούλ.

— Μά θα ήταν όχτω. Ίσως και περασμένες. Σας παρακαλώ, είνε μεγάλη ανάγκη να δω την 'Ελβίρα... Μια στιγμή μόνο... έπεμεινε πάλι η Λουίζα.

— Η 'Ελβίρα δεν μπορεί να σ'ας δεχθή, της απάντησε ο Ραούλ με μια

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Ένας Ρώσος, πρώην αυλικός, διηγείται στα Απομνημονεύματά του ότι χάρις σε μια τσιγγάνα άποσπρήθη ο πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Αυστρίας κατά το 1909. Ίδου άκριβώς τι συνέβη.

Ήταν η εποχή, που είχε δημιουργηθή το ζήτημα της Βοσνίας και της 'Ερζεγοβίνης και μεταξύ των διπλωματικών κυκλών της Ρωσίας συνεζήτητο το έδεχομένο ενός πολέμου με την Αυστρία. Ο ίδιος ο Τσάρος Νικόλαος ο Β' θεωρούσε τον πόλεμον αυτόν αναπόφευκτο. Η ιδέα αυτή τον άνησυχούσε πολύ.

Μια μέρα λοιπόν ενώ βρισκόταν στο κυνηγι, μέσα στο δάσος, μια τσιγγάνα, τον έπληρσε και θέλησε κάτι να του πη.

— Ποιά είσαι; Τι κάνεις εδώ; την ερώτησε ο Τσάρος.

— Βασιλιά μου, απάντησε εκείνη, είμαι μια φτωχή γυναίκα κι' ήρθα να μαζέψω θαντατούρα βοτάνια...

— Τι να τα κάνεις; — Γιατρέψω μ' αυτά πολλές άρρωστες, έπειτα προφητεύω και το μέλλον. Πάνω στο χέρι παίρνει μορφή να διαβάσω την τύχη του.

— Μπα! Για να ιδούμε αν θα μπορούσε να διαβάσει και τη δική μου τύχη.

Η τσιγγάνα πήρε το χέρι του Τσάρου, το αέλησε πρώτα, το εξέτασε προσεχτικά και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Υστερα άρχισε να λέη:

— Βασιλιά μου! Έχεις μπροστά σου πολλά... πολλά χρόνια ζωής. Οι έθροί σου δεν θα σηκώσουν κεφάλι. Φυλάξου όμως από παύλους κι' από κινδύνους, γιατί, αλλιώς μπορεί να σου συμβούν μεγάλες συμφορές...

Ο Τσάρος Νικόλαος ο Β' δεισιδαίμων καθώς ήταν, πήρε στα σοβαρά την προφητεία αυτή της τσιγγάνας κι' έτσι απέφυγε τον πόλεμο με την Αυστρία.

παράβηκε φωνή που άντήχησε πένθιμα μέσα στο γραφείο.

Η Λουίζα χλώμισε και τον εκύτταξε με τρόμο στα μάτια.

— Γιατί δεν μπορεί να με δεχθή; Τι συνέβη; Τι έχει;...

Μά ήταν λοιπόν τρελλός ο Ραούλ; Γιατί έτρεμε; Γιατί είχε καρφωμένα τα μάτια του στα χέρια του.

— Θέλετε λοιπόν να την δите; Της φώναξε άξαφνα ο Ραούλ γελώντας σαρκαστικά. Έλάτε μαζί μου! Έλάτε!...

Κι' άρπάχοντας από το χέρι τη Λουίζα την τράβηξε σαν τρελλός ως τον τραγικό κοιτώνα. Εκεί μπροστά στο ματωμένο πτώμα της 'Ελβίρας που την είχε σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια, της φώναξε σαν να παραληρούσε:

— Είχε έρσση!... Η 'Ελβίρα δεν μ' αγαπούσε πια... Νά η απόδειξή της άπιστίας της!

Και, με μια σπασμωδική κίνηση, βγάλει από την τσέπη του τα γραμμάτια που είχε βρει μέσα στο συρτάρι της τουαλέτας.

— Είνε δικά μου! φώναξε μ' ένα σπαρταχτικό σπλησισμό η Λουίζα. Είνε δικά μου!... Είχα δώσει στην διεθνή της 'Ελβίρας, γιατί ο άντρας μου με κατασκόπευε διαρκώς. Είνε δικά μου αυτά τα γραμμάτια!...

Κι' οι δυο τους τότε τρέμοντας από τη φρίκη τους, γονάτισαν μπροστά στο κρεβάτι της άθώας κι' άρχισαν να ικετεύουν τη νεκρή να τους συγχωρήσει. Κι' οι δυο τους νόμιζαν ότι είχαν πέσει άξαφνα σ' ένα σκοτεινό βάραθρο...

ΑΛΜΠΕΡ - ΖΑΝ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νκολ. Β. Δαμανού, Δεωρόγος 'Αλεξάνδρας 299. 'Αναλυσθέντων παντός είδους άσικαι υποθέσεις παρ' άπαν τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογική, Διοικητική και εν γένει Οικονομική υποθέσεις. 'Ωραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΕΡΛΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝ

[Μια λογοτεχνική σελίδα του 'Ελληνογάλλου σγγραφέως NICOLAS SÉGUIR (ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΥ)]

Κάποτε, στα παλιά τα χρόνια, τον καιρό ακόμα που η χριστιανική θρησκεία αγωνιζόταν να κατατροπώσει τους δαίμονες και να εξολοθρεύσει τους ειδωλολάτρες, ένας άρατος καβαλλάρης, που φορούσε μαύρη πανοπλία, πήγε και χτύπησε την πόρτα του πρώτου μοναστηριού της Γαλλίας. Σ' αυτό το άναχωρητήριο είχε καταφυγή μια πριγκίπισσα για να περάσει τη ζωή της με την προσευχή και με την προσήλωση προς Έκείνον...

— Άνοιχτε, για την αγάπη του Χριστού! φώναζε ο καβαλλάρης. Είμαι ένας λαβωμένος προσκυνητής... Έχω να σ'ας φέρω νέα από τους άγιους Τόπους... Άν άγهیσετε να μου άνοιξετε, θα ξεψυχήσω εδώ, μπροστά στην πόρτα!...

Η πριγκίπισσα άκουσε τις παρακλήσεις του άγνώστου—και τον πόνησε η ψυχή της. Κατέβηκε και του άνοιξε η ίδια την πόρτα, τον βοήθησε ν' ανέβη πάνω και του παραχώρησε ένα κελλί, να περάσει τη νύχτα του.

...Ήταν μια νύχτα μαύρη και σκοτεινή σαν τον 'Αδη, που την έσχιζαν κάπου-κάπου αστραπές και κεραυνοί. Δά έλεγε κανείς πως ο ούρανός θόλος είχε μεταβληθή σε μια άπέραντη ταφόπετρα...

Η καλόγρια πριγκίπισσα αφού περιποιήθηκε τον ξένο, πήγε και αυτή στο κελλί της για να ήσυχάσει. Μά ήταν τόση η ταραχή της επειδή ξαναγύρισε έναν άντρα, ύστερ' από τόσο καιρό, ώστε άποκοιμήθηκε χωρίς να κάνει το σταυρό της, λησμονώντας ότι ο Στανάς καρτερούσε αυτή την ευκαιρία για να την τραβήξει μαζί του στην κλίσια...

Και, ξαφνικά, κάτι παράξενα, διαβολικά όνειρα άρχισαν να βασανίζουν την αποκοιμισμένη παρθένα... Της φαινότανε ότι έτρεχε στις φλέβες της αναλωμένο ιούλι-βι, ότι η φλόγες μιας μεγάλης πυρκαϊάς είχαν αγκαλιάσει το σώμα της. Μια ήδονική μέθη είχε κυριεύσει τα μέλη της... Άνέρες, πονηρές σκέψεις φλόγισαν στο μυαλό της, που δεν συλλογίζονταν τίποτα άλλο, ως εκείνη τη νύχτα, εκτός από τον Έσταυρωμένο... Τι φράσεις που ήταν, αλήθεια, ο ξένος, ο οποίος κοιμότανε τώρα στο διπλανό κελλί!...

Σε μια στιγμή, η καλόγρια ξύπνησε και πετάχτηκε από το κρεβάτι της. Τα μάτια της σκόρπιζαν παράξενες σπίδες. Ο πόθος την έκανε να λαχναιάζει... Δεν ήταν πια η σεμνή και άγγελική καλόγρια. Είχε μεταβληθή ξαφνικά σε μια μαινόμενη γυναίκα, που την φλόγισε το έρωτικό πάθος... Έξω, οι κεραυνοί έπεφταν άπανωτοί, με μανία, σαν να ζητούσαν να κάψουν όλον αυτόν τον άμαρτωλό κόσμο...

Και η μοναχή, χωρίς να καλοσύλλογιστή τι κάνει, έτρεξε στο κελλί του ξένου... Μά το κελλί ήταν άδειανό, ο ξένος, ο οποίος είχε έρσει, σ'άνταν, ο οποίος ήθελε στο ναναστήρι για να την βάλει σε πειρασμό. Γονάτισε, τρέμοντας από φόβο, και άρχισε να προσεύχεται, παρακαλώντας το Θεό να τη σωθίσει για το άμαρτημά της... Μά ήταν πολύ αργά πια... Η καλόγρια είχε λαχταρήσει τόσο πολύ στον ύπνο της τον άγνωστο—ώστε ύστερ' από έννα μήνες ένα άγοράκι, ο Μερλέν, γεννημένος από μια άγία γυναίκα και από ένα κολασμένο όνειρο!...

Και το παιδί αυτό είχε τη δύναμη του Ούρανο και της Κολάσεως. Γεννημένο σε μια νύχτα που την έσχιζαν τ' άστροπέλεκια, είχε

την ικανότητα να κυβερνά και τους ανθρώπους και τα στοιχεία της φύσεως. Ήταν ένας ήσος με υπεράνθρωπη δύναμη. Κανείς δεν μπορούσε να του αντίσταθ... Όστόσο, ο άνιχτος αυτός, νικήθηκε από ένα ασήθημα που δαμάζει όλους τους ανθρώπους, από τον Έρωτα!... Και το άρόμητο παλληγάρι που το φορότανε ο κόσμος, ο νέος που πρόσταζε τα θηρία, έγινε σκλάβος και παιχνίδι στα τρυφερά χέρια μιας γυναίκας! ***

Στο δάσος της Βοσσελιάνδης έσδσε τότε η Βιβιάν, μια νέα άραία σαν Ξωγαριά, μια πονηρή και ιδιότροπη άπος ο διάβολος.

Η φήμη ότι βασιληάδες και ιππότες τον φοβόνταν, ότι είχε τη δύναμη να δαμάζει και αυτά τα στοιχεία της φύσεως. Και στην ψυχή της γεννήθηκε η επιθυμία να δείξει τη δύναμή της, ταπεινώνοντας τον περιφρανον αυτόν άνθρωπο.

— Έγώ θα νικήσω τον άνιχτο—σκέφτηκε—έγω θα κάνω τη ρώμη του να λυγίση σαν καλαμιά μπροστά μου!...

Και το κατώρθωσε αυτό, η άδύνατη γυναίκα.

Μια μέρα, βρέθηκε στο δρόμο του Μερλέν, ο οποίος έτρεχε να περνάει από το δάσος της Βοσσελιάνδης. Και ο Μερλέν την έρωτεύθηκε τρελλά και παράφορα από την πρώτη στιγμή που την είδε... Σε τι χορησιμείν, λοιπόν, η μαγική δύναμη, η ικανότης να μορφή να προστάζει τα στοιχεία και τα πνεύματα, όταν αισθάνεται ταραχή μπρος σε δυό άραία μάτια κι' ένα γλυκό χαμόγελο;

Και ο Μερλέν, ήσυχος και δαμασμένος σαν άρνάκι, άρχισε να λέη της Βιβιάν φερότα έρωτικά λόγια, να της λέη ότι δεν θα μπορούσε ούτε στιγμή να ζήσει μακριά της... Και όταν η Βιβιάν έλυσε τα μακριά παλλά της και τ' άφησε να σκεπάζουν τους ώμους του Μερλέν, ο άνιχτος νέος παρέλυσε πια στην αγκαλιά της.

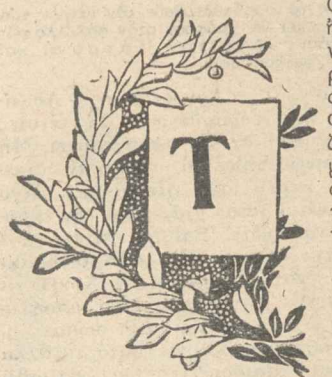
Από εκείνη τη μέρα ο Μερλέν πέρασε ταξιδιάρικα κι' έβλεπε τη Βιβιάν στο δάσος της Βοσσελιάνδης. Ο νους του γυνοόσε διαρκώς σ' αυτήν. Μετρούσε με άνιχτομονήσια τις ώρες που τον χώριζαν από την αγαπημένη του. Όταν πήγαινε να την δει, του φαινότανε πως ολόκληρη η πλάσι χαμογελούσε. Και όταν την άποχωσιότανε, ο ήλιος και ο ούρανός σκοτεινιάζαν γι' αυτόν...

Κι' ένα απόγευμα, ενώ οι δυο νέοι ήταν καθισμένοι—σφιγταγκλισμένοι κοντά σε μια πηγή που σιγοτραγουδούσε ένα άσώπαστο τραγούδι, κι' ενώ γύρω τους έσκαζαν τα μπουμπούκια και τα φύλλα, κομμένα στις φυλλοσιές των δέντρων, γλυκοκαλούσαν τον ήλιο της άγάτης, ο Μερλέν φανερώνει στη Βιβιάν όλα τα μυστικά της δύναμής του, όλα τα μάγια και τα έσοχία που ήξερε, για να δαμάξει και το πιο άνιχτότατο στοιχείο...

Και η Βιβιάν—πονηρή, τεταπεινωτή γυναίκα—χορησιμοποίησε αυτά τα μάγια για ν' άφαιρέσει κάθε δύναμη από τον δυστυχημένο του Μερλέν, και να τον κλείσει σ' ένα ψηλό και άπαιχτο πύργο, στην καρδιά του δάσους της Βοσσελιάνδης.

Και από τότε ο Μερλέν εξακολουθεί να μένει κλεισμένος σ' αυτόν τον πύργο, γονατισμένος νύχτα και μέρα μπρος στα πόδια της Βιβιάν—αίώνιος αλγυλάκος της 'Αγάτης!...

NICOLAS SÉGUIR
(N. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ)

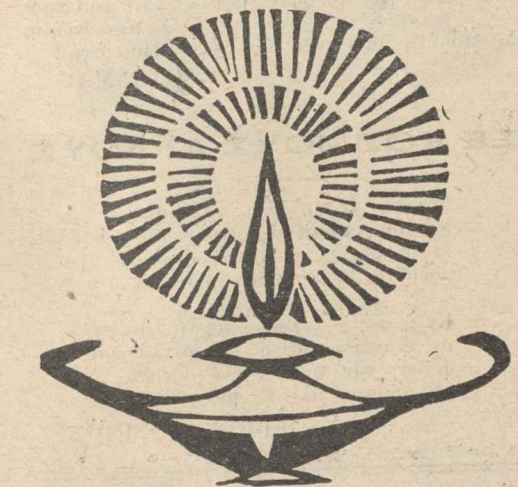
ταν ξαφνικά, και σε χτυπούσε όπου κι' αν σ' εύρισκε. Τά μάτια φλογίζονταν και γινόντουσαν κόκκινα, ο λαιμός βράχινιζε, η κοιλιά φούσκωνε... "Επειτα τό στόμα κι' η γλώσσα γέμιζαν μικρές φουσκάλες που έτσουζαν φριχτά. Τότε άρχιζε τό μαρτύριο τής δίψας. Ένας ξερός βήχας τινάζε τους άρρώστους ώρες όλόκληρες. "Υστερα, τά μέλη σκληραίνουν, τό δέρμα γέμιζε κόκκινες βούλες φουσκαλωμένες. Και στό τέλος, όταν οι άρρώστοι πέθαιναν, ή θνήσκον γινόνταν σκληρή, μολυβένια, γέμιζε από ματωμένες πληγές και τό στόμα τους έχασκε άνοιχτό σαν πηγάδι.

Γύρω από τίς δημόσιες κρήνες, πούχαν σχεδόν στερέψει από τη ζέση, μα ζευόντουσαν οι άνθρωποι καμπουριασμένοι και κοκκαλιάρηδες και, ψιμμένοι από τόν πυρετό, προσπαθούσαν να βουτήξουν τό κεφάλι τους μέσα στο νερό. Μερικοί, άπάνω στον παροξυσμό τους, πέφτανε με τό κεφάλι μέσα, και τούς τραβούσαν από κει μ' ένα τσιγγέλι δεμένο σε μία άλυσίδα, μαύρους άπ' τό βούρκο, με τό κρανίο τους τσακισμένο. Τά μελανιασμένα πτώματα έστρώναν τούς δρόμους, άπό τούς όποιους έτρεχαν, αυτή την εποχή, τά νερά τών βροχών. Δεν μπορούσε κανείς ν' άνθέρη στην αποφορά κι' ό φόβος ήταν τρομερός.

Μόλις λοιπόν βγήκαμε από την πόλι, ήπιαμε στο πρώτο πανδοχείο που βρήκαμε μπροστά μας κρασί νερωμένο, για τη σωτηρία μας άπ' τη θανά. Έκει συναντήσαμε μερικούς εμπόρους άπ' τη Γένοια και την Παβία. Τους προσκαλέσαμε να παίξουν μαζί μας ζάρια, κι' ό Μαντέο που ήταν σπουδαίος παίχτης κέρδισε δέκα δουκάτα. Άπό μέρους μου τούς προσκάλεσα και παίξαμε έπειτα τάβλι, όπου είχα την ευτυχία να κερδίσω δύο είκοσι χρυσά φιορίνια. "Αλειψα μ' αυτή τό πρόσποτό μου και όταν εκείνο πήρε ένα χρώμα που ούτε άσπρο, ούτε κίτρινο ήταν, άνοιξα με τό μαχαίρι μου στο μπράτσο μου μία πληγή άπ' όπου πήρα αρκετό αίμα κι' έκηλιδωσα μ' αυτό την θνήσκου. "Επειτα ξαναμήκα μέσα στο στρώμα μου και περίμενα τούς μεθυσμένους στρατιώτες. "Ηρθαν γελώντας και τρεκλίζοντας, μα μόλις είδαν τό λευκό και ματωμένο πρόσποτό μου άρχισαν να φωνάζουν: «Πανούκλα! πανούκλα!».

Δην πρόφτασα να βγω άπ' τό σακκί μου και τό πανδοχείο είχε άδειάσει όλότελα. "Όλοι τό είχαν βάλει στα πόδια άπ' τόν τρόμο τους. Νοιώθοντας τόν έαυτό μου καλά, έξ αιτίας τού ιδρώτα που έκαναν να τρέξη από τό κορμί μου αυτό οι παληανθρώποι, ξεκίνησα για τη Φλωρεντία, με τό σκοπό να συναντήσω τό Μαντέο.

Βρήκα τό Μαντέο να πλανιέται στον κάμπο τής Φλωρεντίας, σε κακό χάλι. Δεν είχε τολμήσει να μνη μέσ' στην πόλι εξ αιτίας τής άρρώστιας, που έξακολουθούσε να κάνει θραύσι. "Ανακρούσαμε τότε πρήμη και τραβήξαμε, ζητώντας τύχη, προς τά κράτη τού Πάπα Γρηγορίου.

Και, καθώς βρισκόμουν στην κάμαρη όπου ό ξενόδοχος φύλαγε τίς προμηθειές του και τίς κονσέρβες, ξέσκισα γρήγορα καί τρεκλίζοντας, μα μόλις είδαν τό λευκό και ματωμένο πρόσποτό μου άρχισαν να φωνάζουν: «Πανούκλα! πανούκλα!».

Βρήκα τό Μαντέο να πλανιέται στον κάμπο τής Φλωρεντίας, σε κακό χάλι. Δεν είχε τολμήσει να μνη μέσ' στην πόλι εξ αιτίας τής άρρώστιας, που έξακολουθούσε να κάνει θραύσι. "Ανακρούσαμε τότε πρήμη και τραβήξαμε, ζητώντας τύχη, προς τά κράτη τού Πάπα Γρηγορίου.

Άνεβαίνοντας προς τό "Αβινιόν, συναντούσαμε στο δρόμο όμίλους όπλισμένων άντρών, με λόγχες, ακόντια κι' άσπίδες, γιατί οι πολίτες τής Μπολονίας είχαν επαναστατήσει κατά τού Πάπα. Έκει, παίζοντας πότε με τούς παπικούς, τάβλι και ζάρια, σταθήκαμε πολύ τυχεροί και κερδίσαμε πάνω-κάτω τριακόσια δουκάτα κι' όγδόοντα χρυσά φιορίνια.

Η πολιτεία τής Μπολονίας ήταν σχεδόν άδειανή από ανθρώπους και γι' αυτό μάς υποδέχτηκαν στ' απολυμαντήριά της, άπ' όπου έπρεπε να περάσουμε γιατί έρχομαστε άπ' τη Φλωρεντία, με κρουγές χαράς. Η κάμαρες εκεί δεν είνε στρωμένες με ψάδες όπως σε πολλές πολίτες τής Λομπάρδιας και τά κρεβάτια, άν και με ξεσκισμένα στρώματα, δεν λείπουν. Ο Μαντέο συνάντησε εκεί τη Μόννα Γιοβάννα, μία Φλωρεντινή γνώριμή του. "Όσο για μένα, που δεν μ' ένδιέφερε άν ήταν γνώριμή του ή όχι, διάλεξα μία άλλη κοπέλλα κι' έμεινα εύχαριστημένος.

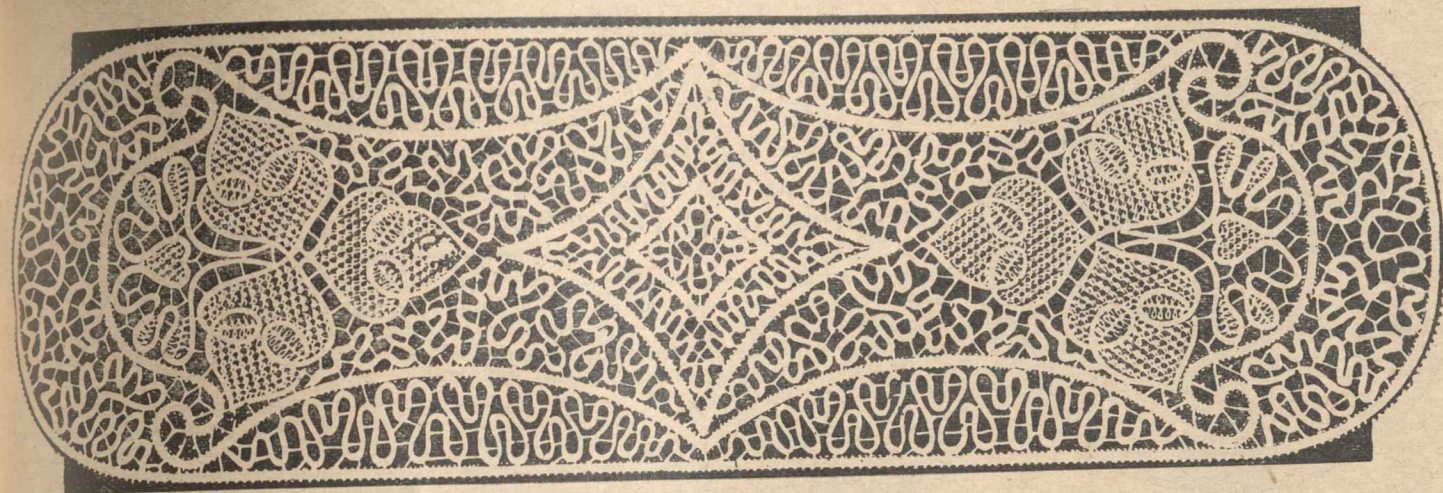
Έκει ήπιαμε πάλι από τό παχύ ντόπιο κρασί και μπύρα και φάγαμε γλυκίσματα και ταρτελέτες. Ο Μαντέο, στον όποιο είχα διηγηθή τό κατόρθωμά μου τής Σλαβονίας, κάνοντας τάχα ότι πηγαινε να κοιμηθή, κατέβηκε στα μαγειρεία και ξαναγύρισε μεταμφιεσμένος σε πανουκλιασμένο. Τά κορίτσια τού απολυμαντηρίου μόλις τόν είδαν άρχισαν να τρέχουν προς όλες τίς μεριές, βγάζοντας διαπεραστικές κρουγές, μα έγω τότε τίς καθυστάλασα και ξαναγύρισαν, φοβισμένες ακόμα, κι' άγγιζοντας με τά χέρια τους τό πρόσποτό τού Μαντέο για να βεβαιωθούν πως δεν ήταν πανουκλιασμένος. Η Μόννα Γιοβάννα δεν ήθελε πιά να τόν ζυγώσει και στεκόταν όλοτρεμμένη σε μία γωνία, λέγοντας πως έχει πυρετό. "Όστόσο ό Μαντέο μεθυσμένος έβγαλε τό κεφάλι πάνω στο τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε, ενώ τά ροχαλητά του έκαναν τό τραπέζι να σαλεύει.

Στό τέλος έγκαταλείψαμε τη Μπολονία κι' ύστερα από πολλές περιπέτειες φτάσαμε κοντά στην Άβινιόν, όπου πληροφορηθήκαμε ότι ό Πάπας έκλεινε στη φυλακή όλους τούς Φλωρεντινούς και τούς έκαίγε, αυτούς και τά βιβλία τους, για να τούς εκδικηθή για την επανάστασή που έκαναν μαζί με τούς Βολονέζους. Μά τό πληροφορηθήκαμε πολύ άργά, γιατί οι στρατιώτες τού Πάπα μάς έπιασαν την ίδια νύχτα και μάς έρριξαν στη φυλακή τού "Αβινιόν.

Πριν δικάστούμε ακόμα, ένας δικστής μάς κατέδικασε προσωρινά σε ειρκτή με ψωμί και με νερό, όπως συνήθιζε να κάνει ή Εκκλησιαστική δικαιοσύνη, κατάρθωσα όστόσο να κρύψω κάτω από τά ρούχα μου τόν πάνινο σακκό μου, που είχα μέσα λίγο αλεύρι και μερικές έλμες.

Τό πάτωμα τής φυλακής ήταν σαν βάλτος κι' ό αέρας δεν έμπαινε μέσα παρά από ένα φεγγίτη με γρίλλες, που άνοιγε ίσια στο χόμα τής αούλης τής φυλακής. Τά πόδια μας ήταν περασμένα σε ξύλινες πέδες πολύ βαρείες και τά χέρια και τών δυο μας ήταν δεμένα με μία άλυσίδα τόσο στενή, ώστε τά κορμιά μας από τη μέση ως τόν ώμο άγγιζανε. Η έλυουργός τής φυλακής μάς έκανε τη χάρη και μάς είπε ότι κατηγορούμεθα πως είχαμε έρθει για να δηλητηριάσουμε τόν Πάπα, ό όποιος είχε μάθει από μερικούς πρεσβύτες του ότι οι σύμβουλοι τής Κοινότητος τής Φλωρεντίας είχαν σκεφθή αυτό τόν τρόπο για να τόν ξεκάβουν.

Βρισκόμαστε έτσι πεταμένοι μέσ' στα τρισκόταδα τής φυλακής, μη ξέροντας πότε είνε μέρα και πότε είνε νύχτα και με τό φόβο ότι θα μάς κάψουν ζώντα.

Σεμέν ντε ντάμπλ, από δανιέλλα Μιλάνου.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπιτί, ή κουζίνα, κλπ.)

ΤΑ ΑΝΘ

Εφ'ετος θα στολίσουμε με λουλούδια τόσο τά καπέλλα μας όσο και τά φορέματά μας. Τό άνθος που θα επικρατήσει είνε ή καμέλια.

Σε άπογευματινά ή βραδυνά άσπρα φορέματα, θα ιδούμε καμέλιες ρόζ ή κόκκινες, ή και μαύρες ακόμα, και σε φορέματα μαύρα θα ιδούμε καμέλιες άσπρες.

Θα γαρνίρουμε συνήθως τό κοράζι μας έμπρός, στο ντεκολτέ, ή στη ζώνη με δύο κα-

νούς. Θυμήθηκα τότε τό τέχνασμα μου τής Σλαβονίας και φαντάστηκα ότι άν κάναμε τούς πανουκλιασμένους, ή παπική δικαιοσύνη, από τό φόβο τής μεταδόσεως τής άρρώστιας, θα μάς πέταγε έξω από τη φυλακή.

Άλευροθήκαμε λοιπόν κι' άρχισαμε να ούρλιάζουμε. Έγώ πάλι επικαλούμην την Παγανία, σαλεύοντας τίς άλυσίδες μου. Μά τό κελλί ήταν άπύνηστο, οι τοίχοι χοντροί και σκοτάδι βαθύ. "Ωρες όλόκληρες ούρλιάζαμε και φωνάζαμε άδικως. Έγώ στο τέλος έπαυα να φωνάζω ενώ ό Μαντέο εξακολουθούσε τούς θρήνους του. Τόν έσπρωξα με τόν άγκώνα για να σωπάση και να ξεκουραστή ως ότου ζημερώσει. Μά οι θρήνοι του έγιναν πιο δυνατοί. Τόν άγγιξα μέσ' στο σκοτάδι. Τά χέρια μου δεν βρήκαν παρά την κοιλιά του που μου φάνηκε φουσκωμένη σαν άσκι. Και τότε ό φόβος με κυρίεψε, μα ήμουν αλημένος άπάνω του. Και ενώ εκείνος επάναζε με μία φωνή στριγγή: "Νερό! νερό! να πιώ!" τό πρώτο χλωμό φως τής αύγης φάνηκε από τό φεγγίτη. Και τότε κρύος ιδρώτας με πλημμύρισε, γιατί κάτω άπ' τό αλεύρι που ήταν στο πρόσποτό μου, είδα πως ήταν πελιδνός κι' άναγνώρισα την φλόγισή και τό κόκκινο έξάνθημα τής πανουκλίας τής Φλωρεντίας...

Ο Μαντέο είχε προσβληθή πραγματικά άπ' τη φριχτή νύσσο και ξεφυγοσε δεμένος μαζύ μου, ούρλιάζοντας.

μέλιες, περιβαλλόμενες άπ' τό φύλλωμά τους.

Η καμέλιες δηλαδή, θ' αντικαταστήσουν την μπαρέττα στο κοράζι, και την άγκράφα στη ζώνη.

Πολύ ωραία έντύπωσι κάνει μία λευκή καμέλια, καρφωμένη στο ρεβέρ ενός μαύρου γαντιού.

Θα ιδούμε μαύρες ψάθινες καπέλινες γαρνιρισμένες με άσπρες και ρόζ καμέλιες. Και μία άσπρη καμέλια, καρφωμένη σε μία μαύρη μεταξωτή τσάντα, είνε κάτι πολύ άσυνήθιστο και σίκ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Εφ'ετος θα φορέσουμε καπέλλα άπό διάφορα υλικά, από ψάθα, από κρίνα, από λινό, από ταφτά, από δαντέλα, από φέτρ, και από βελούδο. Είνε αλήθεια ότι τά καπέλλα από φέτρ και από βελούδο, είνε κάπως βαρειά για τό καλοκαίρι τού τόπου μας, αλλά τό βράδυ, μ' ένα δολοευκό έλαφρό φόρεμα είνε πολύ σίκ, ένα μικρό καπέλλακι άπό μαύρο βελούδο. Η κομψή Παρισιανή φορούν τώρα τελευταία, και την ημέρα ακόμα μικρά ή μεγάλα καπέλλα, από βελούδο.

Εφ'ετος, μπορούμε να διαλέξουμε και όποιο σχέδιο καπέλλο θέλουμε. Γιατί θα είνε τής μόδας τόσο τά πολύ μικρά όσο και τά πολύ μεγάλα καπέλλα, τίς ύψηλές ή τίς χαμηλές καλότες, τά μικροσκοπικά μετέ τά όποια σκεπίζουν μόλις ένα μικρό μέρος τού κεφα-

λιού, και ή πλατειές καπέλινες που κρύβουν τό μισό πρόσωπο.

Θα ιδούμε και καπέλλα πολύ σηκωτά πίσω στον σβέρκο, γαρνιρισμένα με μεγάλους φιόγκους από κορδέλλα, με μπουκετάκια λουλουδιών, ή με μικρούς φιόγκους επάνω στην μυτερή καλότετα, έμπρός.

Γιατί θα ιδούμε και καπέλλα με καλότετες μυτερές στην κορυφή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Η ρυτίδες γύρω στα μάτια, και πρ' πάντων ή ρυτίδες που σχηματίζονται από την γωνιά τού ματιού προς τούς κροτάφους, είνε πολύ δύσκολο να εξαλειφθούν. Συνήθως δε ή ρυτίδες αυτές παρουσιάζονται πρώτα άπ' όλες τίς άλλες στο πρόσωπο τών γυναικών.

Για ν' αποφύγουμε τίς τόσο αισθητικές αυτές ρυτίδες, πρέπει να μη ζαρώνομε κατόλου τά βλέφαρά μας, να μη γελάμε με υπερβολικά και να μη κυττάζουμε μισοκλείνοντας τά μάτια μας. Πρέπει ακόμα να μην κουράζουμε τά μάτια μας, και ν' αποφεύγουμε τό πολύ σκούσιμο, και τό διάβασμα στο φως τού βράδυ.

Και τό κυριότερο, δεν πρέπει ποτέ να τρίβουμε τά μάτια μας.

Για τίς πρώτες ρυτίδες γύρω στα μάτια, είνε πολύ αποτελεσματικό τό έλαφρό μασάζ με την άκρη τών δαχτύλων άλειμένων με λίγη λιπαρή και άβλαβή κρέμα.

Τοίβετε απαλά τό δέρμα γύρω στα μάτια, και μην ξεχνάτε να κάνετε

μασάζ επί αρκετά λεπτά κατά μήκος τού φρυδιού, όπου βρίσκεται ένας πολύ σημαντικός για την όμορφη τού προσώπου μυς.

"Όπως με τόν καιρό, πέφτουν ή γωνίες τού στόματος, έτσι πέφτουν και ή γωνίες τών ματιών, και τότε τό πρόσωπο παίρνει μία πολύ κουρασμένη και γερασμένη όψη.

Γι' αυτό χρειάζεται κάποιο ειδικό μασάζ, τό όποιο δυναμώνει τό χαλαρωμένο δέρμα. Πρέπει ακόμα ν' αποφεύγουμε και τόν ήλιο, και την δυνατή άντηλιά.

Για τά πρισιμένα βλέφαρα, είνε πολύ όφέλιμες ή πλύσεις με γάλα σικιάς, με νερό μανουλιών, και με χλιαρό χαμομήλι, καθώς κι' ή επάλειψις με άσπραδι άγού.

Κάποτε τά βλέφαρα είνε φουσκωμένα μόνο κατά την άφύπνισι τό πρωί. Αυτό σημαίνει ανεπάρκεια ύπνου, ή κακήν χώνευσι.

ΠΩΣ ΠΑΥΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΕΞΟΡΡΟΥΧΑ

Τά μαύρα, τά καφέ, και τά ρόζ, έσώρρουχα, καθαρίζονται και φρεσκάρονται θαυμάσια, άν τά πλύνετε με νερό άλατισμένο, με αναλογία 125 γραμμάρια άλάτι σε 4 λίτρες νερό.

Τά βιολε και μωβ έσώρρουχα, γίνονται πάλι σαν καινούργια, άν τά πλύνουμε με νερό μέσα στο όποιο θα έχουμε λυώσει ζάχαρι, μολύβδου, με αναλογία μιάς κουταλιάς τής σουπας, σε 4 λίτρες νερό.

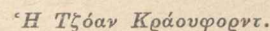
Πρέπει να έξερετε όμως ότι ή ζάχαρις μολύβδου (sulfate de plomb) είνε δυνατό δηλητήριο, και πρέπει να την μεταχειρισθήτε με πολλή προσοχή, μακριά από τά παιδιά σας.

Τά ξεθωριασμένα θαλάσσια έσώρρουχα ξαναγίνονται άφράτα και έντονα άν τά βυθώσουμε σε νερό, μέσα στο όποιο θα έχουμε λυώσει 100 γραμμάρια, με αναλογία μία κουταλιά τού γλυκού σε 4 λίτρες νερό.

Το νερό 93 είνε κρύο, και θ' αφήσουμε τά έσώρρουχα να μείνουν μέσα επί τριή ώρα. Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Φόρεμα από άσπρο κρέτι, έμπρι με άνθη τού άγρού.

Τὸ χιῦπημα ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ δυσ-
συχισμένη Μύρνα, ἡ ὁποία τὸ πῆρε ἀπόφασ-
ξι δὲν θὰ δοκιμασθῇ ποτὲ στὴ ζωὴ τῆς τῆ-
ἐρωτικῆς εὐτυχίας.

Ἡ Ἀνίτα Παίητς στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὅταν τῶμαθε αὐτό ἡ μεγαλόφυχη Τζόαν
ἔστειλε σὴν οἰκογένεια τοῦ δυστυχομένου
θανιαστοῦ τῆς ἑνα μεγάλο χρηματικό ποσόν,
ἀρκετό γιά νά τελειώσουν ἡ ἀδελφές του τίς
σπουδές του.

(Ἀκολουθεῖ)

'Ανάμεσα από δύο αγάπες

Της Μ. Ντελλού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ο Σίλβιο γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι... "Απλώς τα χέρια του στον κεντημένο γυρό, χάιδευε ελαφρά το ροζ μεταξωτό ύφασμα — όπως το είχε χαϊδέσει και άλλοτε, με την καρδιά σπαραγμένη από πόνο, όταν η αγαπημένη νεκρή ήταν ξαπλωμένη σ' αυτή την κλίνη.

Και ξαφνικά του φάνηκε πως ξανάβλεπε το άσπρινο, ώχρω πρόσωπό της, ανάμεσα στο χρυσασμένο ποταμό των μαλλιών της, που ήταν απλωμένα στο προσκεφάλι της... Τα χέρια της ήταν ενομένα, κρατώντας ανάμεσα στα κενά ιμάτια τον Έστωρ... Και γύρω της ήταν παντού σκοτεινά λουλούδια... Λουλούδια που γέμизαν το δωμάτιο μ' ένα δυνατό άρωμα... Ο Σίλβιο είχε την εντύπωση ότι ανόπτει και πάλι αυτό το βαρύ άρωμα, που του ζάλιζε το μυαλό...

Ακούμπησε το μέτωπό του στο μεταξωτό ύφασμα. Ο πόνος που δοκίμασε με την ανάπληξη εκείνης της σκαρής, τον είχε συντρίψει για μια στιγμή. Ξαναζούσε τώρα τις φρεσές εκείνες ώρες, ξανάνοιγε την αγανάκτηση και την απελπισία που τον είχαν πλημμυρίσει για κάποιους μερικούς μήνες από το θάνατο της 'Ελένης...

Δεν μπορούσε πια να θυμηθεί ούτε τι έκανε, ούτε και τι σκεπτότανε τότε... Η περίοδος της ζωής του που αποκοιλούθηκε μετά τον θάνατο εκείνης, έμεινε σκοτεινή από ένα μυστηριώδες μυστικό. Είχε μονάχα την εντύπωση ότι πέρασε διάφορες μέρες μέσα στο κρύο, μέσα στη νύχτα...

Ξαφνικά, άπλωσε και πάλι τη συνείδησή της πραγματικότητας. "Βννοιασε και πάλι στην καρδιά του το νιστέρι του πόνου... Βεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά πως ποτέ πια δεν θα γνώριζε την ευτυχία, ποτέ — ούτε και για μια μέρα! Έξέλειον δεν ήθελε, δεν μπορούσε να ξαναγνωρίσει την ευτυχία. Η 'Ελένη, πεθαίνοντας, πήρε μαζί της τον έρωτά του στο κρύο σκοτάδι του τάρου της.

Και ο Σίλβιο ψιθύρισε με πάθος:

—Ναι, αγαπημένη μου, είμαι για πάντα δικός σου, σ' εμένα μονάχα ανήκω!... Ποτέ πια δεν θ' αγιαστώ άλλη γυναίκα... Ξαναχρυσά κολλά σου! Έγκαταλείπω για πάντα την άλλη, τη γυναίκα που πήρε τη θέση σου... Μα τη γυναίκα αυτή, 'Ελένη, δεν την αγαπώ, δεν θα την αγαπάω ποτέ... Σου μένω πιστός, αγαπημένη μου, και σ' αυτόν ακόμα το θάνατο — όπως σου το υποσχεθήκα!

Και ο Σίλβιο σπρώχνει και βγάζει σιγά-σιγά από το δωμάτιο. Ο άπρεπτος του, που ανέβαινε κεινή τη στιγμή, του παρουσίασε την αλληλογραφία του σ' ένα δίσκο.

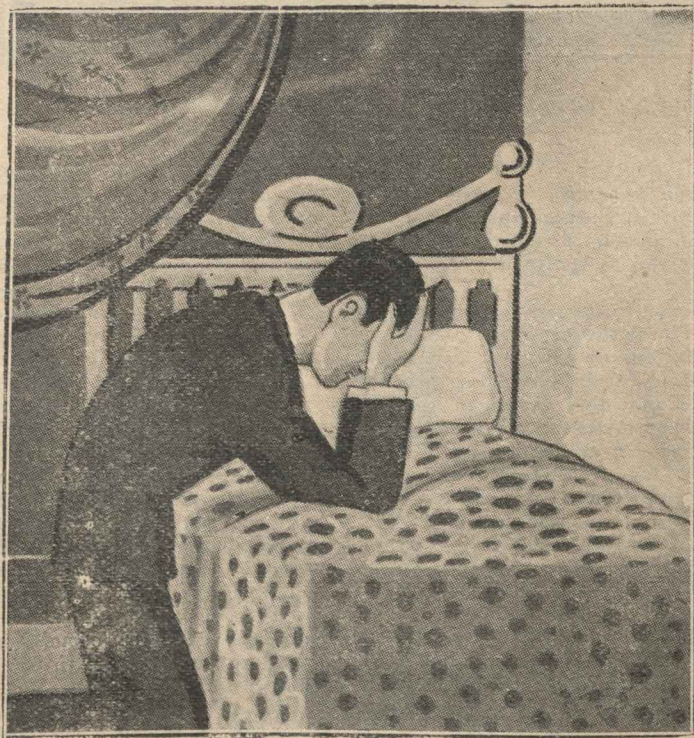
Ο Σίλβιο πήρε τις επιστολές και τις εφημερίδες και μπήκε στο δωμάτιό του. Σ' ένα φάκελλο, ανεγνώρισε το νεαρό γραμμάτιο χαρκακτῆρα του πατέρα του. Τον άνοιξε άμέσως και πλησίασε στο παράθυρο να διαβάσει το γράμμα, γιατί άρχισε σιγά-σιγά να σκοτεινιάζει.

"Ελπίζω να μάς ξαναδείς σύντομα, αγαπητό μου παιδί, — έγραψε ο δόν Πάολο. Η Τζινέβρα ήταν πολύ άρρωστη τελευταία.

"Ο γιος σου Πενέλλι δεν φαίνεται όμως ν' ανησυχά και η αγαπημένη μας η Τζίνα εινε σήμερα πολύ καλύτερα. Όσοιδήποτε, θα ήθελα πολύ να σ' έβλεπα κοντά μας, τώρα που πλησιάζει η μέρα του γάμου σου. Η Τζινέβρα εινε νευρική, φαίνεται σαν να την απασχολή κάποια σκέψη... Δεν μού μένει καμιά αμφιβολία ότι η κατάσταση της αυτή όρείνεται στην άποψή σου... Σ' αγαπά τόσο πολύ! "Ω! είμαι βεβαίωςτος γι' αυτό! "Ίσως να μη ξέρω, να μη τολμά να σου φανερώσει όλη την αγάπη της. Είλε μια γυναίκα μ' αίσθημα άναντερα, που δεν εκδηλώνονται όμως εύκολα... Πρέπει να καταλάβει κανείς τον χαρακτήρα της για να μπορέσει να εκτιμήσει τη μεγάλη καρδιά της... Εύλογα κάθε μέρα το Θεό, παιδί μου, έπειδή σου έδωσε μια τέτοια γυναίκα!"

Ο Σίλβιο διάβασε μηχανικά το τέλος της επιστολής, στο όποιο ο πατέρας του έκανε λόγο για διάφορα άλλα ζητήματα. "Υστερα ξαναδιάβασε την αρχή του γράμματός. Μια βαθιά οντίδα χαράχτηκε στο μέτωπό του. Πλησίασε ένα παλιό γραφείο με σέπασμα, το άνοιξε και πήρε από μέσα μερικά κτηνωπά επιστολόχαρτα, γεμάτα από ένα λεπτό γυναικείο χαρακτήρα. Γύρισε το κομμάτι του ηλεκτρικού, κάθισε στην πολυθρόνα, μπροστά στο γραφείο, που το φώτιζε τώρα το μελινό φως της λάμπας, κι άρχισε να ξαναδιαβάζει ένα-ένα αυτά τα γράμματα, τα γράμματα της Τζινέβρας.

Μια άπαισιος διακριτική στοργής σκορπίζονταν από τις επιστολές εκεί-

Ο Σίλβιο γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι...

νες, σαν ένα δειλό άρωμα. Ο Σίλβιο τις ξανάβαλε με άργες κινήσεις στο γραφείο, μαζί με το γράμμα του δόν Πάολο.

Η ίδια οντίδα ήταν πάντα επιμονα γραμμένη στο μέτωπό του... "Υστερα ακούμπησε με τους άργαλούς στο γραφείο. Τα χείλη του ήταν νευρικά σπασμένα... Τι θόλωσε τώρα με το νου του ο πατέρας του; Ναι, το ήξερε βέβαια ότι η Τζινέβρα τον αγαπούσε — κι' ένα ήρεμο και λογικό έρωτα, που δεν ζητούσε πολλά πράγματα, αλλά μονάχα λίγη αντίκριση. Η εύλαβης και φιλήσυχη Τζινέβρα, η οποία δεν ήταν διόλου ρομαντική, δεν είχε πολλές αισθηματικές απαιτήσεις. Και αυτό ήταν ειχάριστο για το Σίλβιο, που δεν μπορούσε να της χαρίσει μια φλογερή αγάπη και ο οποίος θα ήθελε να μη αισθάνεται γι' αυτόν η Τζινέβρα παράφορη λατρεία.

Κάποια, ο Σίλβιο ζήτησε να ξαναθυμηθεί την 'Ελένη, τη μόνη γυναίκα που έπρεπε να θυμάται σ' αυτό το σπίτι, στο όποιο έζησαν μαζί την εντύχια τους και στο όποιο υπέφερε μόνος του το σπαραγμό του αλάνιου χωρισμού. Αναπόλησε και πάλι τη μορφή της στα ένοιαία αυτά που τα είχε επιπλώσει για κείνη, για την ξανθή και φιλόξενη καλλονή της. Η 'Ελένη δεχότανε πάντοτε η ευχαρίστηση τις φίλες της. Αγαπούσε την κοσμική ζωή, τις συγκεντρώσεις, την νύχτιο...

Ο Σίλβιο της είχε κάνει πολλές φορές, με γλυκό τρόπο, παρατηρήσεις γι' αυτή τη μαγιά της. Εκείνη, όμως, του άπαντούσε γελώντας:

—Σωπα, ξεροκόρνα! Η μοναδική χαρά της ζωής μου εινε η κίνηση, τα φώτα!

Και ο Σίλβιο δεν μπορούσε πια να της φέρει την παραμικρή αντίρρηση... Η 'Ελένη τον γοήτευε, τον είχε υποτάξει ολόκληρο. Κι' ο Σίλβιο άφηνε την ώραία εκείνη σειρά να τον παρασέρνει, πήγαινε μαζί της στις κοσμικές συγκεντρώσεις — μολονότι κατά βάθος τις άηδίαζε τόσο πολύ — της επέτρεπε να πραγματοποιή και την πιο πολυδάπανη ιδιοτροπία της.

Κι' όταν κάποιον-κάποιον της έκανε καμιά παρατήρηση, εκείνη του έβλεπε το στόμα με το χέρι της, με τα κρινόλεια δαχτυλά της, που ήταν πάντοτε φορτωμένα βαρύνοντα δαχτυλίδια... Τι ώραία που ήταν αλήθεια το χέρι της — αν και λιγάκι μεγάλο... Δεν είχε την άριστοκρατική ανέντα, την άφρονη τελειότητα του χεριού της Τζινέβρας. Ναι, ο Σίλβιο εύρισκε πάντοτε ξεχωριστή ευχαρίστηση απολαμιάζοντας τα εγγενικά χέρια της Τζινέβρας που ήταν πάντοτε άπασχολημένα με κάποια εργασία, έτοιμα πάντοτε να περαιοτηθούν, να φραγούν χρήσιμα...

Ξαφνικά, ο Σίλβιο έκανε μια νευρική χειρονομία και έπτε θυμωμένος με το νου του:

—Μα τι μ' έπαισε να συλλογίζομαι τώρα όλα αυτά;... "Ήρθα εδώ για να ζήσω με την αγάπη μου, να ή άλλη έχω και κι' εδω ακόμα να μ' ένοχλήσει!

Και ο Σίλβιο σπρώχνει, καθέθηκε κάτω και μπήκε στο μικρό σαλόνι, που ήταν βυθισμένο τώρα σ' σκοτάδι. Προχώρησε με μικρά βήματα, αλάνθοντας μπροστά τα χέρια του, έφτασε σ' ένα πολυθρόνα, κάθισε, ακούμπησε το κεφάλι του, που έβαινε από πυρετό, στο έρεισμάτο στο όποιο η 'Ελένη είχε ακουμπήσει τόσες φορές το δροσερό μάγουλό της και ζήτησε να ξαναβρεί το άρωμα των ξανθών μαλλιών της...

Τού κέλευ όμως!...

Χ

"Όσον καιρό έλειπε ο άντρας της, η μέρες φαινότανσαν άτελειωτες για την Τζινέβρα. Όπως είχε κι' η ίδια στον δόν Πάολο, βρισκότανε στην πνευματική κατάσταση μιας γυναίκας που ξέρει ότι εινε προδομένη, νικημένη από μια τυχερή αντίληψη. Δεν της έμενε η σαρμική αμφιβολία ότι ο Σίλβιο είχε πάει στη Γαλλία, στην όποια γνώρισε, παντρεύτηκε και έλασε την 'Ελένη, για να ξαναζήσει μερικώς έρωτικές στιγμές με τον Ισάκ της νεκρής... Και όταν θα ξαναγυρνούσε, θα ήταν πω άποξενωμένος από τη δεύτερη γυναίκα, πιο διατεθειμένος να την παρηγορήσει επειδή αντικατέστησε την πολυκαταμένη του, επειδή εξακολουθούσε να εινε ώραία, πλημμυρισμένη από ζωή, ενώ η άλλη είχε πια μεταβληθεί σ' ερώμα...

Και η Τζινέβρα περιμένα το γυρισμό του άνδρός της με αγωνία, με γλυκό καρδιοχτύπι.

"Ένα απόγευμα ο Σίλβιο γύρισε τέλος.

Βγήκε τη γυναίκα του άδύνατη, με μάτια σκοτεινά και βαθυκοιμένα. Φάνηκε απέναντί της εγγενής και περιποιητικός, όπως πάντοτε, χωρίς να δεί-

ξει ότι προσέζε στη συγκατημένη χαρά που φωτίζει τα γίνακά της — τα μάτια αυτά που φοβόντουσαν να εκκρίνουν ζοφρά τα αίσθημα της καρδιάς της.

Ο Σίλβιο δεν είχε πολλά πράγματα σχετικά με την παρουσία του. Η Γαλλία, φάνηκε λιγώλογος, όπως ήταν και στα γράμματα που έγραφε από το ξεχωριστό στον πατέρα του και στη γυναίκα του. Έξέλειον και κείνη δεν του έκαναν πολλές ερωτήσεις. Μόλις αντίκρισε τη διαμένη έκφραση της φροσγονίας του, τη μελαγχολία των ματιών του, κατάλαβαν ότι όλες η υπνώσεις του ήταν βάσιμες. Ο Σίλβιο ξαναγυρνούσε από τη Γαλλία με ζωηρότερη την άδύνατη της αλ- λης στην καρδιά του.

Η Τζινέβρα είχε κι' του πεθερού της:

—Δεν έλειπο πια να κερδίσει την αγάπη του Σίλβιο. Ναι, πώς ήταν εύκαρης λέγοντας τα λόγια αυτά. "Όστόσο, κατά βάθος διατηρούσε ακόμα μια άμυδρη έλπίδα ότι ίσως ο Σίλβιο κι' η γυναίκα μια μέρα δικός της. Από τη στιγμή όμως που ξαναείδε τον άντρα της, κατάλαβε ότι έπρεπε να χάσει και την τελευταία αυτή έλπίδα. Ο Σίλβιο φάνηκε απέναντί της πιο ψυχρός από κάθε άλλη φορά. Ήταν, βέβαια, προθυμώς και ίσοχρεωτικός μαζί της, έδειχνε ενδιαφέρον για την υγεία της, το θεωρούσε ευχαρίστησή του να ικανοποιήσει και την παραμικρή επιθυμία της. Μα ζήτησε, πιο συχνά και πιο άμυδρα την ευκαιρία να βρούμεται μακριά της.

Ο Σίλβιο, μεταξύ των άλλων, έκανε και την παλιά συνήθεια να κάπνιζε κάθε βράδυ κοντά στην Τζινέβρα, στο μπλέ σαλόνι, και να της διαβάζει έλαφια βιβλία. Έγγραφε, καθώς τουλάχιστον έλεγε, μια μεσημερία για τον "Όρσο Λιερίνι, το νεαρό Φλωρεντινό γλύπτη, που τον άφ προστάτευσε άλλοτε η οικογένειά του. Για να συγκεντρώσει κάποια περισσότερο στοιχεία, έκανε ένα ταξίδιόκι ως τη Φλωρεντία.

Έξέλειον πρίγαννε τακτικά και περ- αίνοντας διά- τρεις μέρες τη βδομάδα στην Περούτζια, στο θέιο του. Μα και όταν ακόμα έμενε σπίτι, η Τζινέβρα της εντύπωση ότι ο άντρας της πηγαίνει να βρούμεται πάντοτε μακριά της — αδιάφορο αν φρόντιζε να μην αντίληψη η γυναίκα του την απουσία του.

Μάλιστα όμως! Τα προσχήματα δεν μπορούσαν πια να ξεγελάσουν την Τζινέβρα. Κατάλαβε πολύ καλά ότι ο Σίλβιο αδιαφορούσε γι' αυτήν, την "Ίσως μάλιστα τα αίσθημα που ένωσε γι' αυτήν να ήταν χειρότερα και από την αδιαφορία. Και η Τζινέβρα έπνιγε τον πόνο της σ' αβή της καρδιάς της κι' έδειχνε κι' αυτή μια φαινομενική ψυχρότητα, η όποια καθήκονε τον άντρα της. Ο Σίλβιο νόμιζε πως η γυναίκα του δεν τον αγαπούσε και η σκέψη αυτή τον έκανε σχεδόν ευχαριστημένο... "Αφού η Τζινέβρα δεν υπέφερε εξ αιτίας του, δεν είχε κανένα λόγο να αισθάνεται τύψεις συνειδήσεως.

Το καλοκαίρι είχε άρχισι πια...

Τα τριαντάφυλλα σκόρπιζαν το βράδυ ένα ύψος πιο μεθυστικό, άρωματί- ζοντας με την άνσση τους τη γλαυρή ατμόσφαιρα. Η Τζέσσα, όδους πή- γαν στη βίλλα, καθότανε τακτικά σ' ένα πάγκο κάτω απ' τις τριαντα- φύλλες και άφηνε το πνεύμα της να περαιοτηθεί σ' μελαγχολικούς ρε- υματισμούς. Κάποιον-κάποιον την έπαιρνε εκεί ο ύπνος, χωρίς να το καταλάβει.

Η Τζέσσα, αδινάτιζε όλοένα και πε- ρισσότερο, Μια αδελφή της δόνας Μαρίας, της μητέρας της, είχε πεθά- νει στην ηλικία της, από ένα είδος μαρμαριού. Η Τζέσσα έμοιαζε πολύ της θείας της — και γι' αυτό το λόγο η μητέρα της ανησυχούσε και πρίγαννε κάθε τόσο την κόρη της σ' όλους τους γιαιρούς της περιφέρειας, για να την ξετάσουν.

Η Τζινέβρα, πάλι, έστειλε κάθε μέρα το ατόκινινο να πάρη τη μαζή, η όποια περνούσε δύο το απόγευμα στη βίλλα "Όρσέλλα... Η Τζέσσα αγαπούσε τρελλά τα λουλούδια — τα τριαντάφυλλα ιδίως — και καθότανε εκεί όπου υπήρχαν άφθονότερα άνθη. Τα άδύνατα δαχτυ- λά της, που άρχισαν ν' άχνωφέρουν, καταγίνονταν μ' ένα κέντημα, μια χωρίς ζωή και φλόγα. Η Τζινέβρα καθότανε όλη της αλέκον- τας και αυτή κανένα κέντημα.

Κάποιον-κάποιον ο Σίλβιο πρίγαννε κι' εύρισκε τις ίδις αδελφές, σι- ζή- τούσε λίγο μαζί τους και μάλωνε την Τζέσσα επειδή δεν έτρωγε. Και ύστερα πρίγανναν και οι τρεις στον έξωστη για να πάρουν το τσάι τους. Συχνά δεχόντουσαν εκεί επισκέπτες: την κόμισσα Ριεζίνι, τον ύπότη της Μαρκοντόσι και τη γυναίκα του, που ήταν πάντοτε νοσητευτικά άσχημη, το συνταγματάρχη "Ρολέντα, ένα επιβλητικό άξιωματικό, τον όποιο όμως μ' βαρύνοντα είχε αναγκάσει να ζήσει την άποστράτευση του, την επιβλητική μαρκαίσα Τροβέντα και τις κόρες της, τη φιλόξε- νη Λίζα και την πολυδιαβασμένη Μαρταρίντε, που άγωνιζόντουσαν και η δυο να βρούν άντρα, χωρίς μεγάλες αξιώσεις στο κεφάλαιο της πρ- οσέας...

Η Τζινέβρα ήταν πολύ καλή οικοδόστου, έβρισκε τους καλεσμένους της να εύθυμον και όταν ακόμα δεν είχαν κέφι, Κανείς, εκτός από τον πεθερό της, δεν ύποπτευότανε τον

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

7

7

7

σπαραγμό της καρδιάς της. Πώς μπορούσε, αλήθεια, να φαντασθή ότι ο μαρκαίσιος "Όρσέλλα δεν ήταν έρωτευμένος με την ώραία γυ- ναίκα του, που ήταν κατάλληλότερη για να τον παρηγορήσει για την χηρεία του;...

Έτσι περνούσαν η μέρες...

Η Τζινέβρα κατάλαβε ότι πλησίαζε η στιγμή που την περιμένα με τόση άνησυχία, η στιγμή που θα έφερνε στον κόσμο το παιδί του Σίλβιο. Παρακαλούσε το Θεό να της χαρίσει ένα αγόρι, γιατί αυτό θα εύχαριστούσε περισσότερο τον σύζυγό της.

Το πλάσμα που δεν είχε ακόμα γεννηθεί, άπασχολούσε ήδη τους γονείς του, που άρχισαν να καταστρώνουν σχέδια για την ανάπτυξη του και την εκπαίδευσή του. Το παιδί αυτό ήταν ο μόνος δεσμός που τους κρατούσε ακόμα ενομένους, που τους επέτρεπε να ζουν μαζί, κρύβοντας ο καθένας στην καρδιά του το μυστικό του — η Τζινέβρα την ανέλπιδη αγάπη της και ο Σίλβιο τη λατρεία του για τη νεκρή...

"Ένα απόγευμα, η Τζινέβρα καθέθηκε στον κήπο να βρή την ά- δελφή της. Την είδε ξαπλωμένη στη γή, κάτω από μια τριανταφυ- λιά, σκεπασμένη σχεδόν από κομμένα ρόδα και κρατώντας στα χέρια της ένα "Έστωρ... Τζέσσα; φώναξε ταραγμένη η Τζινέβρα.

—Τι κάνεις αυτό; Τζέσσα; φώναξε ταραγμένη η Τζινέβρα.

—Η μηρη άνοσηκούς το κεφάλι της και έπτε με φωνή ήσυχη:

—"Ήθελα να δω τι δουλειά κανείς όταν φαντίζεται πως εινε νεκρός!...

Το πρόσωπό της άχνωφεγε μέσα στα λιμένα μαύρα μαλλιά της...

—Τι τρελή! "Ίδω! εινε η Τζινέβρα. Νά μού κάνεις τη χάρη να ση- κοωθείς άμέσως όρθια και να πετάξεις από πάνω σου αυτά τα λου- λούδια!...

Καθώς μιλούσε έτσι με φωνή που η συγκίνησι την έπνιγε, η Τζινέ- βρα έσκυψε κι' έπαισε από τα δυο χέ- ρια την αδελφή της για να την άνογ- κήσει να σηκωθεί.

Η Τζέσσα, όταν σηκώθηκε, την άγκάλιασε και την ρώτησε τρυφερά: —Θύμισες;... Δεν θά το ξαναό- νοι πια. Μα μού ήρθε αυτή η ιδέα ξαφνικά. Σκέφτηκα πως ίσως δεν θ' άργησω να πεθάνω...

—Μα τι τρέλλες ειν' αυτές;

Και η Τζινέβρα έφριγγε με λαχτά- ρα την αδελφή της, κατιάζοντας με κρυφή άνησυχία το χλωμό της πρό- σωπο και τα βαθυστάχιστα μάτια της.

Σ' λίγο η Τζέσσα εξακολούθησε με γαλήνη:

—Ναι, μπορεί να πεθάνω. Η θεία μου η Μαργαρίτα ήταν στην ηλικία μου όταν πέθανε. Μα, φαντάσου, δεν τρεβόμαι καθόλου το θάνατο... Φαν- ταζόμουν προ όλίγου την ψυχή μου κοντά στο Θεό, τρισευχαρισμένη, να σ' άβλεπ' από κει ψηλά και να σ' άγαπάω πάντοτε... Ήταν πολύ όμορ- φο αυτό... Μα άξαφνα ήρθε εσύ!...

Τα χείλη της φέλιαν το μάγουλο της αδελφής της και πρόσθεσε:

—Μα κι' άρέσει επίσης να είμαι ά- κρια ζωντανή και να βρισκόμαι κον-τά σου.

Έπειτα, η Τζέσσα κάθισε κοντά στην αδελφή της κι' άρχισαν να κεν- τούν κι' η δυο, σιζήτώντας για άλλα ζητήματα.

Στην Τζινέβρα όμως είχε κάνει βα- ρύα εντύπωση αυτό που συνέβη προ όλίγου. Ο Σίλβιο το αντίληψη αυ-τό, όταν λίγο άργότερα πήγε να πάρη τη γυναίκα του για το τσάι. Τη ρώ- τησε μάλιστα καθώς ξαναγύριζαν προς τη βίλλα:

—Είστις άδιάθετη ή καταρραμένη;

Του άπάντησε άνησυχία και το έπτε τι είχε προκαλέσει την τα- ράχη της. Την άκουσε συλλογισμένος, κατιάζοντας την Τζέσσα, η ό- ποια προχωρούσε σ' ένα απόστασι μπροστά τους, μαζί με το σάβλο της Τζινέβρας.

—Αυτό το παιδί συλλογίζεται πολύ... πάρα πολύ... εινε. Και η σκέψη μου φανότανε το κομμάτι...

Η Τζινέβρα τον ρώτησε τότε με αγωνία:

—Σίλβιο, ναμεις ότι άπορούσε να τη σώσουμε;

—Μα ναι, αγαπητή μου φίλη... Θά κάναμε άλλωστε ό,τι μπορού- ρε!...

—Έλατε, μην άνησυχίτε έτσι, αγαπητή μου φίλη... Ήταν μια ιδέα που φάνηκε στο παιδικό μυαλό της και την όποια σ' λίγο δεν θα τη θυμάται καθόλου!

Η Τζέσσα έλα πάντοτε τέτοιες ιδέες. Συλλογίζεται πολύ το θά- νατο από τότε που κέρθηκε τον έαυτο της πιο άρρωστα. Μα δεν φαίνε- ται να φρεβόται.

Σώπασε μια στιγμή κι' εξακολούθησε:

—Έχει δικαίω... Θα ήθελα να είμαι πάλι κι' αυτή... Μα εγώ, φο- βόμαι!...

Προχώρησαν μια στιγμή ακόμα. Η Τζινέβρα σιζήτόταν στο μπροστό του σύζυγού της και ο άπαρξ άνεμος έκανε να κινιαισθύν- η πτεχές του φρεσινός της. Έπειτα ρώτησε, μιλώντας προς το Σίλβιο το μελαγχολικό της βλέμμα:

—Και σεις τον φοβάστε το θάνατο; (Ακούμπει)

ΟΤΑΝ ΣΒΥΝΕΙ Ο ΕΡΩΣ...

ΜΗΤΕΡΑ, είπε ο Τονίνο Φελίτσε, βλέπω κάποιο αυτοκίνητο να περνάει την καγκελοπορτα του πάρκου μας... Μήπως περιμένετε κανένα για το ταίρι;

—Ναί, αγαπημένο μου παιδί... Περιμένω κάποια επίσκεψη, που φαντάζομαι ότι δεν θα σου εινε διόλου δυσάρεστη...

—Ω...Ξέρετε ότι εγώ ήμυνα πολύ αγριανθρώπος εκεί κάτω στην 'Αφρική κι' όσο λιγότερο κόσμο βλέπω τόσο το καλύτερο...

—Ελα, έλα, αγαπημένο μου Τονίνο. Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να ζει μέσα στην κοινωνία... Και έτι τη ευκαιρία πρέπει να σε είδα-ποιήσω. Η κομψή μας επισκέπτις θα εινε η κυρία ντε Γκροτέλλα, για την οποία ειχες δοκιμάσει άλλοτε, που φαίνεται, ένα δυνατό αίσθημα και η οποία τώρα εινε χήρα.

Ο Τονίνο, ακούγοντας αυτά τα λόγια, τινάχτηκε από τη θέσι του.

—Χήρα, η κυρία ντε Γκροτέλλα!

—Ναί, ο άντρας της πέθανε πέ-
ρσι. Δεν σου τώρα γράφει όταν ήσουν ακόμα στην 'Αφρική;

—Όχι!

—Θα το ξέχασα...Τέλος πάντων, η κυρία ντε Γκροτέλλα ενόχιασε για εφέτος το καλοκαίρι ένα κτήμα εδω κοντά κι' έτσι είμαστε και λίγο γείτονες.

Μέσα σε μια άστραπιαία όπτα-
σία, ο Τονίνο ξανάβλεπε τώρα τη χαριτωμένη ήτα, που ύπηρεσε γι' αυτόν, όταν ήταν είκοσιπέντε χρό-
νων, ο ιδεώδης τύπος της γυναί-
κας, τη λατρευτή εκείνη Πολέττα, την οποία ειχε έρωτευθη τρελλά και η οποία, μολονότι ειχε αντα-
ποκριθί στην άρχη, σ'ό αίσθημά
του, παντρεύτηκε κατόπιν έναν άλ-
λο, άσχημο σάν πιθήκο και πλού-
σιο όσο λόγιος...Ο γάμος της έκανε
τόν Τονίνο να πονέση τόσο, ώστε
με μια άγρια χαρά άκουσε την εί-
δησι της επιστρατεύσεως και την
κίρνησι του παγκοσμίου πολέμου.

«Η μοίρα—σκέφτηκε τότε—μου
προσφέρει το ευγενέστερο κι' ωραιό-
τερο μέσο για να γλυτώσω μια
για πάντα από τη ζωή αυτή, που
έχει τόσες πίκρες κι' απογοητεύ-
σεις!...»

Ωστόσο, ο θάνατος δεν θέλησε
να τον πάει. Παρ' όλη την τρα-
γική ανδρεία με την οποία πολέμησε
στις διάφορες μάχες, δεν σκοτώ-
θηκε. Πληγώθηκε μονάχα ο βραχί-
ον, τόσο σοβαρά, ώστε του απαγορεύ-
σαν μετά την ανάρρωσί του να
ξαναπαύει στο μέτωπο μέχρι
του πέρατος του πολέμου.

Από τότε πέρασαν δεκατρία ο-
λόκληρα χρόνια. Το μεγάλο εκείνο
ερωτικό του αίσθημα ειχε άρχει
σιγά-σιγά να γαληνεί. Ωστόσο
δεν κατώρθωσε ν' απαλλαγί εντε-
λώς απ' αυτό. Κάθε τόσο το ξανα-
θυμόταν κι' η ανάμνησι του
τόν γέμιζε από μια μεγαλοκίχη
συγκίνηση.

Και να τώρα που η Πολέττα ή-
ταν χήρα, ελεύθερη πάλι...Τι εντύ-
πωσι θα τού έκανε, σάν την ξανα-
βλεπε έπειτα από τόσα χρόνια; Τι
εντύπωσι επίσης θα έκανε κι' αυτός
σ' εκείνη; Η περηφάνειά του θα
τού επέτρεπε τάχα να ξαναγατήση
μια γυναίκα, η οποία τού ειχε πε-
ριφρονήσει στο παρελθόν; Άλλο
τι ειχε να κάνει η περηφάνειά του
στην περίστασι αυτή; Η εύτυχία
παρουσιαζόταν πάλι μπροστά του

και δεν έπρεπε να την άρηση να
τού ξεφύγι!

Ενώ έκανε τις σκέψεις αυτές, το
αυτοκίνητο αφού διέγγραψε μια χαμ-
πύλη μέσ' στο πάρκο, πήγε και
σταμάτησε μπροστά στη μαρμαρέ-
νια σκάλα της εισόδου. Η κυρία
ντε Γκροτέλλα κατέβηκε απ' αυτό,
σπρώχνοντας μπροστά της δυο παι-
διά. Τόνα θα ήταν ως δώδεκα χρό-
νων και τ' άλλο δέκα. Ήσαν και
τα δυο άσχημα και καχεκτικά.

Η κ. ντε Γκροτέλλα προχώρησε
προς το μέρος του Τονίνο με το
χέρι αλωμένο.

—Τι εύτυχία που σάς ξαναβλέ-
πω, κύριε Φελίτσε, τού ειπε.

Ο Τονίνο έκαμε μια υπόκλισι
και της φίλησε το χέρι. Ήταν λίγο
στασιμώνας. «Ότε η Πολέττα ή-
ταν η κυρία εκείνη με τους πλαδα-
ρους και καχεξί όμους, που η μητή
της φαινόταν σάν βουλιαγμένη μέσα
στά παραφουσκωμένα μάγουλά της;

Τού γύρισε για μια στιγμή την
πλάτη για να χαιρετήση τη μητέρα
του κι' ο Τονίνο ειδε τότε παχύ κι'

Κ' η Βενετία; Πολύ ωραία!...

«Ότε δεν ειχε νοιώσει από τις
πόλεις αυτές παρά την πρόχειρη
κι' επιπολαιά εντύπωσι των κοινών
ανθρώπων. Ήταν λοιπόν, άνοιξη
να αισθανθί το πλούσιο μεγαλείο
της Ρώμης, την υπερήφανη κομ-
ψότητα της Φλωρεντίας και το ή-
δονικό θέλητρο της Βενετίας...»

Κάθισαν να πάρουνε το ταίρι.
Ο Βερνάρδος κι' ο Πατριόκιος—
τα δυο παιδάκια της Πολέττας—
βγήκανε να τρέξουνε στο πάρκο.

Η μητέρα του Τονίνο εφρόντιζε
διακριτικά να εξαφανιστή και να
τους άφηση μόνους, αφού παρακά-
λεσε την κυρία ντε Γκροτέλλα να
μείνι μαζί τους για το δείπνο.

Τότε η χήρα επρότεινε στον Τονίνο
να βγούνε να περπατήσουνε στο
πάρκο.

Προτού ξαναρχίσουν το ρωμιάν-
τζο τους, έκει που τού ειχαν δια-
κόψει πρό δεκατριών χρόνων, η
Πολέττα θέλησε να έχη μερικτές
άκριβεις πληροφορίες για την οι-
κονομική κατάστασι εκείνου, τόν

νήντα χιλιάδες λιρέττες το χρό-
νο!...», σκέφτηκε η χήρα. Κι' αμέ-
σως σκεδόν τού ειπε:

—Δότε μου, Τονίνο, το μισό
του σός!...Είμαι, ξέρετε, λίγο κοι-
ρασμένη!...

Τό έκανε άραγε από κοούρσι
πραγματική η γιατί ειχε ακούσει
το ζήλευτό εκείνο ετήσιο εισόδημα;
Κι'ταξε τόν Τονίνο χαμογελόν-
τας του, με το χαμόγελο της γυ-
ναίκας που ξέρει καλά ότι αγα-
πήθηκε πολύ άλλοτε και πού δεν
αμφιβάλλει ότι αγαπάται ακόμη...

«Όταν έφτασαν κοντά στη λι-
μνούλα του πάρκου, ο Τονίνο έ-
δε τα δυο παιδάκια της. Η πά-
πιας της λιμνούλας έτρεξαν προς
το μέρος των κι' εμπιστοσύνη, πε-
ριμένοντας να τις οίξουνε ψυχούλα,
όπως έκαναν όλοι οι επισκέπται.

«Άλλ' εκείνα τις πέταξαν πέτες κι'
έχτυπησαν δυο-τρείς απ' α-
τέες. Ο Τονίνο τα ειδε και κατωό-
φιασε τόσο πολύ, ώστε η Πολέ-
τα τού καταλάβε.

—Βερνάρδε!...Πατριόκιε!...Ήσαν!...

φρόναζε.

«Επειτα γύρισε στον Τονίνο
και τού ειπε:

— Συγγωρήστε τα, δεν έχουν,
βλέπετε, πατέρα! Χρειάζεται ένας
άνδρας δυνατός για να γίνη διειτε-
ρος πατέρας τους και ν' αναλάβη
την άνατροφή τους!...

«Επορώσαν, άλλ', η συνουμία
τους ήταν κάπως ξερή. Ο Τονίνο
δεν ειχε όρεξι να πη τίποτε. Η Πο-
λέττα τού πρόσεξε αυτό κι' έγοισιό
κωτάτα σκέφτηκε: «Θά εινε από τη
συνκίνησι του που με ξαναβλέπει!»

Κατόπιν ανέβηκαν άπάντι να
πιούνε αναψυκτικά.

Η κυρία ντε Γκροτέλλα ήπιε
τρία-τέσσαρα κόκταιλς με τσί, παί-
νοντας μια στάσι, που πολύ
λίγο ταίριαζε σε μια γυναίκα πού-
γε περάσει τα τριανταπέντε. Τό
σώμα της, καθώς ήταν καθισμένη
στην πολυθρόνα, άφινε να φαίνεται
όλη του η άσχημία.

«Πώς δεν τού πρόσεξα εγώ ότι
έχει τόσο άσχημο σώμα;» σκέφτηκε
ο Τονίνο. «Και αυτοί οι τρώσι
της!... Άλλοτε δεν τούς ειχε. Θά
τους έμαθε κοντά στον άντρα
της!...»

—Θά βλέπομαστε συχνά, τώρα.
Δεν είν' έτσι; τού ειπε εκείνη όταν
έφευγε.

—Βεβαίωτατα, αγαπητή κυρία,
της απάντησε ο Τονίνο.

Όταν έμειναν μόνον, η μητέρα
του τόν βολιδόσκοπηση και οίχον-
τάς του ένα βλέμμα έρωτικού
του ειπε:

—Έχει αλλάξει λίγο η Πολέ-
τα. Δεν νοιώζει;

—Άρχίζω να καταλαβαίνω, μη-
τέρα, πόσο ψεύτικο εινε το ρητό:
«Ο χρόνος διορθώνει όλα τα πράγ-
ματα». Άπεναντίας τα καταστρέ-
φει. Πρό όλίγον έβρισκα ένας με-
γάλος μου έρως, ένα παρελθόν γε-
μάτο από χαρές και λύπες, γεμάτο
από έλπίδες κι' απογοητεύσεις. Τό-
ρα άρχίζει για μένα η «πραγματι-
κή ζωή». Έκει κάτω στην 'Αφρική
εινε πόλιν κορίτσια. Εινε πρό
πάντων ένα γοιτευτικό και χαρι-
τωμένο. Θάβη την άνοιξι στην
Ιταλία, τότε ά-ρίβως που θά γυ-
ρίσω κι' εγώ. Κι' αν τυχόν σάς ά-
ρσει, μητέρα... Έντομεταξύ φεύγω
πάλι για την 'Αφρική. Άδριο κύλας!

Και φιλώντας τρυφερά τη μητέ-
ρα του, επρόσθεσε με έθος σοβαρό:

— Πάνε, σβήσανε τα παλικά!... Μία
καινούργια ζωή άρχίζει από σήμερα!

«Καθαρά έσοδα, διακόσιες πε-

Καθισμένη καθώς ήταν άφινε να φαίνεται όλη η άσχημία
του σώματός της.

άποκρουστικό σβέρχο της χήρας,
πάνω στον οποίο ειχε αποθέσει
άλλοτε τα μεθυστικότερα φιλήμα-
τα της ζωής του!... Τώρα δεν θα
τοίμουσε να πλησιάσει εκεί τα χεί-
λη του, γιατί καταλάβαινε πως θα
έννοιωθε αηδία...

—Επιτρέπεται, ειπε εκείνη, μ'
ένα τσαχνίκιο τόνο, βγάζοντας το
καπέλλο της. Αυτό τα «κλόζ» κα-
πέλλα σφίγγουν το κεφάλι άπελπι-
στικά.

Τά μαλλιά της χορμένα «α λά
γχαρσόν» άφιναν να φαίνεται ένα
κεφάλι στενόμακρο.

—Λοιπόν, αγαπητέ, τού ειπε,
ξέρετε ότι κι' εγώ επίσης ταξεί-
δευω...!...Δεν πηγαίνω τόσο μα-
κριά όσο έσείς. Πολύ κοντά. Στη
Βενετία, λόγον χαιών, στη Φλο-
ρεντία και στη Ρώμη!...

«Ότε ειχε πάει στη Βενετία,
στη Φλωρεντία και στη Ρώμη, τις
τρείς πόλεις που κι' αυτός τις αγα-
πούσε με πάθος έρωτευμένος και
τις οποίες άλλοτε ποθοόσε να επι-
σκεφθί μαζί της;

Τη ρώτησε για τις εντυπώσεις
της κι' εκείνη τού αποκρίθηκε:

—Η Ρώμη; Ναί...εινε ωραία...
Η Φλωρεντία; Όραία κι' αυτή...

Η Βενετία; Πολύ ωραία!...

«Καθαρά έσοδα, διακόσιες πε-

νήντα χιλιάδες λιρέττες το χρό-
νο!...», σκέφτηκε η χήρα. Κι' αμέ-
σως σκεδόν τού ειπε:

—Δότε μου, Τονίνο, το μισό
του σός!...Είμαι, ξέρετε, λίγο κοι-
ρασμένη!...

Τό έκανε άραγε από κοούρσι
πραγματική η γιατί ειχε ακούσει
το ζήλευτό εκείνο ετήσιο εισόδημα;
Κι'ταξε τόν Τονίνο χαμογελόν-
τας του, με το χαμόγελο της γυ-
ναίκας που ξέρει καλά ότι αγα-
πήθηκε πολύ άλλοτε και πού δεν
αμφιβάλλει ότι αγαπάται ακόμη...

«Όταν έφτασαν κοντά στη λι-
μνούλα του πάρκου, ο Τονίνο έ-
δε τα δυο παιδάκια της. Η πά-
πιας της λιμνούλας έτρεξαν προς
το μέρος των κι' εμπιστοσύνη, πε-
ριμένοντας να τις οίξουνε ψυχούλα,
όπως έκαναν όλοι οι επισκέπται.

«Άλλ' εκείνα τις πέταξαν πέτες κι'
έχτυπησαν δυο-τρείς απ' α-
τέες. Ο Τονίνο τα ειδε και κατωό-
φιασε τόσο πολύ, ώστε η Πολέ-
τα τού καταλάβε.

—Βερνάρδε!...Πατριόκιε!...Ήσαν!...

φρόναζε.

«Επειτα γύρισε στον Τονίνο
και τού ειπε:

— Συγγωρήστε τα, δεν έχουν,
βλέπετε, πατέρα! Χρειάζεται ένας
άνδρας δυνατός για να γίνη διειτε-
ρος πατέρας τους και ν' αναλάβη
την άνατροφή τους!...

«Επορώσαν, άλλ', η συνουμία
τους ήταν κάπως ξερή. Ο Τονίνο
δεν ειχε όρεξι να πη τίποτε. Η Πο-
λέττα τού πρόσεξε αυτό κι' έγοισιό
κωτάτα σκέφτηκε: «Θά εινε από τη
συνκίνησι του που με ξαναβλέπει!»

Κατόπιν ανέβηκαν άπάντι να
πιούνε αναψυκτικά.

Η κυρία ντε Γκροτέλλα ήπιε
τρία-τέσσαρα κόκταιλς με τσί, παί-
νοντας μια στάσι, που πολύ
λίγο ταίριαζε σε μια γυναίκα πού-
γε περάσει τα τριανταπέντε. Τό
σώμα της, καθώς ήταν καθισμένη
στην πολυθρόνα, άφινε να φαίνεται
όλη του η άσχημία.

«Πώς δεν τού πρόσεξα εγώ ότι
έχει τόσο άσχημο σώμα;» σκέφτηκε
ο Τονίνο. «Και αυτοί οι τρώσι
της!... Άλλοτε δεν τούς ειχε. Θά
τους έμαθε κοντά στον άντρα
της!...»

—Θά βλέπομαστε συχνά, τώρα.
Δεν είν' έτσι; τού ειπε εκείνη όταν
έφευγε.

—Βεβαίωτατα, αγαπητή κυρία,
της απάντησε ο Τονίνο.

Όταν έμειναν μόνον, η μητέρα
του τόν βολιδόσκοπηση και οίχον-
τάς του ένα βλέμμα έρωτικού
του ειπε:

—Έχει αλλάξει λίγο η Πολέ-
τα. Δεν νοιώζει;

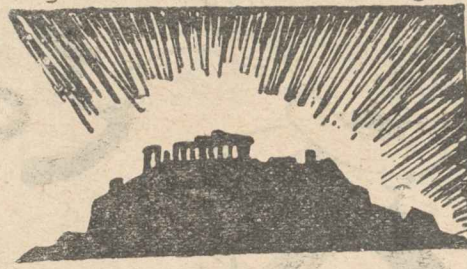
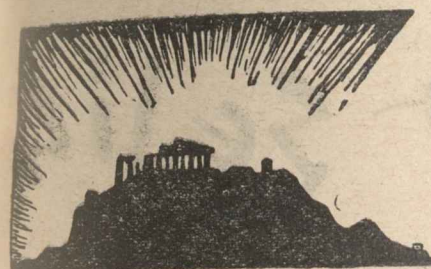
—Άρχίζω να καταλαβαίνω, μη-
τέρα, πόσο ψεύτικο εινε το ρητό:
«Ο χρόνος διορθώνει όλα τα πράγ-
ματα». Άπεναντίας τα καταστρέ-
φει. Πρό όλίγον έβρισκα ένας με-
γάλος μου έρως, ένα παρελθόν γε-
μάτο από χαρές και λύπες, γεμάτο
από έλπίδες κι' απογοητεύσεις. Τό-
ρα άρχίζει για μένα η «πραγματι-
κή ζωή». Έκει κάτω στην 'Αφρική
εινε πόλιν κορίτσια. Εινε πρό
πάντων ένα γοιτευτικό και χαρι-
τωμένο. Θάβη την άνοιξι στην
Ιταλία, τότε ά-ρίβως που θά γυ-
ρίσω κι' εγώ. Κι' αν τυχόν σάς ά-
ρσει, μητέρα... Έντομεταξύ φεύγω
πάλι για την 'Αφρική. Άδριο κύλας!

Και φιλώντας τρυφερά τη μητέ-
ρα του, επρόσθεσε με έθος σοβαρό:

— Πάνε, σβήσανε τα παλικά!... Μία
καινούργια ζωή άρχίζει από σήμερα!

Ο ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ ΘΑ ΠΑΙΞΗ
ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!...

[Μία συνέντευξις τού 'Ιταλού δημοσι-
ογράφου Γιακόντε Μπόζιο με τόν
μεγαλειώδη θεατρικό συγγραφέα
της εποχής, η οποία δημοσιεύθη
εδω και λίγες μέρες στην «Στάμπα»
τού Τουρινου.]

Τό βράδυ της άφίξεώς του από τ'έξω-
τερά, περίμενε τόν Πιραντέλλο, σ' ένα μεγάλο
καρνατικό ξενοδοχείο, να κατεβί από τα διαμε-
νώματά του. «Όταν λοιπόν, τόν ειδα τέλος,
ού παρουσιαζόταν στο χολ, τόν απομόνωσα στη
γυμνά ένος σαλονιού κι' έκει πέρα άρχισα
να ελασάρουμε!...

—Θά πάω στο Καστιλιόντέλλο, μού ειπε
ο Πιραντέλλο, για ν' άποτελειώσω το τέλε-
ταί μου έργο: «Οι Γιγάντες σου Βουνού»...

—Πώς θίσας θά τού παίζη;

—Δεν ξέρω ακόμη...Θά χρεϊαστή για κα-
ταστήσει ειδικός θίσας, για να μπορέση να
παίξη από τ'όλο το έργο...Η 'Αμερική μου τ'αγό-
ρασε προαυτοβελικώς, καθώς και άλλα τέσσε-
ρα έργα μου!...

—Άλήθεια, τι νέα μ'ας φέροντε από την
'Αφρική, ύστερα από τ'ό θρίαμβο τού έργου
«Πας με θέλεις»; στον κινηματογράφο!...

—Η ίδια 'Εταιρεία, η «Μέτρο-Γκολ-
τριν-Μάγερ», μού έκανε την πρότασι να
διασκευάσω για την θδόνι τού έργο μου: «Έξη
πρόσφατα ζητησιν συγγραφέα»... Ο διάλογος του
ού περιουσιτή στο ελάχιστο...Στη διανομή ο-
μας τών ρόλων θά λάβη μέρος κι' ο συγγρα-
φέας...

—Έσείς δηλαδή;

—Μάλιστα, έγω!...Κι' όπως εινε φυσικό
θα παίζω τ'όλο τού συγγραφέως, τού Πι-
ραντέλλο, τού έαυτού μου, καταλαβαίνετε ύπο-
θέτω...

—Και θά μιλάτε άγγλικά;

—Όχι...Μολονότι ξέρω άγγλικά, λογικώς,
από παρουσιάσμαι ως ο ίδιος ο έαυτός μου,
δεν μπορώ να μιλάω παρά μόνο Ιταλικά...Για
να μπορέση όμως να με καταλάβη τ'άμερικανι-
κό κοινό θά έχω μαζί μου ένα γραμματέα,
ο οποίος θά μεταφράζη τα λόγια μου!...

—Θά γίνετε λοιπόν, όπως φαίνεται, κινη-
ματογραφικός «άστέρας»!...

—Γιατί όχι;...Στην εποχή μας δεν πρέπει
να μ'ας τρομάζουν η λέξεις, η όποιες κατά βά-
θος δεν έχουν καμιά σημασία. Έκτεινο που
έχει μεγάλη αξία εινε η ζωή, δηλαδή η κατά-
κτησις της ζωής...

—Και πότε λογαριάζετε να πάτε στο Χόλ-
λιγουντ;

—Πρό τού τέλους τού έτους αν εινε δυνα-
τόν...Έμεινα πολύ ικανοποιημένος από τ'ό
έργο μου...Πώς με θέλεις;» όπως τ'ό έπαιξαν
στην κινηματογράφο οί 'Αμερικανοί. Τό σεβά-
σμα σ' άπάνταστο βαθμό!...Έμεινε όπως
ήταν. Όχι ελγα φανταστή κι' ειχα γράφει, τ'ό
βήμα μέσ' στο φίλμ!...Και τ'ό κοινό, τόσο
το άμερικανικό όσο και τ'ευρωπαϊκό, ειδα ότι
έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την υπόθεσι κι'
ότι παρακολουθόνε προσεχτικά τη ζωή των
προσώπων του. Και ξέρετε γιατί; Γιατί δεν
ειμαι ούτε φιλόσοφος, ούτε συγγραφέας που ά-
ποφεύγει τόν ρεαλισμό, όπως θέλουν να με πα-
ρουσιάζουν, οί έχθροί μου...Δεν έτεχειρήσα
ποτέ μου ν' αναπτύξω πολύπλοκες φιλοσοφικές
ή ιδεολογικές θεωρίες. Δεν είμαι τίποτ' άλλο
παρά ένας ποιητής!...Ζητώ πάντα να δημιουργή-
σω μέσα μου μια ανθρώπινη ατμόσφαιρα
και ζωντανά κι' ανθρώπινα πρόσωπα. Αυτό
εινε όλο, φίλε μου...Για μένα η κυρία βάσις
δεν εινε η λογική, αλλά η φαντασία. Δεν μπο-
ρώ να καταλάβω τι θέλουν να πουν οί έχθροί
μου όταν λένε ότι «κάνω φιλοσοφία». Έχω
ένα κεφάλι και σκέπτομαι. Δεν καταλαβαίνω
λοιπόν, γιατί αυτό τ'ό λένε «φιλοσοφία»...

—Κι' όμως, έχετε μια «φιλοσοφία» για τη
ζωή!...

—Δεν σάς καταλαβαίνω...Μήπως θέλετε να
πείτε ότι έχω μια γνώμη για τη ζωή; Άκού-
στε... Έχω καταλάβει τ'ό εξής: Η ζωή άποτε-
λείται από δυο κυρίως πράγματα. Από την
πεζότητα κι' από την φαντασία. Πεζότητα εινε
τ'ό σώμα μ'ας. Πεζότης εινε η κοινωνία, πε-
ζότης εινε ακόμη ό,τι μ'ας περιβάλλει. Έ, λοι-

πόν...Ο άνθρωπος θέλει να σπάση αυτά τα
δεσμά της πεζότητας. Η πεζότης κι' η φαν-
τασία, η πραγματικότητα και η σκέψις πολε-
μούν διαρκώς μεταξύ των κι' εδω άκριβώς
βρίσκεται η τραγωδία τού ανθρώπου. Αυτή η
σύγκρουσις εινε η υπόθεσις κάθε τραγωδίας.

Η ζωή εινε μια άδιάκοπη κίνησις, δίχως ό-
πόσο ν' αλλάξη ποτέ. Σε κάθε στιγμή, σε κάθε
εμφάνισι της ζωής θέλουμε να δημιουργήσου-
με. Κάθε σκέψις μας άποβλέπει σε μια καινούρ-
για δημιουργία. Μά κάθε τέτοια προσπάθειά
μας να δημιουργήσουμε καινούργια ζωή συν-
τρέφεται μπροστά στην πεζότητα, μπροστά
στους τύπους. Η ζωή εινε άπλος ή επιθυμία
της φαντασίας να δημιουργήση κι' η τέχνη, τ'ό
γυμνάσιο, τ'ό θέατρο, εινε αυτή η ίδια ή δη-
μιουργία που απορρίπτει προς την πραγματο-
ποίησι της. Γι' αυτό άκριβώς λέω ότι μονάχα
στο θέατρο συναντάει κανείς την άληθινή
ζωή.

—Γιατί γράφετε; ρώτησα τότε τόν Πι-
ραντέλλο. Άπλως από ειχαράισις ή θέλετε
να πετύχετε με τα έργα σας κάποιο βαθύτερο
σκοπό;

—Ζω για να γράφω, και γράφω για να
ζώ...Μου απάντησε: «Ότι βρίζεται έξω από
τ'ό γράψιμο για μένα εινε τ'ό «Τίποτα», τ'ό
«Μηδέν», εινε μια άσημαντη και άχρηστη πε-
ζότητα.

—Γράφετε εδω και πολλά χρόνια;

—Άρχισα να γράφω από δεκαοχτώ χρό-
νων...Στην άρχη, φυσικά, έγραφα ποιήματα.
Άργότερα όμως άποσώθηκα στο διήγημα και
στο μυθιστόρημα. Εινε καλός τώρα που τα
διηγήματά μου έξεδίδθησαν σε 24 τόμους με
τ'ό γενικό τίτλο «Διηγήματα για ένα χρόνο».

Γι' αυτά τα διηγήματα και για τα έκατ' μυθι-
στορηματά μου έργαστηκα αδιάκοπα τριάντα
ολόκληρα χρόνια. Πρό δεκαπέντε περίπου χρό-
νων μ'έπιασε μια άκατάσχετη επιθυμία να
γράψω και θεατρικά έργα. Κι' από τότε έχω
γράψει σαραντά περίπου δράματα...

—Ποιά εινε η μέθοδος της έργασίας σας;

Τι σύστημα ακολουθείτε; Πώς γράφετε;

—Γράφω συνεχώς...Στό δωμάτιο τού ξενο-
δοχείου, στο τραίνο, την ώρα της παραστάσεως
στο θέατρο ή όταν ο θίσας κάνει πρόβες.
Όταν είμαι ελεύθερος, πηγαίνω να ξεκουρα-
σώ στη βίλλα μου, σ'ά περιχώρα της Ρώμης.
Ένα από τα παιδιά μου γράφει θεατρικά έρ-
γα κι' έχει ήδη «ανέβρασι» τρείς φορές με τ'ό
ψευδώνυμο Στέφανος Άλντι. Ο δεύτερος

—Γράφετε εδω και πολλά χρόνια;

—Άρχισα να γράφω από δεκαοχτώ χρό-
νων...Στην άρχη, φυσικά, έγραφα ποιήματα.
Άργότερα όμως άποσώθηκα στο διήγημα και
στο μυθιστόρημα. Εινε καλός τώρα που τα
διηγήματά μου έξεδίδθησαν σε 24 τόμους με
τ'ό γενικό τίτλο «Διηγήματα για ένα χρόνο».

Γι' αυτά τα διηγήματα και για τα έκατ' μυθι-
στορηματά μου έργαστηκα αδιάκοπα τριάντα
ολόκληρα χρόνια. Πρό δεκαπέντε περίπου χρό-
νων μ'έπιασε μια άκατάσχετη επιθυμία να
γράψω και θεατρικά έργα. Κι' από τότε έχω
γράψει σαραντά περίπου δράματα...

—Ποιά εινε η μέθοδος της έργασίας σας;

Τι σύστημα ακολουθείτε; Πώς γράφετε;

—Γράφω συνεχώς...Στό δωμάτιο τού ξενο-
δοχείου, στο τραίνο, την ώρα της παραστάσεως
στο θέατρο ή

Σατυρική Σελίδα

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΙΤΙΧΟΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς σύζυγον... παραμεριζόμενον!
Μὰς λές πὼς ἡ γυναῖκα σου
(εἶνε τὸ ἡμισὺ σου.
Μὰ εἴσχι πράγματι κ' ἐσὺ τὸ
(ἡμισὺ τῆς τάχα;
Τότε, ἂν δὲν λαθεύεται ἡ... ἀριθ-
(μητική σου,
Πὼς γίνεται τὰ δυὸ μισὰ νὰ
(κάνουν τρία, χάχα!

Εἰς ἐρωτότροπον Ἀρσაკειάδα.
Τὸ βλέπω πὼς ξεσκόλισες καὶ
(καὶ ξέρεις γράμματα πολλά,
μικρά μου Ἀβροκόμη,
καὶ τὰ μοιράζεις σ' ὅποιον βρῆς
(καὶ συστημένα καὶ ἀπλά
καὶ Πόστ-Ρεστὶντ ἀκόμη!

Εἰς ἀντιπολιτευόμενον.
Σ' ἀκούω ὀγκανίζοντα περὶ
(πατριδὸς καὶ θεσμῶν
καὶ τρέμω τὸν ἀχόρταγον αὐ-
(τόν σου πατριωτισμόν!
Καὶ σκέπτομαι τί νὰ τραβᾷ κι'
(ὁ φουκακῆς ὁ ὄνος,
σὰν τὸν ἀφῆσουν νηπτικὸν ἔξω
(τοῦ ἀχυρῶνος.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ καθηγητὴς στὸ μαθητὴ:
— Τί εἶνε «δίποδον»!

— Ἐνα ζῶο μὲ δυὸ πόδια. Παραδείγματος χάριν μιὰ κόττα.
— Καὶ «τετράποδο»;
— Ἐνα ζῶο μὲ τέσσαρα πόδια. Παραδείγματος χάριν... δυὸ κόττες!..

Στὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας.

— Γιά πές μου, μικρέ, σὲ παρακαλῶ, τί ἔκαναν οἱ Ἑβραῖοι ἅμα βγήκαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα;
— Κάθησαν νὰ στυγνῶσουν!..

Ὁ καταστηματοῦχος στὸν ἀπουσιάζοντα ὁ πάλιό του:
— Ἐσὺ μοῦ ἔλεγες ὅτι ἦσουν τόσο ἀρωστός, ὥστε λίγο ἔλειπε νὰ πεθάνης. Κι' ὁμως προχθὲς σὲ συνήντησα στὸ δρόμο.

— Πράγματι... Πήγαινα νὰ καλέσω τὸ γιατρό!

— Θέλω ν' ἀφῆσω τὴν Ἑλζα μὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος.

— Γιατί;
— Γιατί μὲ ἀπειλεῖ πὼς θὰ ἀποτοκονήσῃ.

— Δέ βγαλέσαι.
— Ὅλες τὰ ἴδια λένε...

— Μπᾶ... αὐτὴ μοῦ τὸ λέει κάθε

μέρα πὼς ἂν τὴν ἀφήσω θὰ πέσῃ...
— Στὰ σίδερα τοῦ ἡλεκτρικοῦ;
— Ὁχι, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου!

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σπιτιοῦ λέει στὸ φίλο του:
— Ἀποφάσισα ξέρεῖς νὰ μεγαλώσω τὸ σπίτι μου. Θὰ τοῦ κάνω ἄλλα τόσα δωμάτια.
— Πόσα πατώματα προσθέτεις; Ἐνα ἢ δύο;

— Δὲν προσθέτω κανένα πάτωμα.
— Τότε πὼς θὰ τὸ μεγαλώσῃς;
— Ἀπλούστατα, γυρίζω κάθε δωμάτιο στὰ δύο.

— Εἶσαι ὁ πρῶτος μου ἔρωτος!
— Τὸ πιστεύω.
— Κι' εἶσαι ἄκόμα ὁ πρῶτος... πού τὸ πιστεύει.

— Ἦρθα, κυρία, νὰ κουρνιαχτώ τὸ πιάνο...
— Μὰ δὲν σὰς προσκάλεσα, κύριε.
— Σεῖς ὄχι, μὲ προσκάλεσαν ὁμως οἱ γείτο-

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ · ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΣΕ

Κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα, ὅταν ἡ ἐπαναστατικὴ ἰδέα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται καὶ νὰ καρποφοροῦν σ' ὅλο τὸν κόσμον, δὲν ἦταν καθόλου φάνησε νὰ λήη κανεῖς, στὴ χώρα τῶν Τσάρων, ὅτι σκεφτότανε κι' ὅτι πίστευε, γιατί κινδύνευε νὰ πληρώσῃ τὴ φλυαία τοῦ μετὰ τὴ ζωὴ του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ περιβήματος μαθηματικὸς Ἐὐλλερ, ὅταν γυρίζοντας τὸ 1741 ἀπὸ τὴ Ρωσσία, γίνεκε δεκτὸς σ' ἀκρ' αἰσὶ ὁ τῆ βασιλίσσης τῆς Ρωσσίας — γυναῖκα ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως — στεκόταν ἀμίλητος μπροστὴ τῆς, διατάζοντας ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἡ βασιλίσσα βλέποντας τὴ δειλία τοῦ καὶ τὴν ἀμηχανία του, τὸν ρώτησε:

— Γιατί δὲν θέλετε, λαίπρον, νὰ μοῦ μιλήσετε;
— Μεγαλειότητι, ἀπάντησε ὁ σοφὸς μαθηματικὸς, δὲν φταίω ἐγώ... Ἀλλὰ ξέρετε, ἔρμαι ἀπὸ μιὰ γῶρα στὴν ὁποία ὅταν μιλεῖ κανεῖς τὸν κρεμᾶνε!

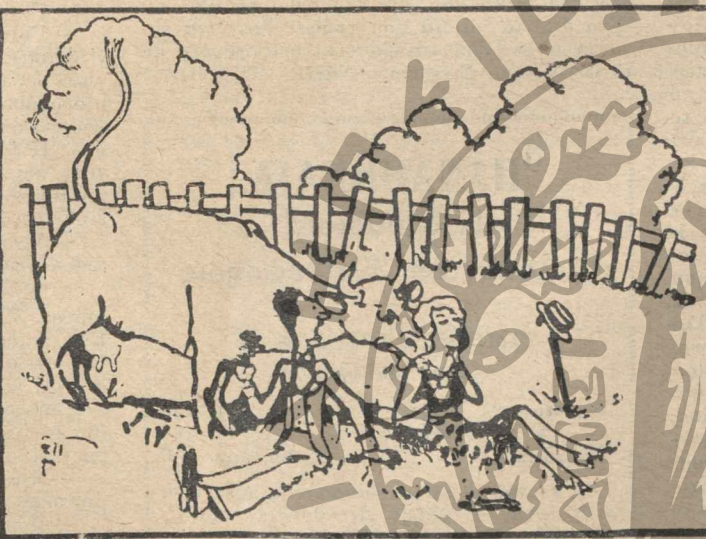
— Εἶσαι ὁ πρῶτος μου ἔρωτος!
— Τὸ πιστεύω.
— Κι' εἶσαι ἄκόμα ὁ πρῶτος... πού τὸ πιστεύει.
— Ἦρθα, κυρία, νὰ κουρνιαχτώ τὸ πιάνο...
— Μὰ δὲν σὰς προσκάλεσα, κύριε.
— Σεῖς ὄχι, μὲ προσκάλεσαν ὁμως οἱ γείτο-

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΡΕΚΛΑΜΑ!

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἰδῶ τὴ διευθύντρια τοῦ Ἰνστιτούτου Καλῶν...
— Εἰμ' ἐγώ, κυρία... Στάς διαγαγός σας...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Ἐκεῖνη (λιγωμένη). — ὦ! Γάτω, ἀγαπημένε μου!...
Φίλησέ με ἀκόμα!... Φίλησέ με!...
!!!

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Ὁ μικρός. — Μαμά, αὐτὴ ἡ καμήλα δὲν μοιάζει μὲ τὴ θεὰ Ἐρμιόνη;
Ἡ μαμά. — Αὐτὸ ποὺ λές, δὲν εἶνε καθόλου εὐγενικό...
Ὁ μικρός. — Γιατί; Μήπως καταλαβαίνει ἡ... καμήλα τί λέω...